XXV. évfolyam, 35. szám

Ára: 1,80 Ft

1969. augusztus 28.

Ludas Matyi

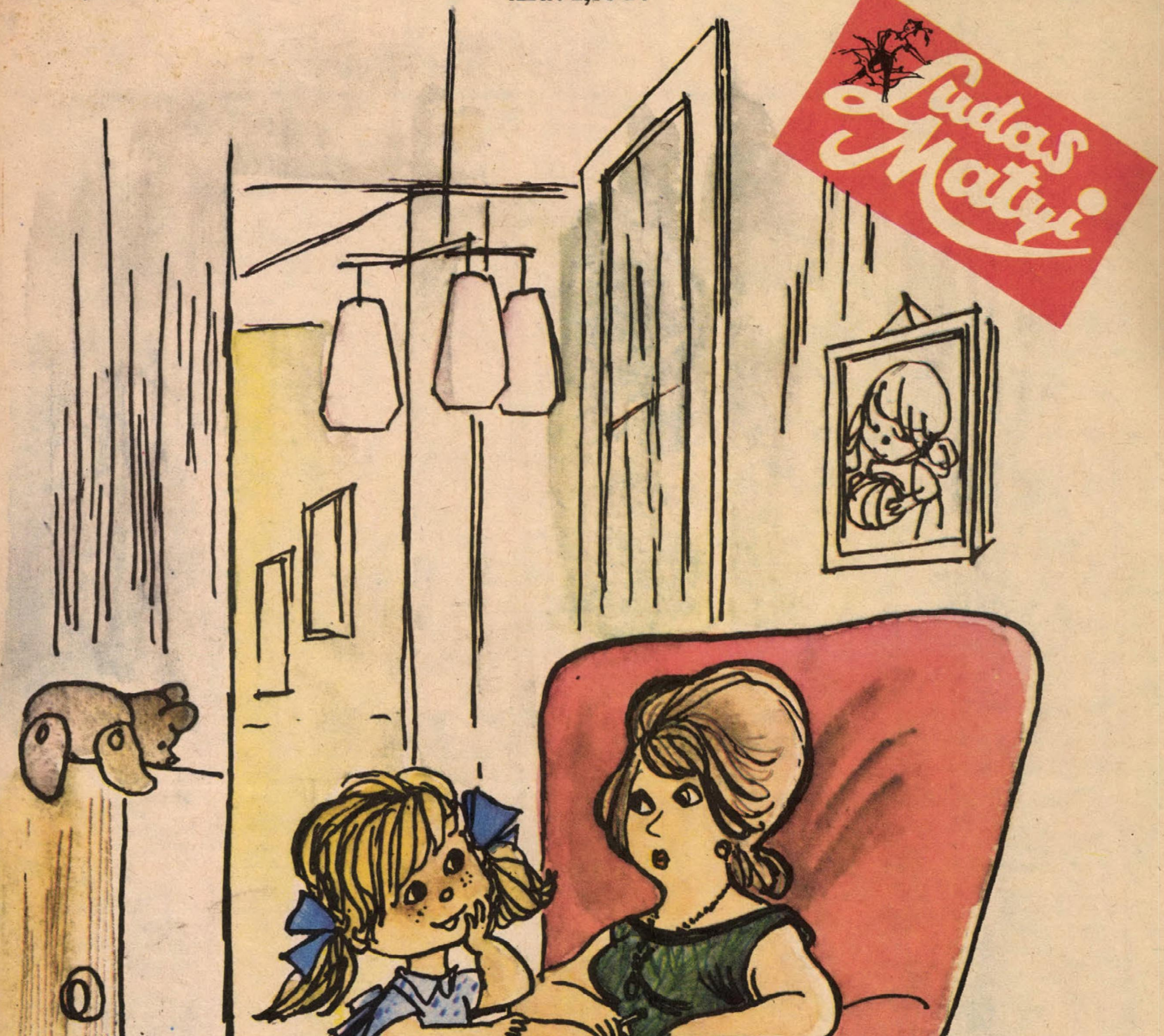

— *Mondd, anyuci, hogyan nem születik a kisbaba?...*

Vasvári Anna rajza

KEDVES LUDAS!

EGY SZEGÉNY KIS LAKÓTELEP PANASZAI

Jó dolog egy új lakótelepen élni. Kényelmes, egészséges, élménydús. És hasznos tanulságokkal szolgál: az ember belelát az élet sűrűjébe.

Az élet sűrűje legelébb az új házak közt elterülő törmelékes, szemetes lapályokon kezdett sarjadozni bogáncs, acat, osztályon felüli dudva és katángkóró formájában.

Májusban aztán dömperek jelentek meg és szemrevaló kis földkupacokkal szórták tele a bogáncstelepet. Júliusban egy hattagú brigád vette művelésbe a terepet és szétgereblyézte a földkupacokat. Augusztus közepén jótékony kezek fűmagot vetettek az érett humuszba. Ha kedvező időjárás esetén gyorsan kikel, örvendezhetünk majd az elkésett zöldövezetnek, aztán itt az ónoseső, zúzmara, fagyhalál és kezdhetik elölről az egészet.

Az építkezéssel egyidejűleg szép új lámpaoszlopokat is vetettek a porhanyós anyaföldbe. Ám eleinte vagy nem négyzetesen vetették a lámpaoszlopokat, vagy a tavaszi munkák dandárjában kikapáltak közülük néhányat: mindenesetre hézagosan sorjáztak. Júniusban végre megjelentek az Elektromos Művek dolgozói és másodvetésben pótolták a hiányokat: csak a mi házunk körül öt világítótest szökkent szárba napok alatt. Akkoriban legalábbis még világítótestnek hittük őket, csak azóta jöttünk rá, hogy voltaképpen sötét testek, mert egy szentjánosbogár fénye nem sok, de annyi se csillant fel belőlük.

A legérdekesebb azonban, ami az aszfaltunkkal történt — pontosabban nem történt. A zuglói Ungvár utcában ugyanis (idáig is erről az utcáról volt szó), az 53—55-ös szám előtt, mintegy húszméteres darabon hiányzik az úttest. Előtte van, utána van, de ezen a szakaszon, mintha elvágták volna, vagy a muníció fogyott el, mielőtt a két oldalról indult útépítők összeértek. Egy ígéretes júniusi délelőttön ott vendégeskedtek ugyan az aszfaltozók; fölaprították és újraöntöttek egy félméteres csíkot a járdából, de mellette az úttest kráterére oda se hederítettek.

Tél tábornok már toborozza hadait túl a Spitzbergákon — itt az idő járhatóvá tenni és megvilágítani lakótelepünk védelmi állásait. Mert ha valamelyikünk bokáját (vagy tengelyét) töri a sötétséggel álcázott tankcsapdában, aligha éri be azzal a vigasszal, hogy addigra majd zöldell a pázsit az ablak előtt...

Kaposy Miklós

PLAKÁT

Vidéki vendéglőkben többször találkoztam már azzal a plakáttal, amelyen egy enyhén deliriumos tekintetű nő, néhány üveg ital, és ez a felirat látható: „VOSZK ITALÁRU VALÓBAN MINŐSÉG".

Sok fejtörést okozott nekem ez a plakát, legkivált pedig az első szava. Mi lehet az a titokzatos VOSZK? Sokáig nem mertem megkérdezni senkitől, mert azt gyanítottam, valamelyik hírneves külföldi cég márkája, s szörnyen restellni való dolog, hogy én még ennyit sem tudok! A minap aztán egy kedves, szőke felszolgálónő fellebbentette a fátylat a titokról, s elárulta, hogy ez a szó országos központjuk nevének a rövidítése, a felirat tehát így olvasandó: „Vendéglátóipari Országos Szövetkezeti Központ italáru valóban minőség."

Most már legalább ismerem a plakát szövegét. Érteni, persze, még most sem értem.

K. K.
Budapest

MIÉRT A VEVŐ?

A tatabányai jármű és háztartásigép boltban vettem áprilisban egy villany kávédarálót. Néhány nap múlva elromlott, vihettem a GELKÁ-hoz. Ott alkatrészhiány miatt nem tudták megjavítani, hanem adtak egy cédulát, mondván, vigyem el a boltba, s ott a készülékemet majd kicserélik egy hibátlanra. A boltvezető azonban nem új kávédarálót adott, hanem egy címet (a RAVILL Vevőszolgálatáét), hogy forduljak oda panaszommal.

Nem értem, miért a vevő dolga ez, s miért nem a bolté? Hiszen nyilvánvaló, hogy a gép használhatatlan, megjavítani sem tudják, nekem tehát a garancia vállalások értelmében jár helyette egy másik, mégpedig onnan, ahol nekem a hibás árut eladták! A többi, úgy érzem, nem az én dolgom, azt már intézze el a kisker és a nagyker egymás között!

Mészáros Józsefné
Tatabánya, Gábor Á. u. 33.

NYELJÜK A PORT...

A XIX. kerületben volt és van a Kossuth Lajos utca. Pontosan a Kerületi Tanács közelében, hogyhogynem, egy régi ház megdőlt, miután „közművesítés" címén aláásták a falakat.

Mit lehetett csinálni? A falakat támogatták, a lakók egy részét kiköltöztették, a forgalmat elterelték. Ezen a szép kövezett utcán járt eddig a 68-as autóbusz is. Ezt is elterelték, mégpedig a sóderrel terített Zrínyi utcába. Igaz, hogy ez az utca szörnyen poros, de oda se neki. Az autóbuszokat majd lemossák, a többi port pedig lenyelik a lakók.

A Zrínyi utcában azóta továbbra is jár a 68-as autóbusz. Közben a lakásokban potyog a vakolat, rázkódik a csillár és a nagy melegben kinyitott ablakokon dől be a por. A lakók írásbeli kérvényére tavasszal az utcát leolajozták, de hol van az már! Az olajozásra csak az emlékeztet, hogy az egyébként szürkének ismert por olajbarna színben lepi el a lakások bútorait, ágyneműit, virágait.

A Zrínyi utcát már többször egyengették, mert a nehéz autóbuszok gödröket vájnak benne, hiába, a burkolata egyáltalán nem autóbusz-forgalomra volt tervezve.

Ilyen áldatlan állapot van nálunk már másfél esztendeje. A megdőlt ház pedig áll, sem megerősítésén, sem lebontásán nem munkálkodnak. Csak nem akarják műemlékké nyilvánítani?

S a 68-as busz végképp a mi utcánkban marad?

Potóczky András
XIX. ker.. Zrínyi u. 9.

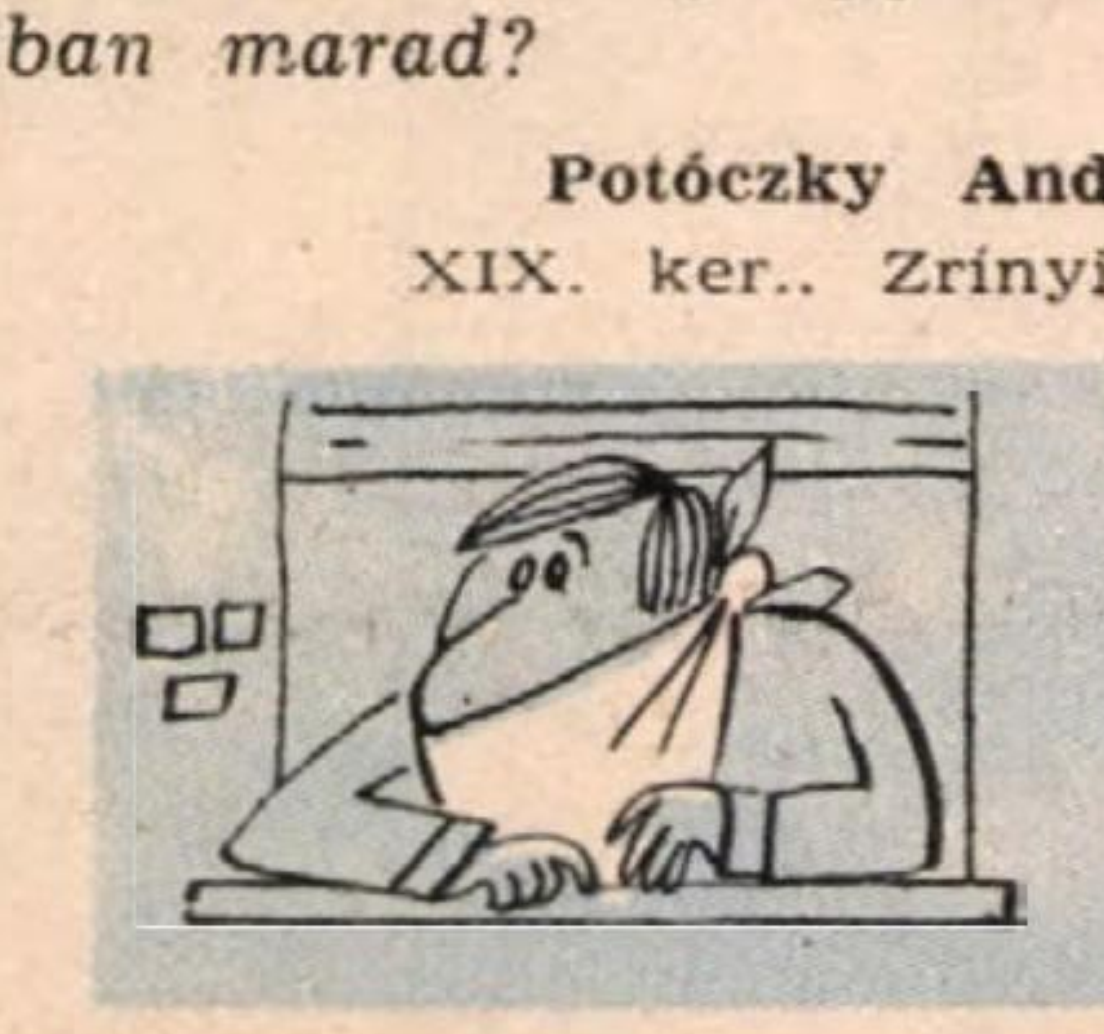

FOTÓZZON A LUDASNAK!

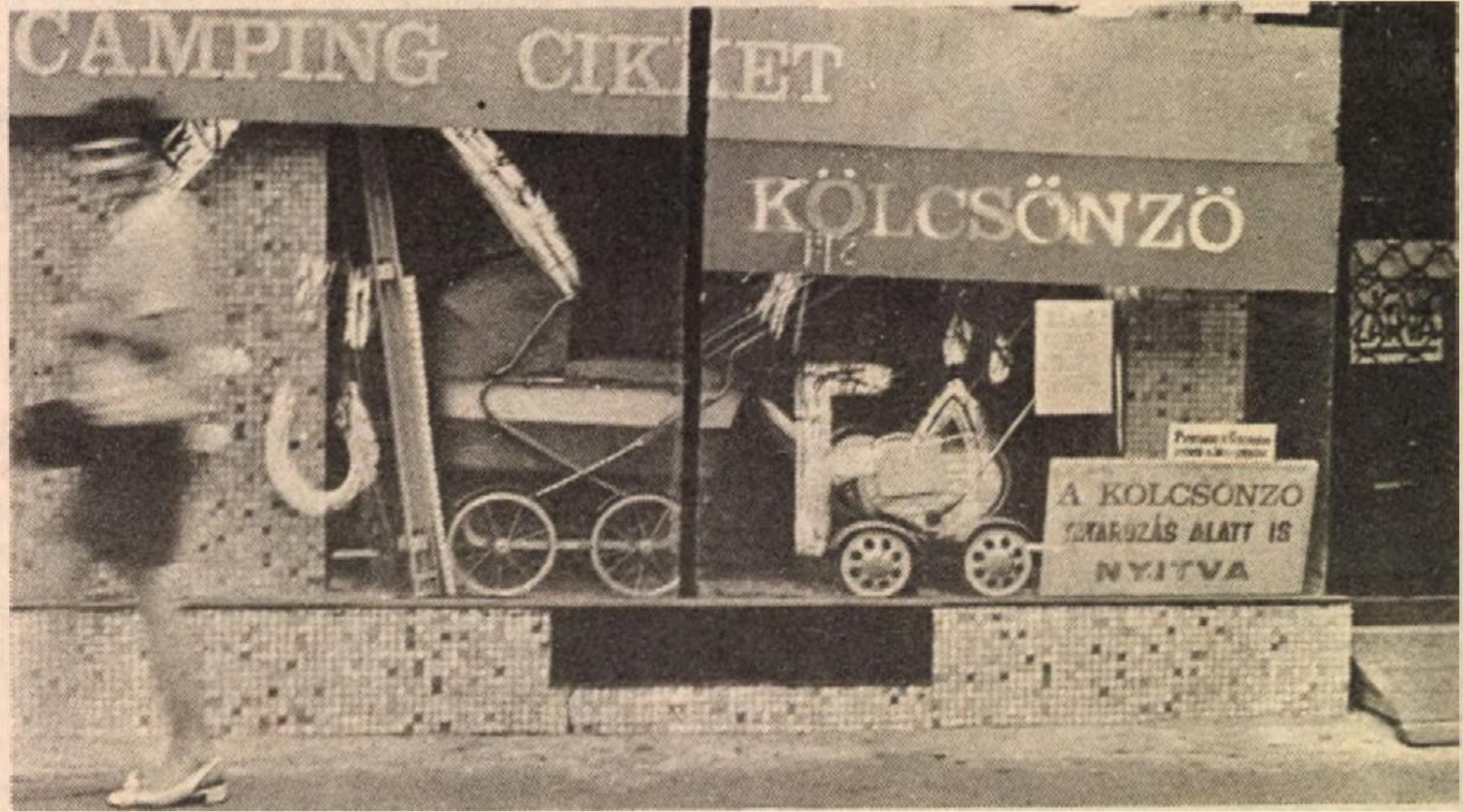

Babakocsi a campingcikk-kölcsönzőben? Ezt a bölcs előrelátást!
(Beküldte: Máté Imre Budapest)

NAPRAFORGÓ

A Keletiből induló vasúti kocsik gyakran nagyon piszkosak. A MÁV-nak nincs elég takarítószemélyzete, ezért sok szerelvény úgy indul el újabb útjára, ahogy korábban a Keletibe érkezett: szemetesen, kisöpöretlenül. A beszálló utasok aztán tovább szaporítják a kocsikban a szemetet a cukorkapapírok, cigarettavégek és főleg a napraforgómag héjának szétdobálásával.

A főtt kukorica utcai árusítását régen megtiltották. Nem értem, miért engedik meg ugyanakkor, hogy a Keleti környékén minden nap nyolc-tíz árus harsány hangon kínálgassa a napraforgómagot?!

K. J.
Tápiósüly

NINCS

Városunkban és környékén hetek óta nem lehet cementet kapni. Félbemaradt építkezésünket emiatt nem tudjuk folytatni. Sürgős segítséget kérünk!

Tamási János
Siófok

Naponta járok a TÜZÉP-telepre érdeklődni: van-e mész? Mindig ígéretet és biztatást kapok, de azzal nem lehet lakást takarítani. Meszet kérünk Bajára, mielőbb!

Pohor Lajosné
Baja

KAMASZ-GONDOK

Tizenhat éves fiam 48-as „alapokon" áll. A nyár folyamán hirtelen nőtt meg a lába, s most teljesen megoldhatatlan probléma a cipő beszerzése a számára. Eddig 46-os szandállal átvészeltük a nyarat, de mi lesz, ha jön az ősz, a hideg, az eső és a sár? Boltban nem kapok cipőt a számára, s ha csináltatok neki, az 600 forintba kerül, ami nem csekélység, mert kétséges, hogy az ő korában egy pár cipő kibír egy iskolaévet. Nem is beszélve arról, hogy egyetlen pár cipő mindenképpen kevés.

Ugyanilyen probléma van a készruhával is. A zakó túlságosan bő, a nadrág túl rövid az én 190 centis, 70 kilós fiamra. Ha inget veszek neki, annak mindig rövid az ujja.

Ahogy elnézem a mostani fiatalokat, azt látom, hogy nemcsak fiamnak vannak ilyen „rendhagyó" méretei, egyre több közöttük az „emeletes" termetű, jócskán megnőtt kamasz. Észre kellenne vennie ezt a kereskedelemnek is, s egy kicsit jobban kellene gondoskodni arról, hogy nekik is jusson megfelelő öltözék.

Tómárton Lászlóné
Magyargencs

KULTÚRÉHSÉG

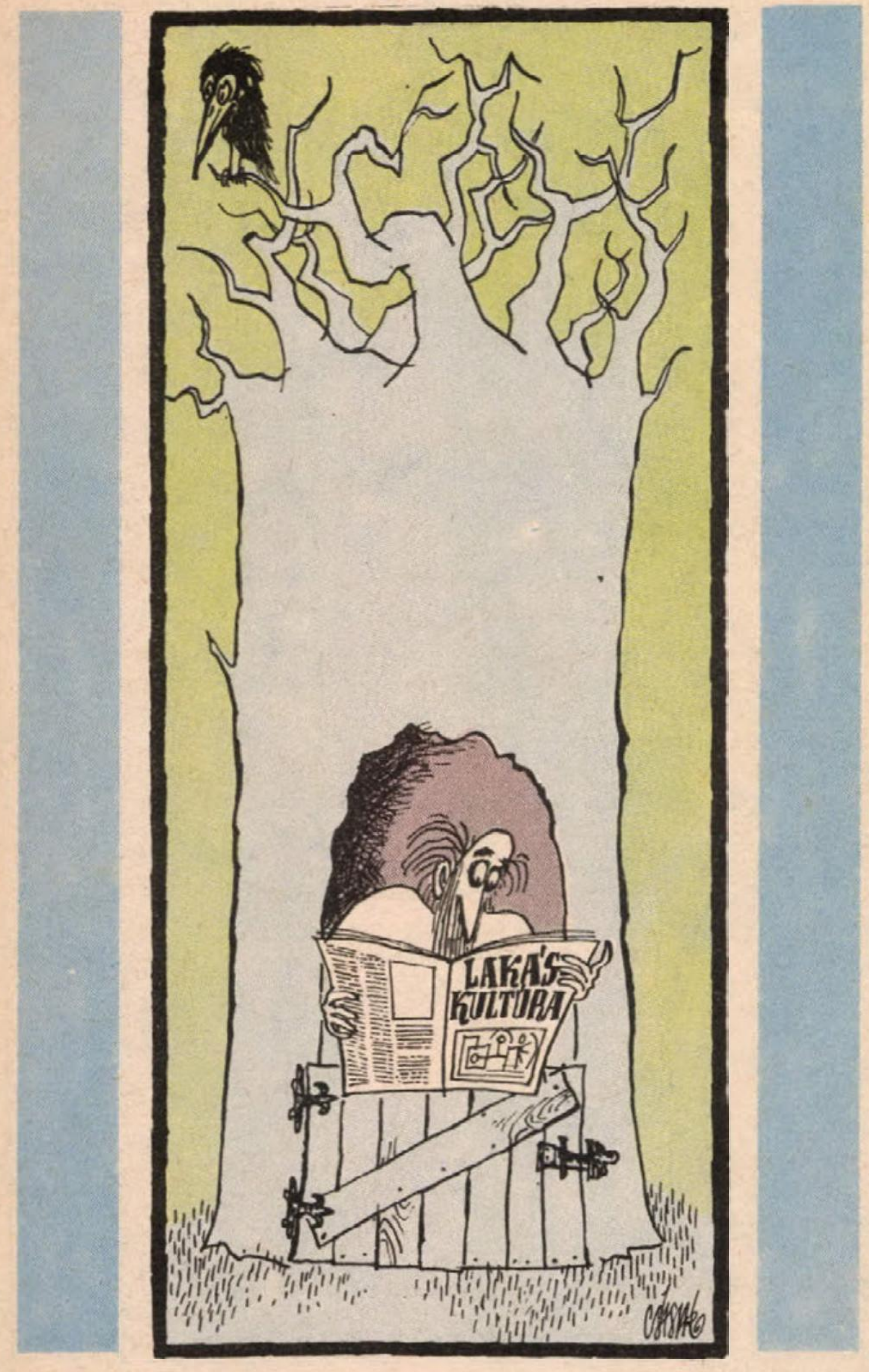

FRANKLEÉRTÉKELÉS UTÁN

Fülöp György rajz

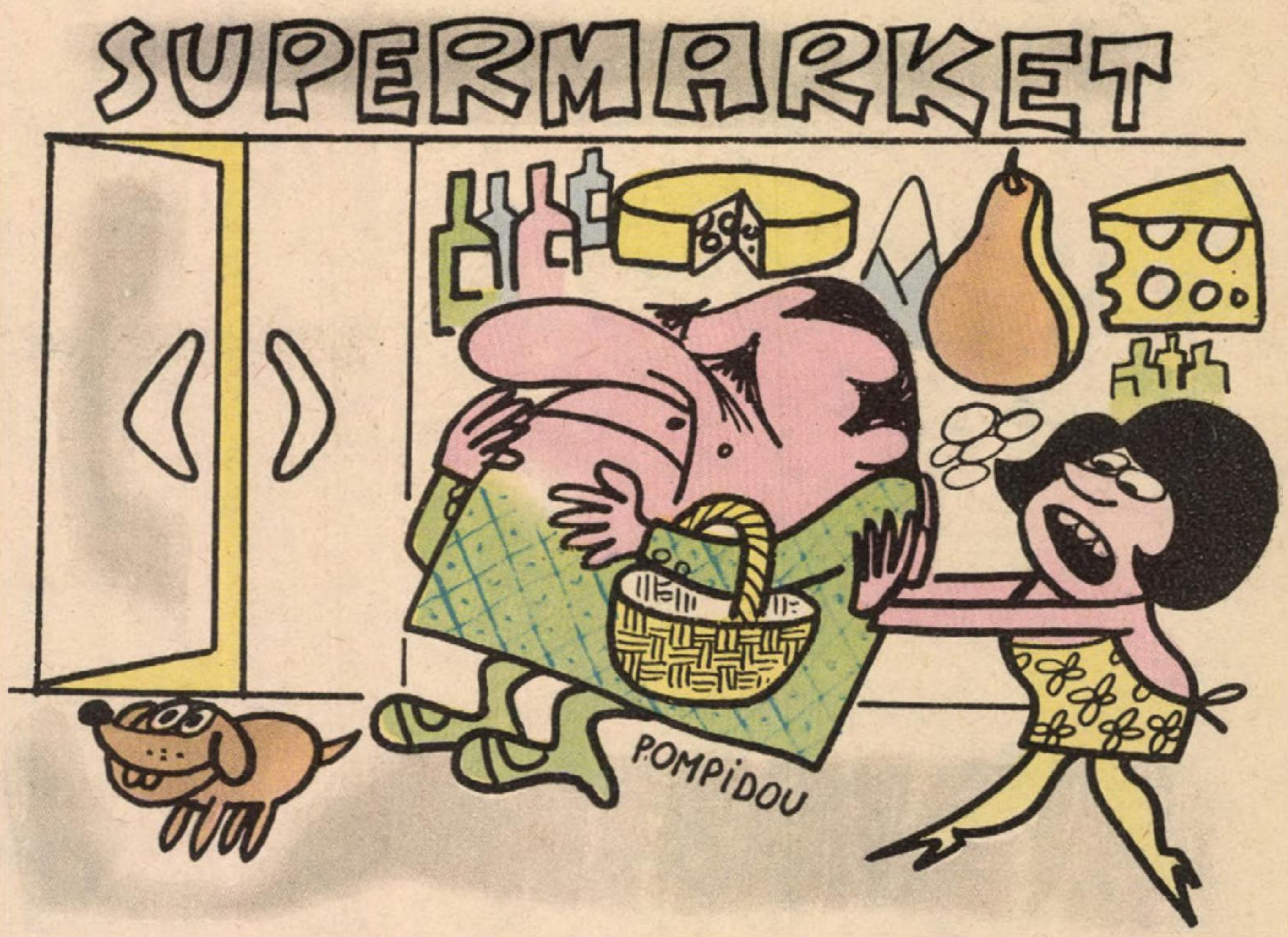

– Ha olyan okos, menjen maga bevásárolni!

PÁNIK

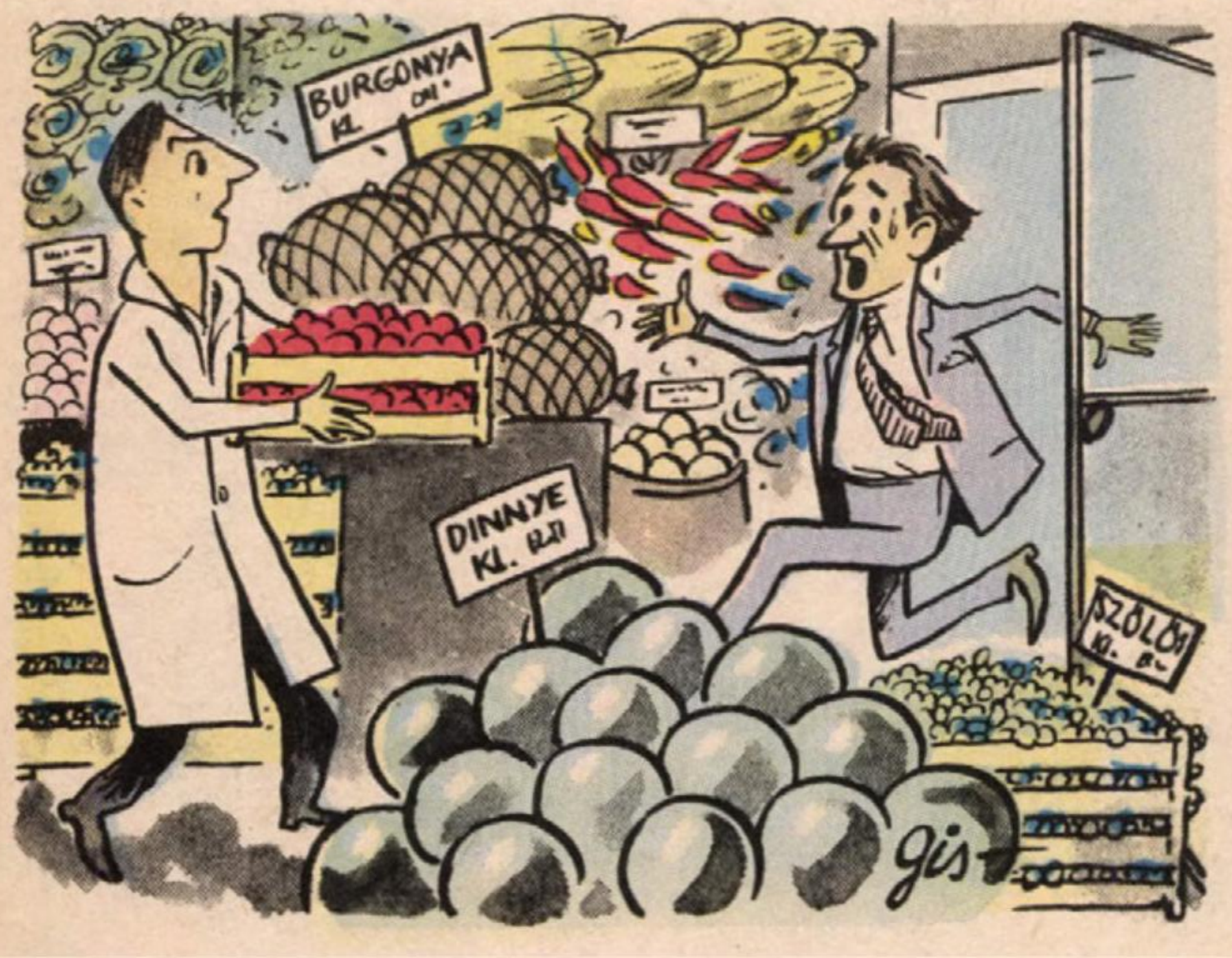

– Könyörgöm, rejtsen el! Felismertek! Zsűritag voltam a táncdalfesztiválon!

ÓVATOS ÜGYFÉL

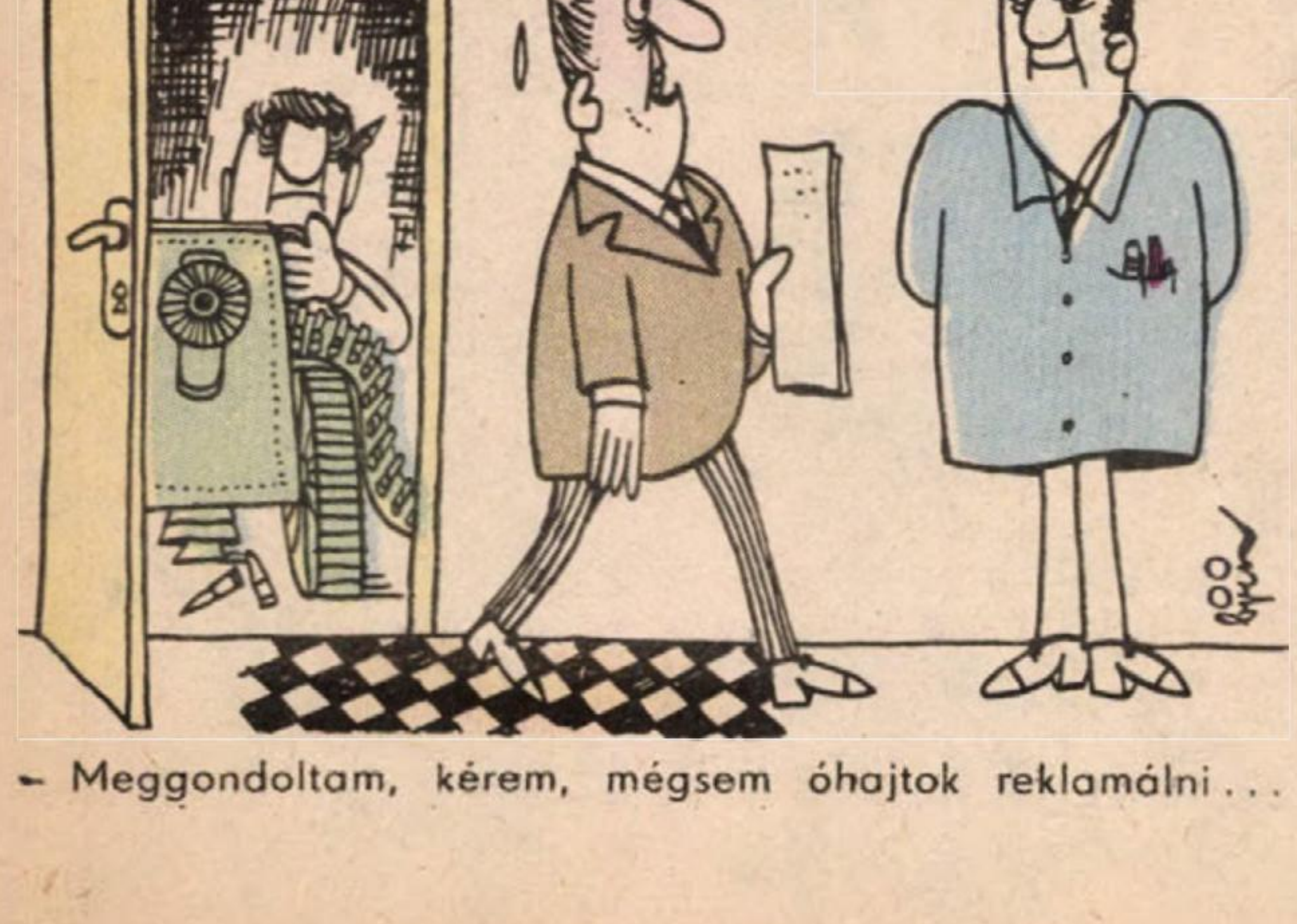

– Meggondoltam, kérem, mégsem óhajtok reklamálni . . .

BÁTOR EMBER

Akar egy bátor embert látni? — kérdezték a minap tőlem. — Ha akar, akkor nézze meg jól ezt az embert itt — mondták, és mutatták, hogy kit nézzek. — Ez az ember — mondták róla áhítattal — amennyire jelentéktelen az első látásra, annyira bátor. Legutóbb egy határozati javaslatot megvitatva, egyedül szavazott ellene. De ugyanígy, nemet mond az igazgatónak, akár az egész kollektíva előtt, egyes-egyedül, s még maga kéri, hogy vegyék jegyzőkönyvbe! Ez az ember, mintha nem ismerné a félelmet!

Megnéztem magamnak a jelentéktelen külsejű férfit:

— Vagy annyi pénze van — véltem —, hogy nem érdekli, ha kirúgják, vagy valaki áll a háta mögött.

— Egyik eset sem áll fenn! — mondták lelkendezve a bátor emberről — mi is gondoltunk ilyesmire, de szó sincs róla! Bátor, minden magyarázat nélkül!

Kezdett érdekelni a dolog, s mert a bátor ember közben bátran leült az igazgatója mellé, hozzájuk léptem, s bátran így szóltam:

— Nofene, egy asztal mellett és ilyen barátságosan?!

— Miért ne? — mondta az igazgató, és szeretettel nézett a bátor emberre. — Ő az én első emberem, ki a legnagyobb szolgálatot teszi értem! A sok talpnyaló között — mondta borúsan az igazgató —, ő demonstrálja, hogy nekem lehet ellentmondani! A vállalati demokratizmusunk egyetlen élő bizonyítéka nekem ő. Mi az ön egyetlen kötelessége? — tette fel a kérdést egyenesen a bátor embernek.

— Az — mondta szolgálatkészen a bátor ember —, hogy ne értsek egyet önnel!

— Helyes! — mondta elégedetten az igazgató —, maga szolgál bizonyítékul arra, hogy nekem ellent lehet mondani! Maga az egyetlen embere a vállalatnak, Aggteleki elvtárs, aki ezt az egész kollektíva előtt tanúsíthatja.

— Álljon meg a menet! — emeltem fel a mutatóujjamat. — Ha ön azt állítja, hogy önnek ellent lehet mondani, akkor Aggteleki úr tagadni kenytelen ezt! Hiszen az ő hivatása, hogy nyilvánosan ellent mondjon önnek. Így van?

— Így — mondta bizonytalanul a bátor ember.

— Önnek — folytattam hozzá a szavaimat — természetesen meg lesz a véleménye a vállalati demokratizmusról, s ezt, bátorságához híven, nem is fogja véka alá rejteni!

— Várjunk csak! — mondta az igazgató nyugtalanul a bátor embernek. — Ön igazán nem állíthatja, hogy nekem nem mondhatott nemet! Hiszen ön az egyetlen, aki ezt elmondhatja! El kell ismernie!

— Isten ments! — mondtam — a világért se! Hiszen Aggteleki úr csak addig demonstrálja a vállalati demokratizmust, amíg ellenvéleményt mond! Ha elismeri, hogy az igazgatónak igaza van, az egyetlen embert is elvesztették, aki ellent mert mondani!

Az igazgató reszkető kézzel cigarettára gyújtott.

— Tiszta dolog — mondtam. — Aggteleki úr akkor állíthatja, hogy itt demokratizmus van, ha ezzel önnek ellentmond! Önnek tehát azt kell állítania, hogy önnek nem lehet ellentmondani!

— Tegyük fel, hogy ezt mondom — mondta nyöszörögve az igazgató.

— Akkor viszont — szögeztem le — egy ellenszavazat mellett egyöntetűen az igazgató véleményének adnak helyt, s önt, mint rossz vezetőt, leválthatják.

— Világos — mondta elborulva az igazgató. — Ezt nem lehet elhamarkodni. Jöjjön, gondoljuk okosan végig . . .

Karonfogta a bátor embert, és a sarokba vonta. Később a közelükbe kerültem, néhány szót elkaptam a beszédjükből:

— . . . én ellentmondok — hallottam az igazgató suttogását — mire ön megcáfolja és kijelenti, hogy . . . nem úgy van! . . . mire én megcáfolom, mire ön nem ért velem egyet, és . . . és maga cáfolja meg, hogy én megcáfoltam az ellenvéleményét, mire ön . . .

Ekkor már a téboly ült mindkettőjük szemében.

Somogyi Pál

TÁVOL A KÖZÜGYEKTŐL

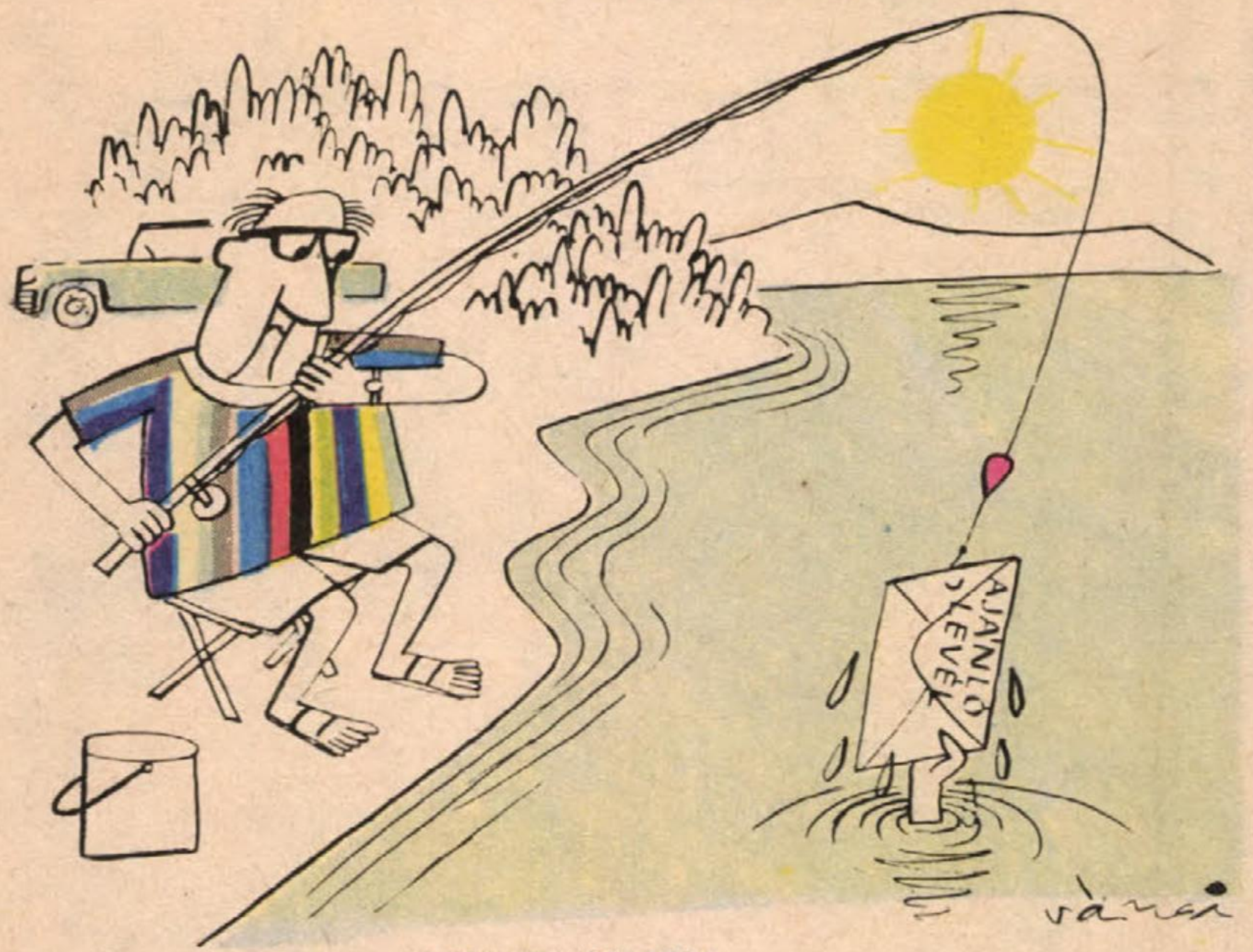

ŐSZINTE MŰFAJ

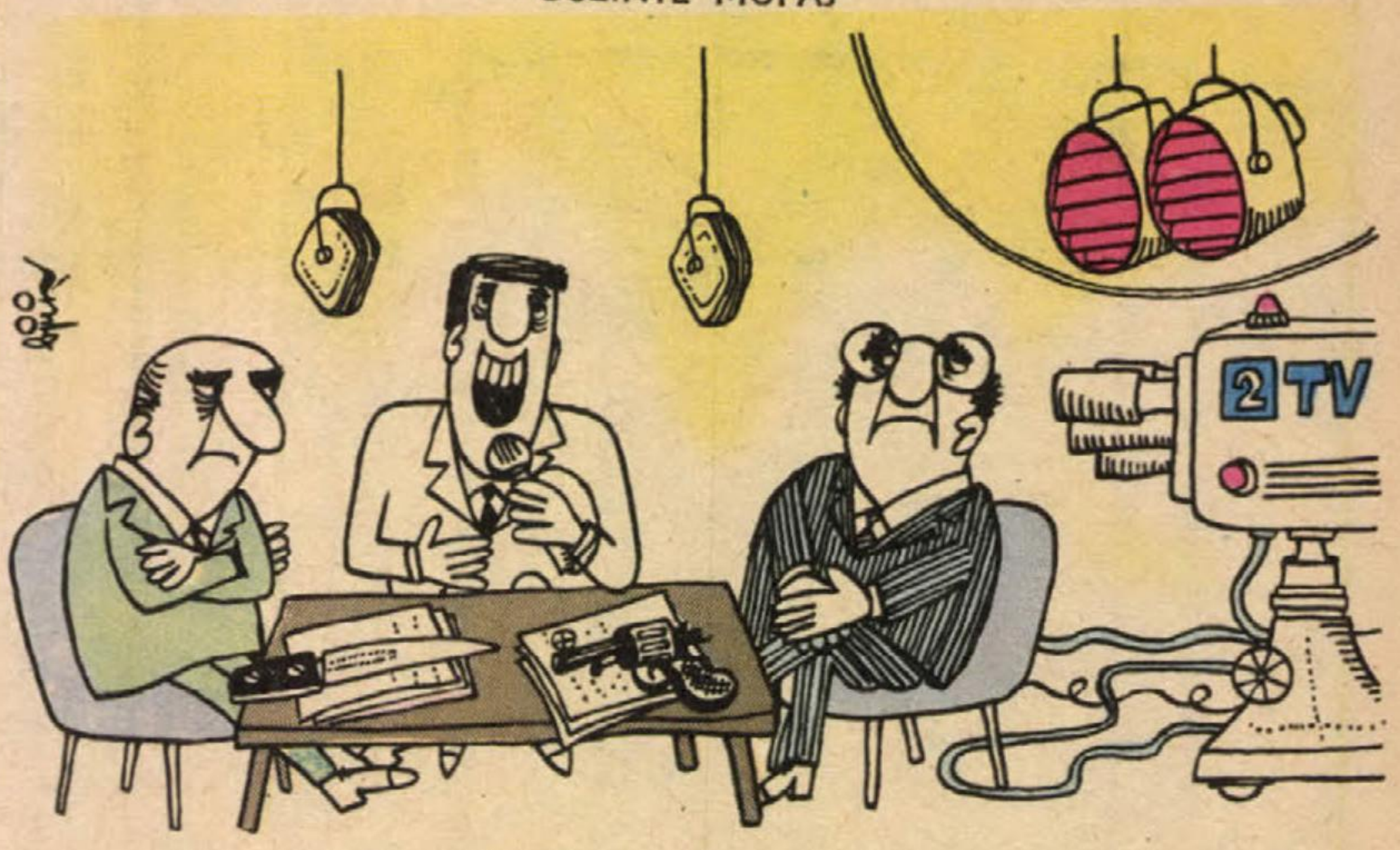

– Kedves nézőink! Mai vitaműsorunk izgalmasnak ígérkezik...

MINDEN RELATÍV

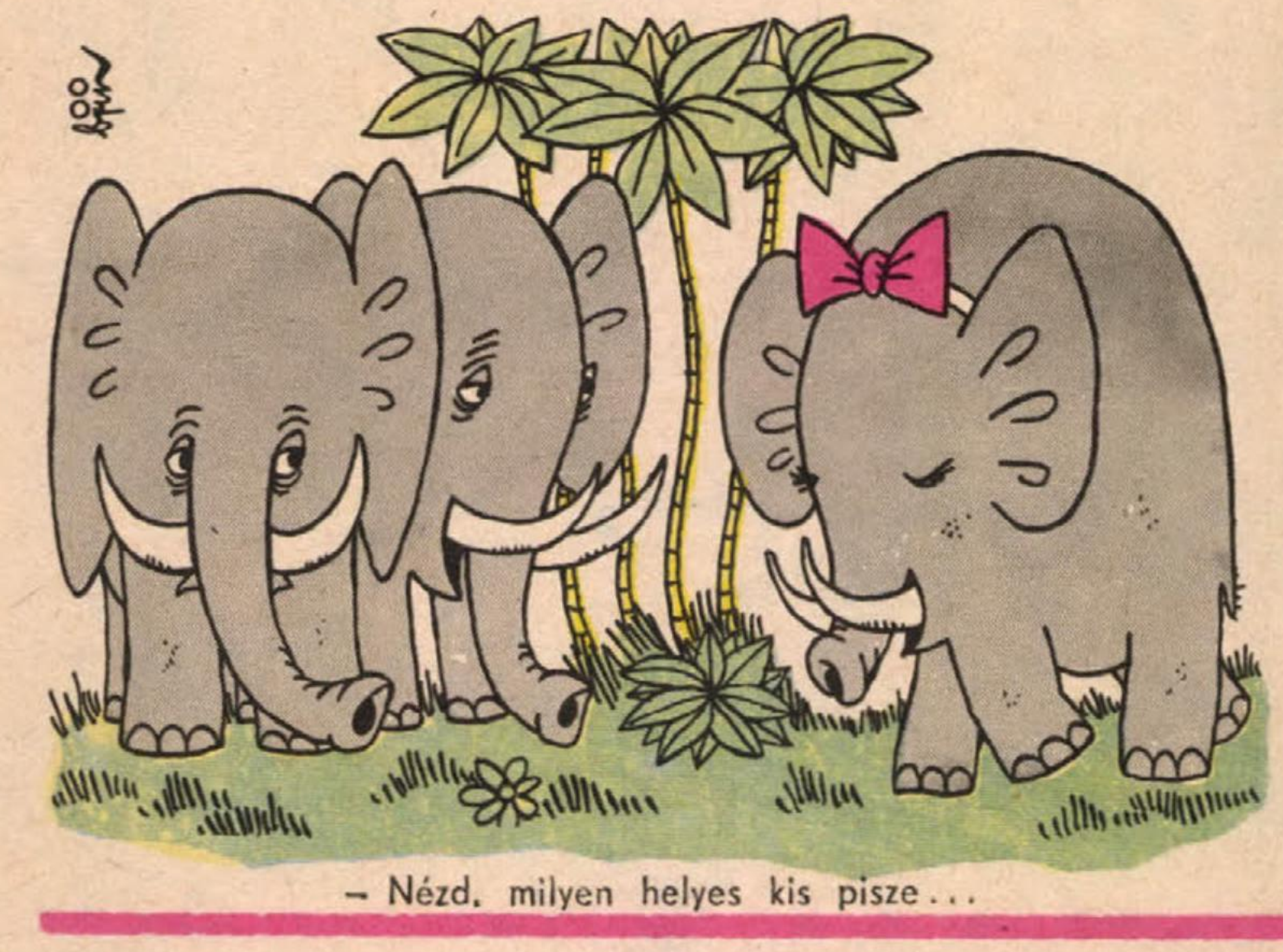

– Nézd, milyen helyes kis pisze...

NŐI DOLGOK

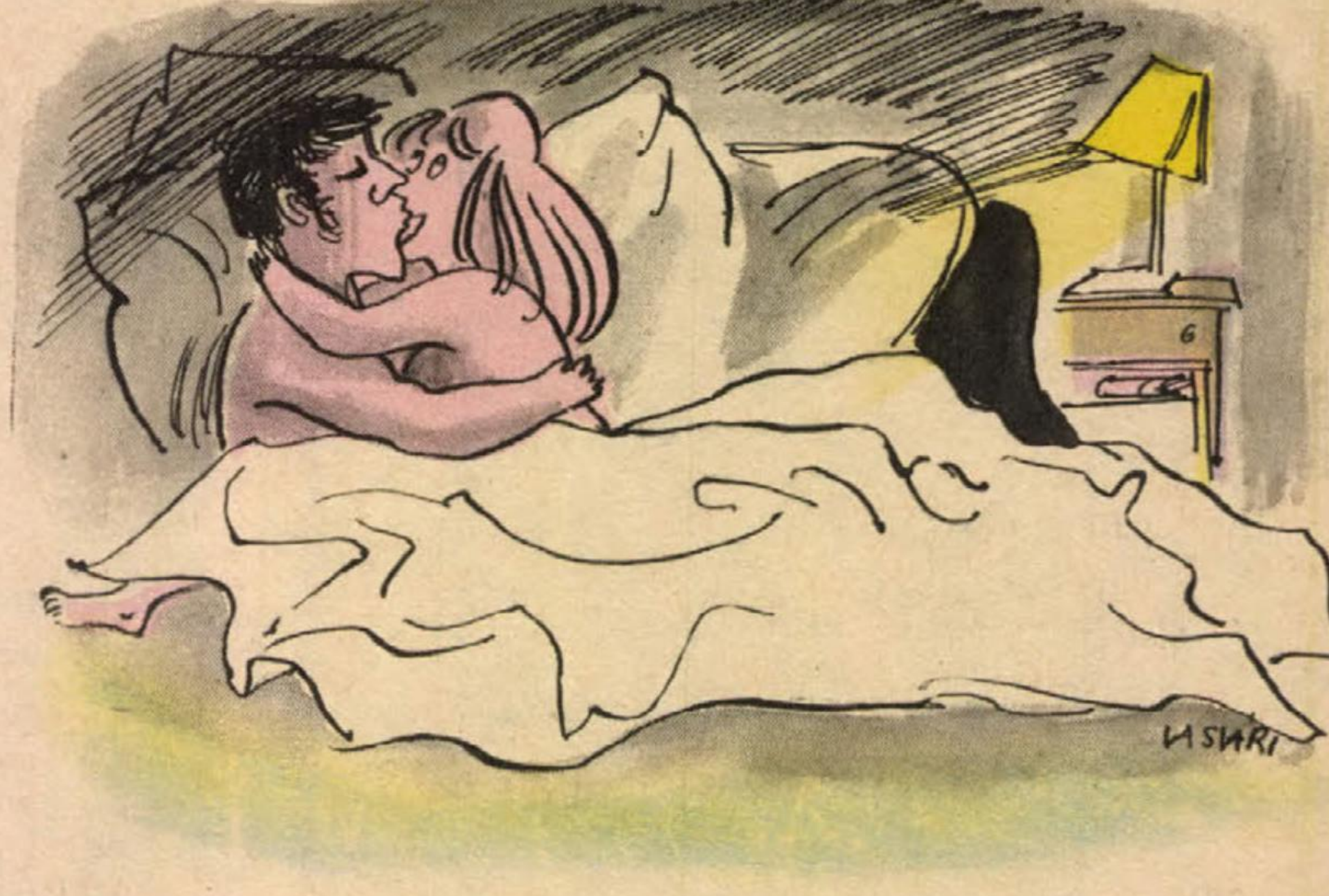

– Ha igazán szeretsz, elválsz tőlem...

ÉDES ANYAFÖLDÜNK

Régóta takarékoskodtam, hogy a nyári szabadságom alatt felkeresem őseim egykori lakhelyét, az elhagyott őshazát, ahonnét idegenbe szakadtam: a kies Neander-völgyet. Természetesen úgy készültem az útra, hogy az ottaniak lássák: vittem valamire, van mit apritanom a Coca Colámba.

E nemes cél érdekében persze, egy kis turpisságtol sem riadtam vissza. Mivel semmilyen járművem nincs, haza pedig csak nem megyek gyalog, némi bankhitel felvételével sikerült a Belkereskedelmi Kölcsönző Vállalattól egy viszonylag jó állapotban levő Csepel kerékpárt bérelnem. A neanderi határállomásig vonattal utaztam, hogy ezzel is kiméljem a becses járművet, melyet egész úton szidoloztam, hogy kellőképpen csillogjon. A határ előtti néhány kilométert és évezredet már ezzel a csodagéppel tettem meg.

A határállomáson meleg szívélyességgel fogadtak. Egyetlen szemrehányás sem hangzott el, amiért annak idején elhagytam az őshazát, sőt egy nyolcéves fiatalasszony mammutagyarral ajándékozott meg, és beleharapott az orromba, ami mifelénk a legnagyobb szeretet kifejezése. A határőrök kíváncsian állták körül járművemet, csodálkozva tapogatták ruháimat és hálásan ropogtatták a tőlem kapott földimogyorót. A vámos is csak formálisan kérdezte meg: hoztam-e elefántcsontot, kovakövet, vagy egyéb elvámolni valót?

Ezután az első bankban száz forintot harminchárom elefántfogra váltottam be, ami itt egy jókeresetű halász-vadász másfél havi keresetének felel meg. Majd felpattantam járművemre és elindultam, hogy felkeressem régen látott és csak a tankönyvekből ismert rokonaimat, Pithecanthropusékat. Amerre mentem, az emberek kicsődültek barlangjaikból és ámulva lesték, amint félelmetes, tízkilométeres sebességgel elporzok az úttalan úton.

Pithecanthropusék kitörő örömmel fogadtak. A meleg orrharapásoknak alig akart vége szakadni. Természetesen sok értékes ajándékot vittem. A családfő egy skatulya Szikra gyufát kapott. Mondanom sem kell, hogy nem győztek álmélkodni, amikor minden második szál meggyulladt. Különösen örömet okozott nekik a csodálatos szép csomagolás, a doboz bámulatraméltó ábrája, mely egy hízott sertést ábrázolt, amint éppen szerződnek rá. A tiszteletemre átcsődült szomszédok alig hitték, hogy egyhavi keresetemből tizenötezer doboz gyufát vehetek. A családfő negyvenöt feleségének egy-egy biztosítótűt vittem. El sem tudják képzelni örömüket! Ezután két kézzel ölelgettek, mivel kezük, mellyel eddig a testüket fedő állatbőrt tartották, a biztositótű segítségével felszabadult. Azt persze egyikük sem hitte, hogy egy slamposabb magyar asszony olykor három biztosítótűt is magára vesz, amikor felöltözik. Az asszonyok később szétszéledtek, hogy a település többi hölgyének eldicsekedjenek csodálatos ékszerükkel.

De még így is maradt vendég bőven. Távoli rokonok, régen látott atyafiak, barátok és ismerősök ültek egymás hegyén és hátán. Már jócskán eltamtamolták a napszálltát, de még mindig mesélnem kellett. Kiosztottam közöttük néhány szál kettőnyolcvanas kolbászt, ami láthatóan nem ízlett nekik, de udvariasságból azért elrágcsálták.

Közben meséltem nekik új hazám csodáiról: a villamosról, a táncdalfesztiválról és egyéb dolgokról. Láttam rajtuk, hogy nem mindent hisznek el, de azért hálásak a szép meséért. Kölcsönösen érdeklődtünk a megélhetési lehetőségekről. Ők tele voltak panasszal. Elmondták, hogy egyre silányabb minőségű állatbőröket kapni, a hús ára pedig az utóbbi évszázadban fél elefántfogat emelkedett. Súlyos a barlanghelyzet is, szóval van baj elég, örüljek, hogy elmentem innen. Én elmondtam, hogy keresetemből, akár havonta is vehetnék egy biciklit és nálunk a családban már a hatéves fiam is külön kerékpárral rendelkezik. Azért, persze vigyáztam, hogy ne tartsanak hencegőnek, azt már el sem meséltem, hogy naponta, ahányszor akarok, annyiszor utazom autóbuszon és az üzemi étkezdében egy kis darab papír ellenében kapok ebédet. Nem akartam köztük az elégedetlenség és az irigység konkolyát elhinteni.

Így teltek napjaim. Tiszteletemre nagy lakomákat csaptak, ettünk, ittunk, nagyokat aludtunk. A magammal vitt gyufákat, biztosítótűket jó áron értékesítettem. Közel száz elefánt fogat szedtem össze a meglevő harminchárom mellé. Ezen több mázsa elefántcsontot vásároltam, amelyet itthon súlyos ezrekért értékesíthetek, szóval nem fizettem rá a dolgokra.

Máskor is hazamegyek, mert az ember soha nem felejtheti el szülőföldjét, ahol az emberiség bölcsője ringott egykoron...

Ősz Ferenc

DINNYEVÁSÁR

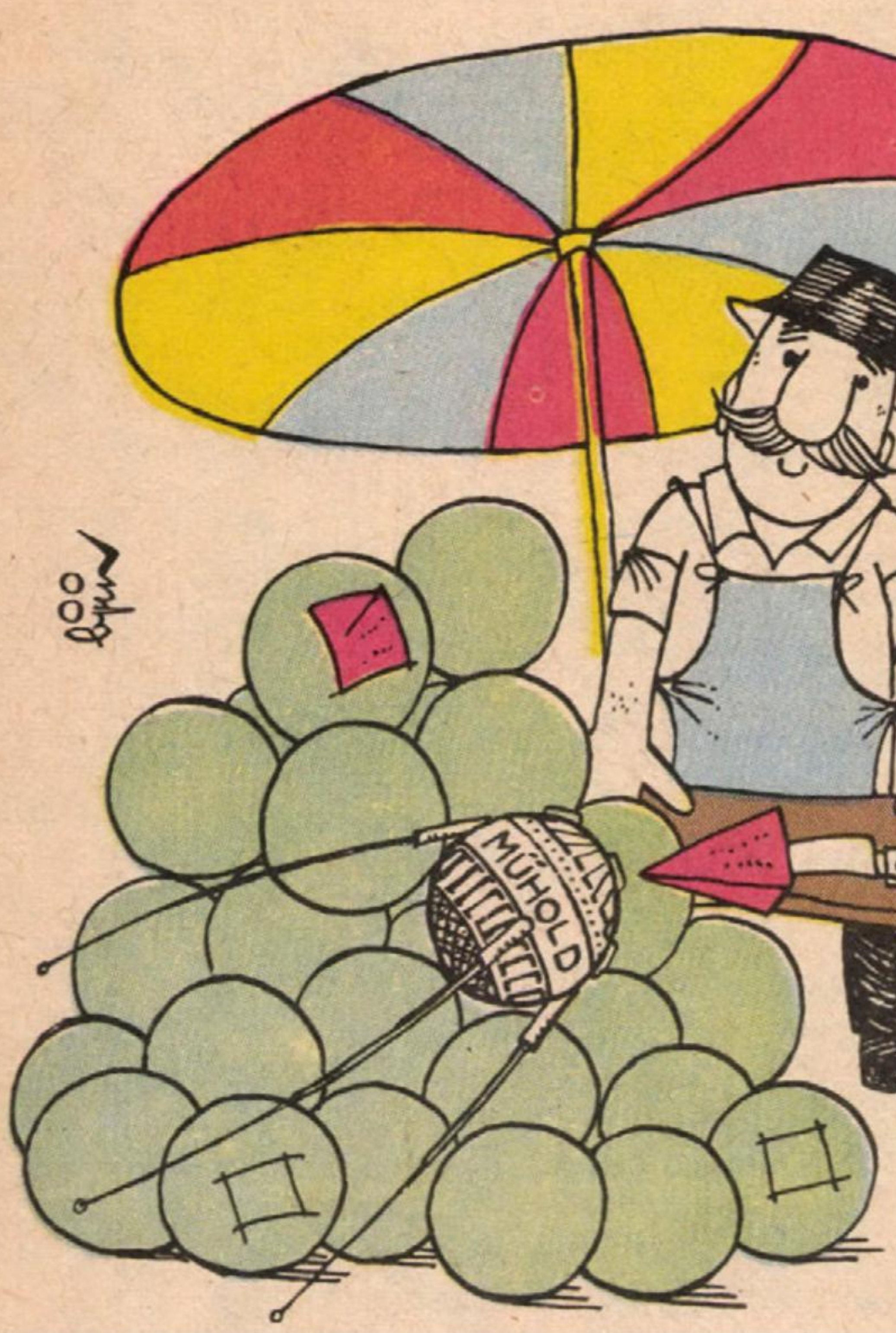

MEGNYUGTATÁS

Szűr-Szabó rajza

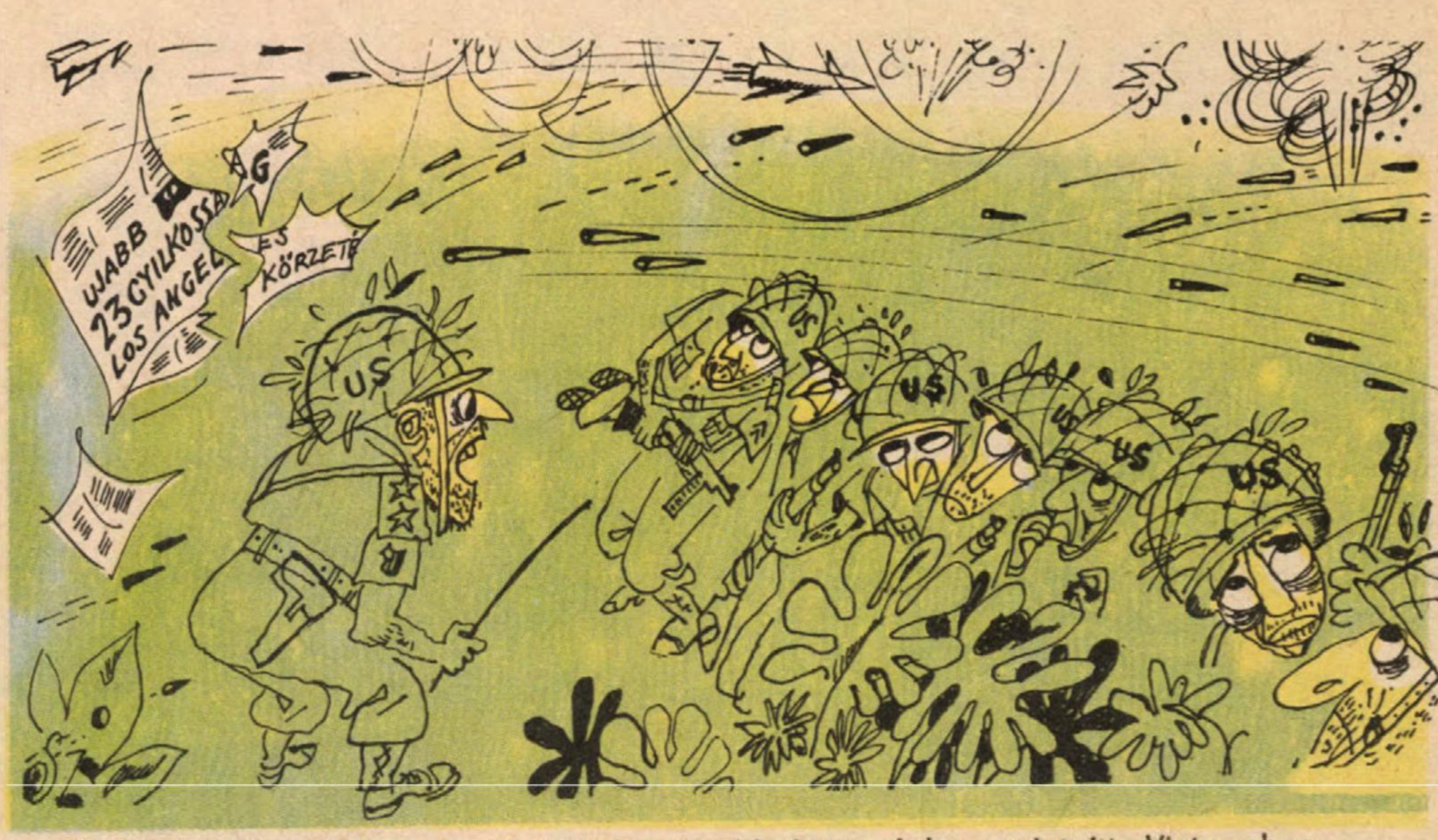

– Látjátok, fiúk, odahaza sem lennétek nagyobb biztonságban, mint itt, Vietnamban...

PÉNZVERDÉBEN

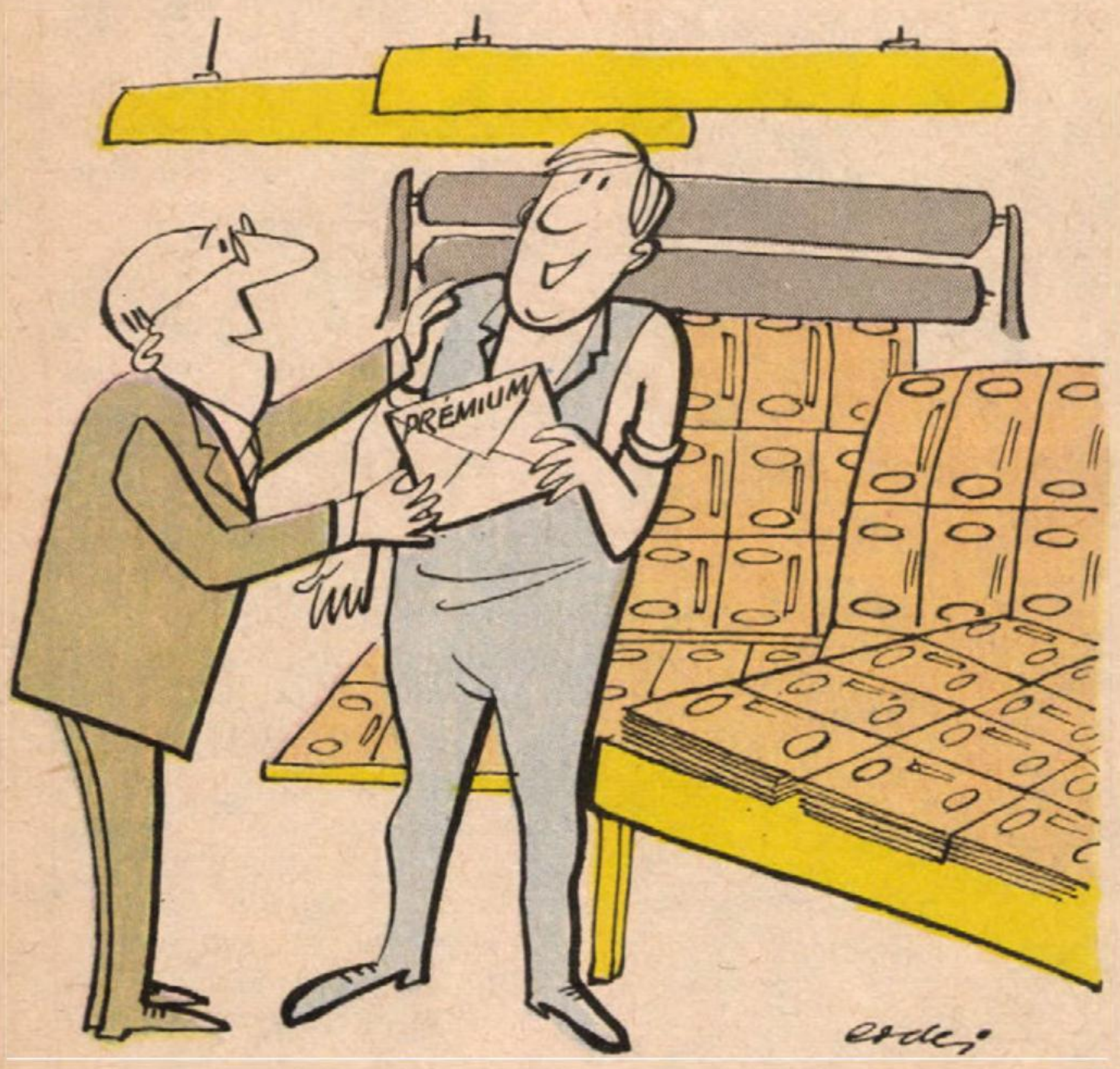

– Ma jó napom van, pénzt látok...

BOLDOGTALAN KÖLTŐ

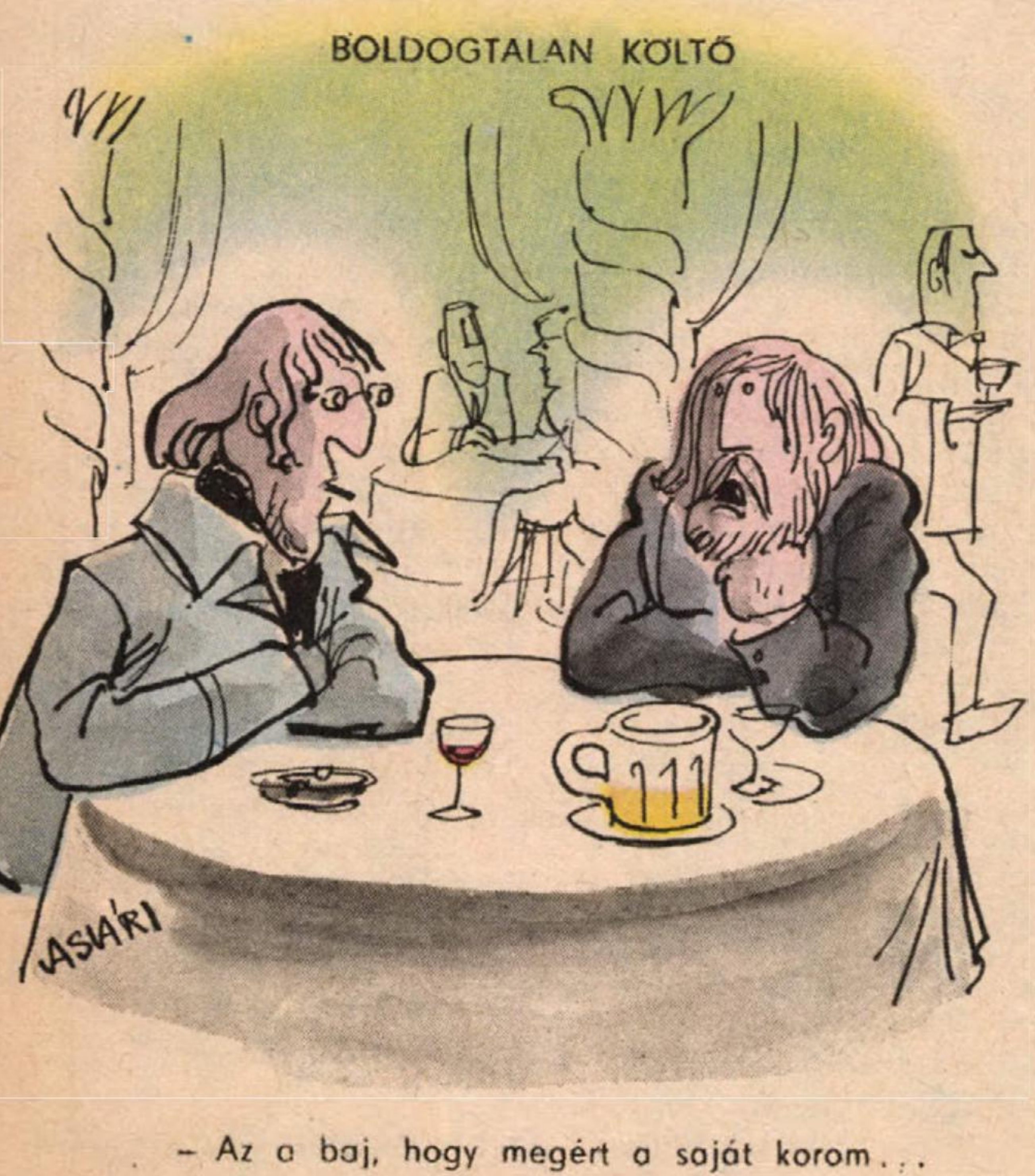

– Az a baj, hogy megért a saját korom...

KÉT RÉGI TÖRTÉNET

Rejtő Jenővel való társszerzőségem idején (kabarédarabokat írtunk együtt) gyakran dolgoztunk a Japán kávéház egyik páholyában. Akkoriban — a 30-as évek közepén — egy közel 80 éves pincér, Feri bácsi is a Japánban „működött". Már menni is alig tudott, csak lassan csoszogott, kissé nagyot hallott, és állandó memóriazavarral küszködött. Kraszner, a kávéház tulajdonosa csak azért tartotta, mert a régi törzsvendégek ragaszkodtak hozzá, nem engedték elküldeni. Feri bácsi „nélkülözhetetlenségének" tudatában különleges jogokat vívott ki magának. Hátul, a kassza melletti sarokban üldögélve nagyokat szunyókált, csak kedvenc vendégeit szolgálta ki, hívni vagy küldeni nem lehetett, csak ahhoz ment oda, akihez akart.

Egy délután Rejtőre várakozva újságot olvastam a páholyban. Rejtő lihegve megérkezett, leült, beszélgetni kezdtünk. Két perc múlva Feri bácsi állt az asztal mellett.

— Parancsol, Rejtő úr?

Rejtő magyarázni kezdett.

— Feri bácsi, legyen szíves hozzon nekem két háromperces tojást pohárban, de ügyeljen, hogy háromperces legyen, mert ha négyperces, akkor már nem elég lágy, ha kétperces, akkor még túl lágy...

Feri bácsi horkant egyet.

— Mit mesél ennyit?... Mondja, hogy két háromperces tojást és kész! — Ezzel elcsoszogott, de még távolról is hallottuk méltatlankodó morgását. Belemerültünk a munkába, már el is feledkeztünk Feri bácsiról, amikor — körülbelül egy óra múlva — megjelent és letett Rejtő elé egy pár virslit mustárral. A mindig szórakozott Rejtő nézte egy pillanatig, majd hozzám fordult.

— Hát most mondd... Nem egy félóráig magyaráztam neki, hogy tormával hozza?

*

Egy regényíró barátunk — már rég Kossuth-díjas, tehát maradjon titokban a neve — egy délelőtt felhívta Rejtőt telefonon.

— Jenőkém, festik a lakásunkat, a feleségem minden könyvemet, így a lexikonjaimat is hozzáférhetetlenül elrakta, viszont szüségem lenne valamihez Molière életrajzi adataira, és arra is, hogy sikeresebb darabjainak mikor volt a bemutatója.

— Most rögtön kell?

— Ráér délután. Ötkor bemegyek a Japánba.

— Jó. Addigra összeírok mindent, ami Molière-ről megtalálható.

Nyár volt. Délután 4 órakor a Japán kávéház teraszán írogattam, amikor Rejtő letelepedett mellém. Elmondta a délelőtti telefonbeszélgetést, hozzátéve, hogy be kellene ugratni barátunkat. De hogyan, mit csináljunk?

A járda mellett egy öreg utcaseprő kavarta a port. Rejtő meglátta, felcsillant a szeme, felugrott és odalépett az öreghez.

— Bácsikám. akar 5 pengőt keresni?

Abban az időben 5 pengő nagy pénz volt, érthető, hogy az utcaseprő hitetlenül nézte a magas fiatalembert.

— Hát... Ha lehet...

Rejtő a nagyobb bizalom kedvéért előbb az 5 pengőt nyomta az öreg kezébe, majd átadta neki egy papírlapra felírva mindazt az adatot, amit Molière-ről összeszedett.

— Egy teljes óra ideje van arra, hogy ezt a néhány mondatot kívülről megtanulja. Üljön le itt a Liszt Ferenc téren egy padra és magoljon.

Még néhány utasítást adott, aztán az öreg elment tanulni, Rejtő elégedett mosollyal visszaült. Izgatottan vártuk regényíró barátunkat, aki pontosan 5 órakor megérkezett, leült hozzánk és érdeklődött, megvannak-e a Molière-re vonatkozó adatok.

— Itt vannak — mondta Rejtő egy papírlapot lobogtatva —, de ne haragudj, ha csodálkozásomnak adok kifejezést amiatt, hogy te, egy intelligens ember, egy regényíró, Molière adataival kapcsolatban lexikonra szorulsz. Még furcsább, azt sem tudod, hogy a sikeresebb darabjait mikor mutatták be. Ez szinte érthetetlen.

— Ne viccelj! — mondta barátunk. — Ki tudja minden klasszikusnak az adatait fejből?

Az utcaseprő akkor már újra a közelünkben söprögetett. Rejtő odaszólt hozzá.

— Bácsikám!... Legyen szíves, jöjjön ide egy pillanatra.

Az öreg odajött, mire Rejtő megkérdezte.

— El tudná mondani Molière személyi adatait és azt, hogy a sikeresebb darabjait mikor mutatták be?

— Ezt ne tudnám? — mondta az öreg és elkezdte fújni. — Molière, családi nevén Jean-Baptiste Poquelin, született Párizsban 1622. január 15-én, meghalt ugyanott 1673. február 17-én. Főbb darabjainak bemutatója: A botcsinálta doktor 1666. október 24, a Nők iskolája 1662. február 14...

A regényíró tátott szájjal hallgatta, majd közbevágott.

— Bácsikám, honnan tudja ezt maga?

Az öreg fitymálva felelt.

— Honnan?!... Enélkül nem lehet valaki utcaseprő.

Nádasi László

DICSEKVÉS

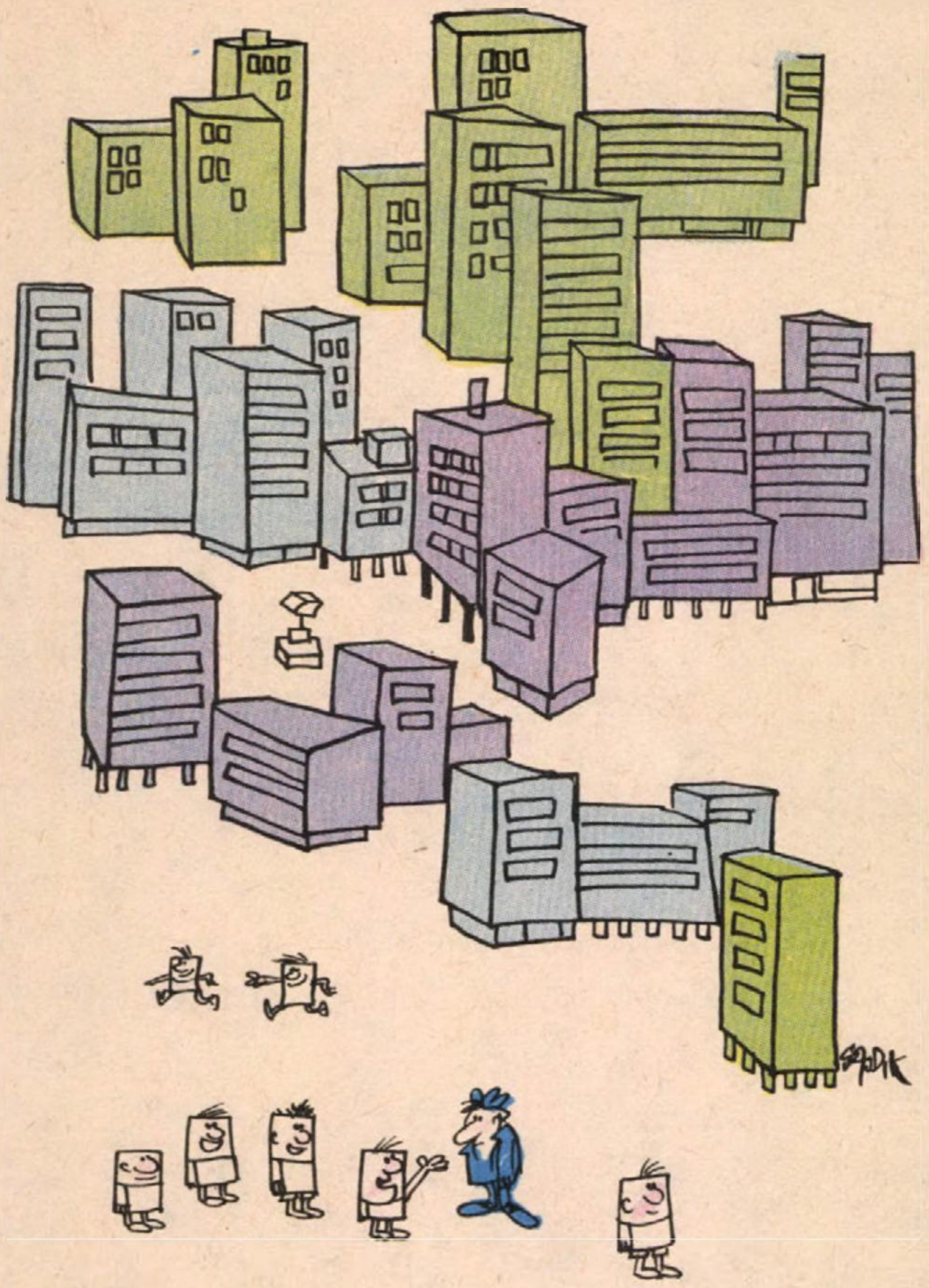

– Mi már ezekben a modern házakban születtünk!

FEJLETT MELLÉKÜZEMÁG

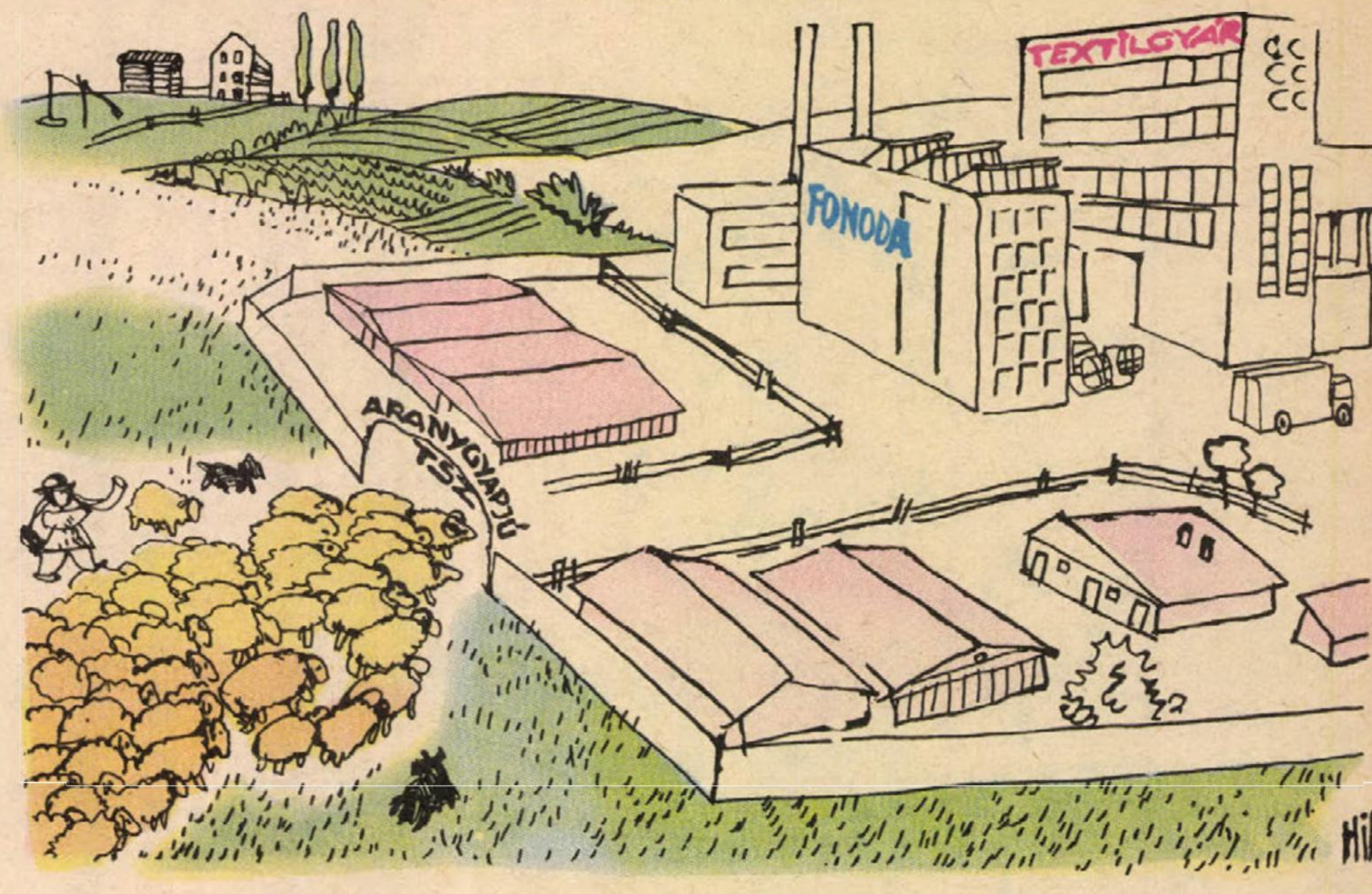

HERCEGI POGGYÁSZ

A tudományos szakirodalom jóvoltából pontosan tudjuk, hogy mit vittek magukkal a Hold-utazó asztronauták, hány szkafandert és űrcipőt, de azt az International Herald Tribune társasági rovatának vezetője sem tudja elképzelni, hogy mi lehet abban a 85 bőröndben, amellyel a windsori herceg és felesége hazaérkezett Párizsba az Egyesült Államokból. Valószínű, hogy meleg ruhát is vittek magukkal, számítva a nyár szeszélyességére.

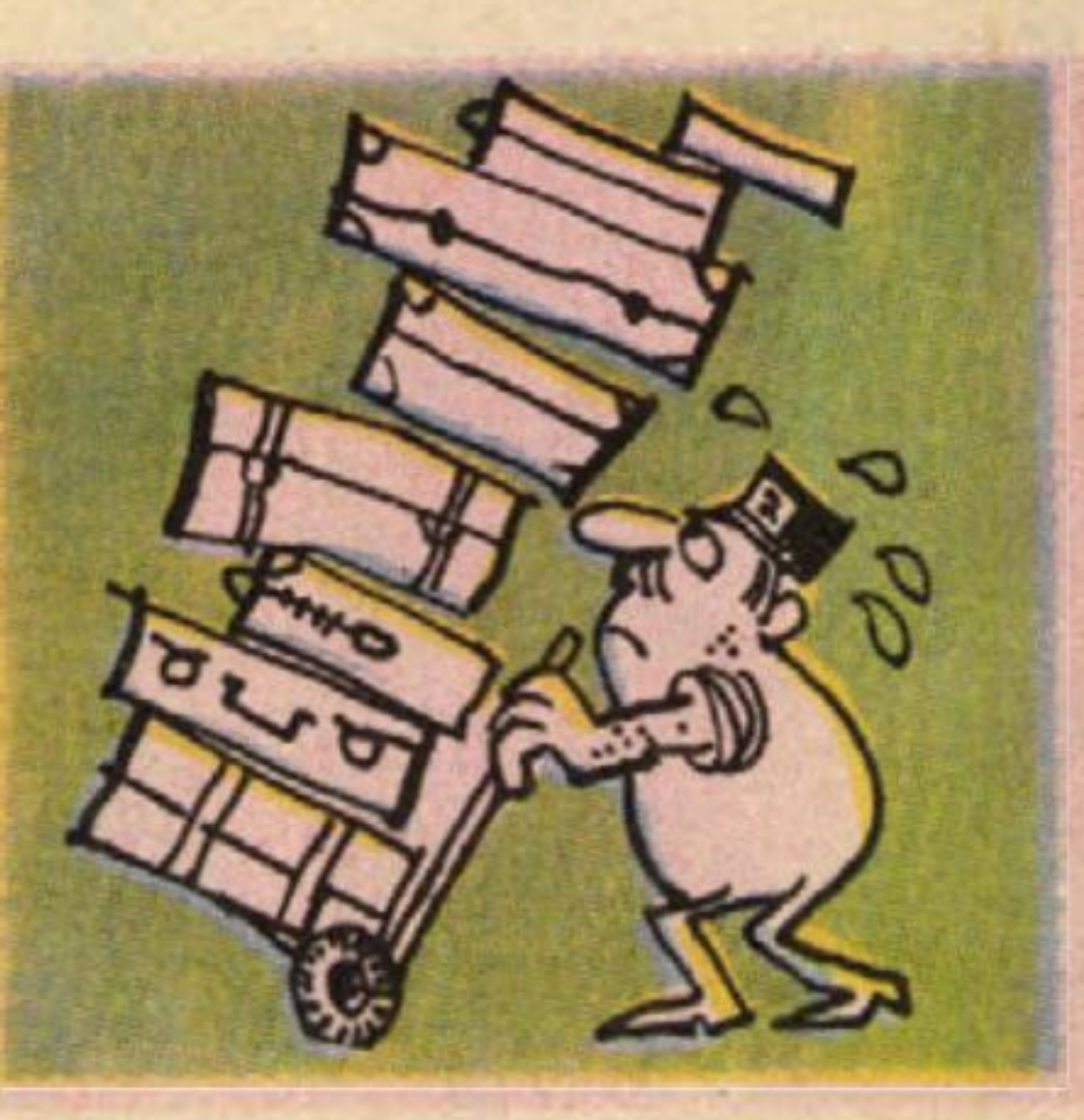

ZENG AZ UTCA

Nem tudom, van-e még olyan ódivatú olvasóm, aki emlékszik Giono 1934-es regényére, melynek kitűnő fordítója, Illyés Gyula a *Zeng a világ* címet adta, s amelyben a francia író nagy lírai apparátussal és pogány keménységgel szólaltatja meg természetimádó énekét. Én sajnos sose jártam Manosque vidékén, ezen a vadregényes páni tájon, nem hallottam a csobogó csermelyeket, a birkák, bukolikus bégetését, az alpesi hegyek erdőinek zúgását...

Ma viszont hallgathatom, amint zeng az utca. Történetesen a Kárpát utca. Annak is az eleje, hol egy utcai, földszinti lakásban élek (de hát élet ez?), dolgozom (ha hagynak...), s aludnék (ha tudnék). Ágyikómtól légvonalban négy és fél méterre a nap minden szakában, de előszeretettel késő este és hajnalban, s ez karácsonyra, húsvétra és pünkösdre is vonatkozik, meg-megjelenik a dinoszaurusznál is förtelmesebb szörny, a Diesel-mozdony, amely hallható, valamint infra- és ultrahangjával, pokoli berregésével, a farkába kapaszkodó vagonok csörömpölésével szórakoztatja az utca lakóit, s néha meg-megereszt egy teljesen szabályellenes tülkölést is, miközben a kisérő személyzet, a derék vasutasok, még fütyülnek és olykor bizony magyarosan-takarosan-akkuratusan káromkodnak is.

No, de a vonat 24 órán belül csak négyszer-ötször tarkítja a Kárpát-lakók életét. A Parketta gyár előtt rakodó teherautókba azonban egész álló nap dobálják a díjbirkózók a parkettakötegeket. Le is tehetnék, szépen a tehergépkocsi padlójára helyezhetnék, de nem teszik, mert feszül az izmuk, hangos a kedvük, s meg akarják mutatni rátarti kivagyiságukat. Így aztán minden parkettacsomag találkozása a kocsi deszkáival egy-egy, néhány száz méterre zengő csattanás, amelyet olykor a kukák csattogása fest alá, de ha történetesen megjelenik az említett mozdony, akkor egészen takaros trió kerekedik a rakodás-tolatás-kukázás dallamaiból (azt ugye, már említenem sem kell, hogy a sorukra váró teherautók fáradhatatlanul túráznak)...

No, de éjjel nem rakodnak. Éjjel csak a mozdony látogatja az utca lakóit, és a jószívű tévétulajdonosok gondoskodnak róla, hogy azok is élvezhessék a táncdalfesztivált, akiknek még nem tellett tévé-re. Az én közvetlen szomszédom pedig, kire már többrendbeli panasz hangzott el, a hártyavékony fal mögül, amely minden hangszigetelésnek megvetően hány fittyet, a következő civilizációs eszközökkel boldogít: 1. tévé (maximális hangerővel; továbbiakban: m. h.); 2. lemezjátszó (m. h.); 3. rádió (m. h.); 4. gitár (m. h.); de olykor akad azért egy harmonika is, néha pedig, név- vagy születésnapon, valamint egyéb ünnepeken, egy kis csinnadrattás csürdöngölő.

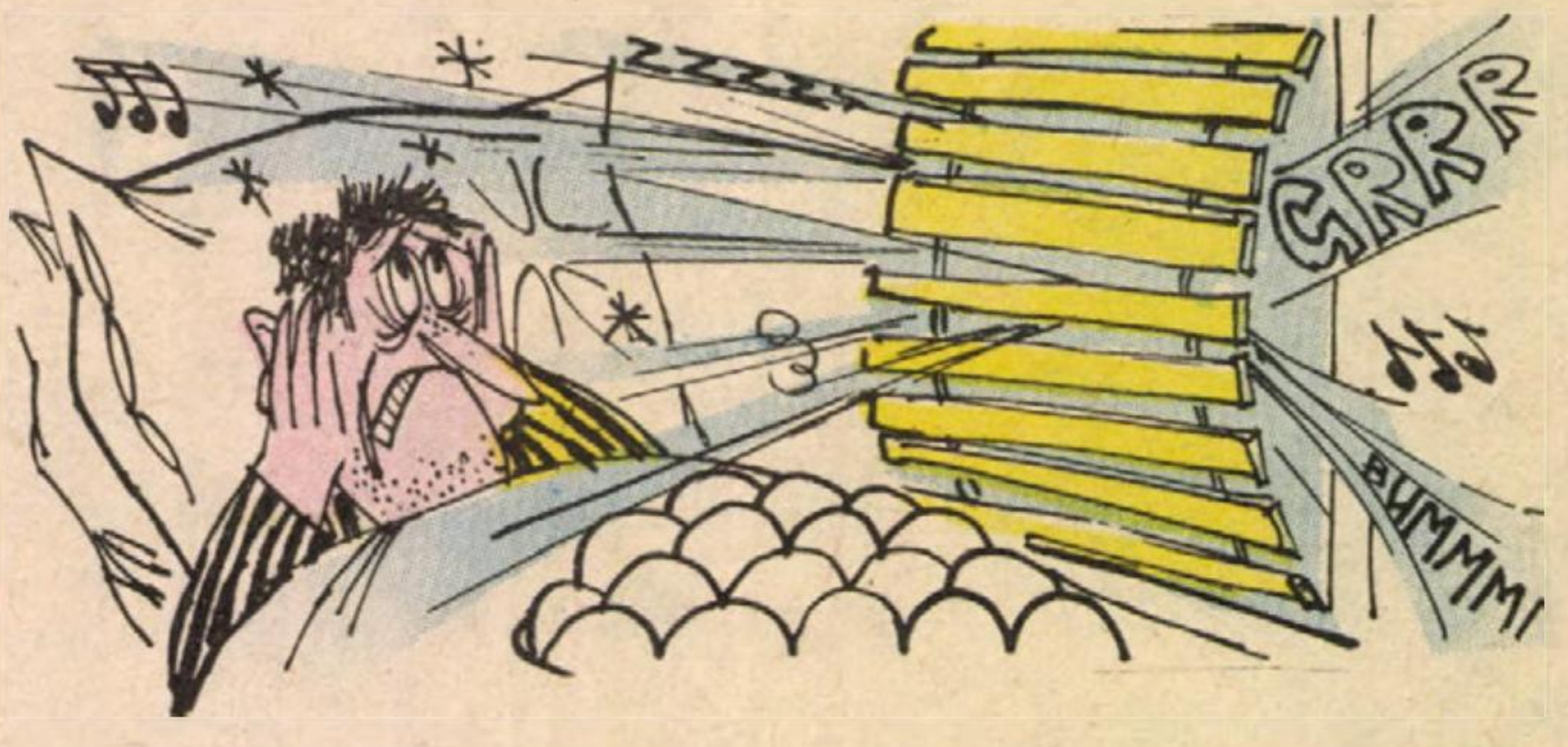

De hogy az utca csakugyan istenigazából zengjen, az ablakom alatt sűrűn járnak-kelnek táskarádiót üzemeltető huligánok, pletykás vénasszonyok, káromkodó részegek, a vadházasélet örömeit tárgyaló élettársak, a reggel hattól a szomszéd óvodába ebrudalt álomnyűgösen nyüszítő kisdedek, kik a kezdő sebességet már a saroknál megkapják, s míg megzavart álmuk miatt érzett sérelmüket zajosan nyilvánítva beérnek a kapun, a sarkon toporgó szülő „Siess már, elkésem a munkából!” — jelszóval buzdítja őket, és testi fenyítéseket helyez kilátásba. (Félreértés ne essék: a gyermek ártatlan, nekem, egy sokszoros apának, elhihetik!...) S minthogy az utca velem szemben vagy másfél métert süllyed, a lejtőn télen húszharminc rajkó szánkázik; általában pedig a teherkocsik pufognak, néha meg egy-egy elakadt autó igyekszik tíz-húsz percig életrekelteni kifulladt hajtóművét. A szomszéd Ipoly utcából pedig idehallatszik a KPM motorkerékpár vezetői vizsgájának zengő berregése; arról nem is szólva, hogy a vizsgára igyekvők előttem pattognak el bősz gépparipájukkal, de ők legalább az úttesten haladnak, nem úgy, mint a posta ifjú táviratthordó titánjai, kik a simább járdát kedvelik, s ezért ablakomtól néhány centire pufogtatják motorjukat. Végül mindeme hangorkánt, amely hangtájfunnak is beillik, aláfesti a szintén Ipoly utca felől szálló, s a szél irányától, valamint erejétől függően többé-kevésbé pusztító hangkulissza: a Gyapjúmosó és Finomposztó Gyár néhány tucat szövőgépének tompa, de idegtépő zúgása.

Ennek ellenére, merthogy az ember esendő, a múltkor megesett velem, hogy elaludtam és álmot láttam. Álmomban pedig — tán azért, mert aznap éppen Napóleonról írtam emlékcikket — kétszarvú kalpagban, lakkcsizmában, jobb kezemet mellényem bal szárnyába dugva szaladgáltam fel és alá egy tükörfényes, empire bútorzatú teremben, miközben hadarva rendeleteket diktáltam buzgón körmölő szekretáriusomnak:

1. Minden tévé-, rádió- és lemezjátszó készülékeket, illetve hangszert, amely úgy szól, hogy az utcán vagy a szomszéd lakásban elhelyezett hangmérő az egészségre ártalmas 120 decibelnél többet mutat, a cirkáló lovashuszárok azonnal elkoboznak. Ha a készülék, illetve a hangszer tulajdonosa visszaesik bűnébe, őt magát kobozzák el, magánzárkába zárják, ahol hangszalagra rögzített légkalapács zenéjében gyönyörködhet három nap és három éjjel.

2. Ama közintézmények igazgatóitól, főmérnökeitől és főkönyvelőitől, amelyek járművei, gépei és egyéb alkalmatosságai nem tartják be a csendrendeletet (ilyen is van!), hetediziglen megvonatik a prémium és nyereségrészesedés.

3. A járdán közlekedő motorkerékpárosok, a megengedettnél hangosabban szóló tranzisztoros rádiók tulajdonosai, az itt zajongó kiskorúak szülei első tettenérés esetén 100, második tettenérés esetén 1000, harmadik tettenérés esetén 3000 forint pénzbírságot fizetnek...

Mikor álmomban ideértem, s még mindig felalá szaladgálva mondtam tollba rendeleteimet, hirtelen andalító zenét hallottam és felébredtem:

Kiderült, hogy a Victor Hugo és a Fürst Sándor utca sarkán megszólalt az ott hetenként meg-megjelenő verkli...

Bajomi Lázár Endre

MENŐ FEJ A PARTON

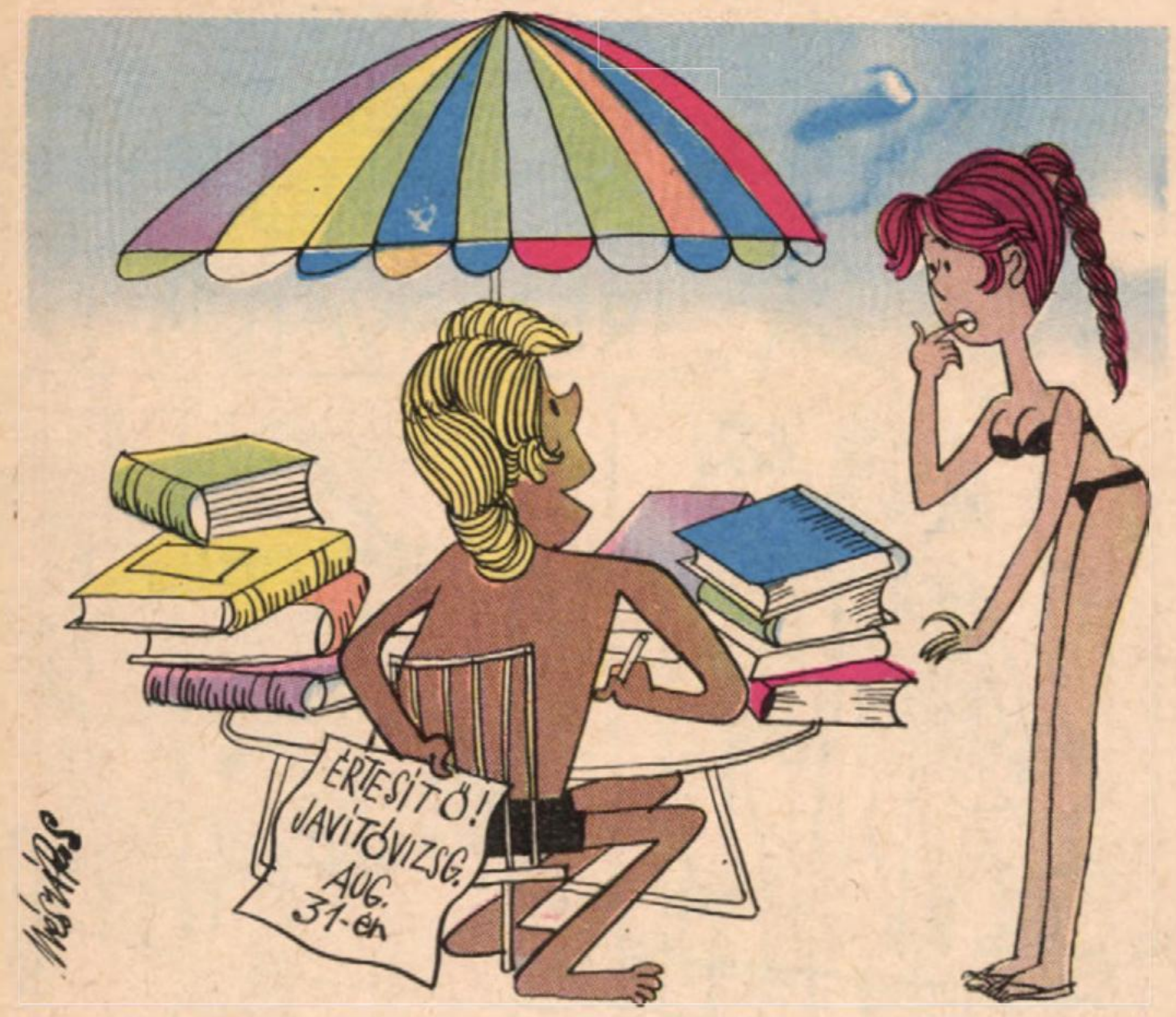

– Tudod, Oxfordból megint felkértek egy tanulmány megírására!

KÍVÁNCSI HARCOS

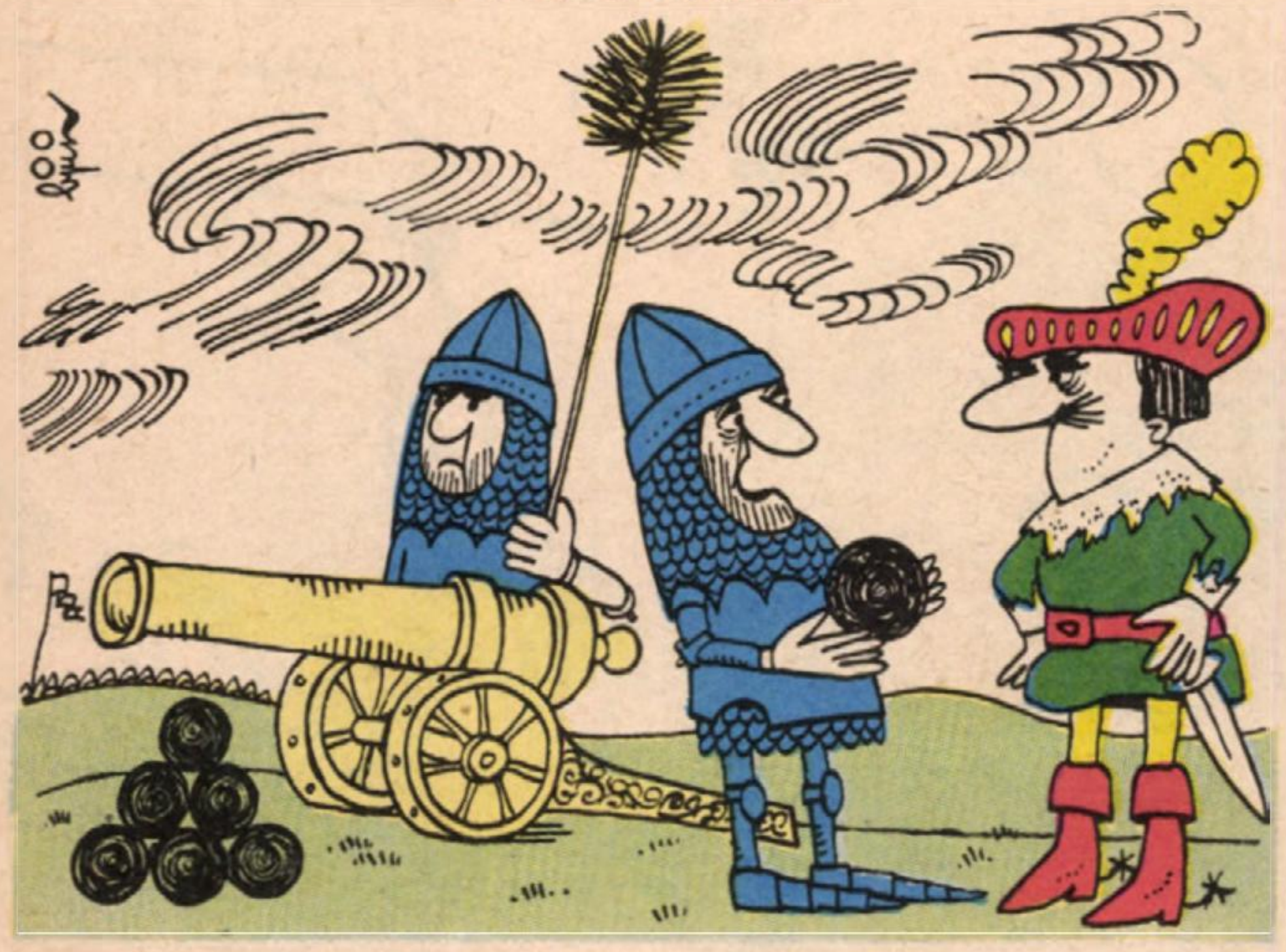

– Megtudhatnám, parancsnok úr, konkrétan, hogy kire kell lőnünk?...

A TELHETETLEN

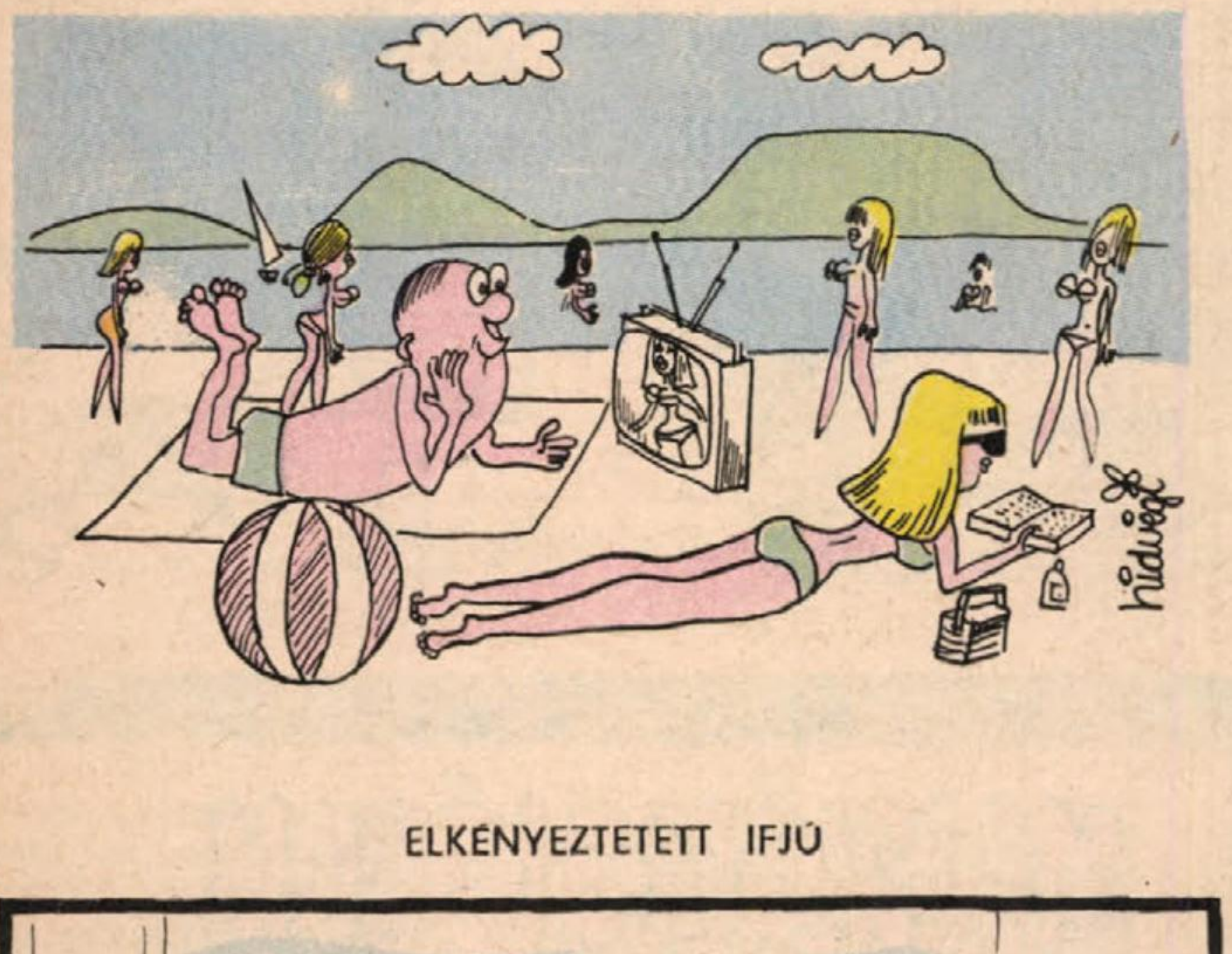

ELKÉNYEZTETETT IFJÚ

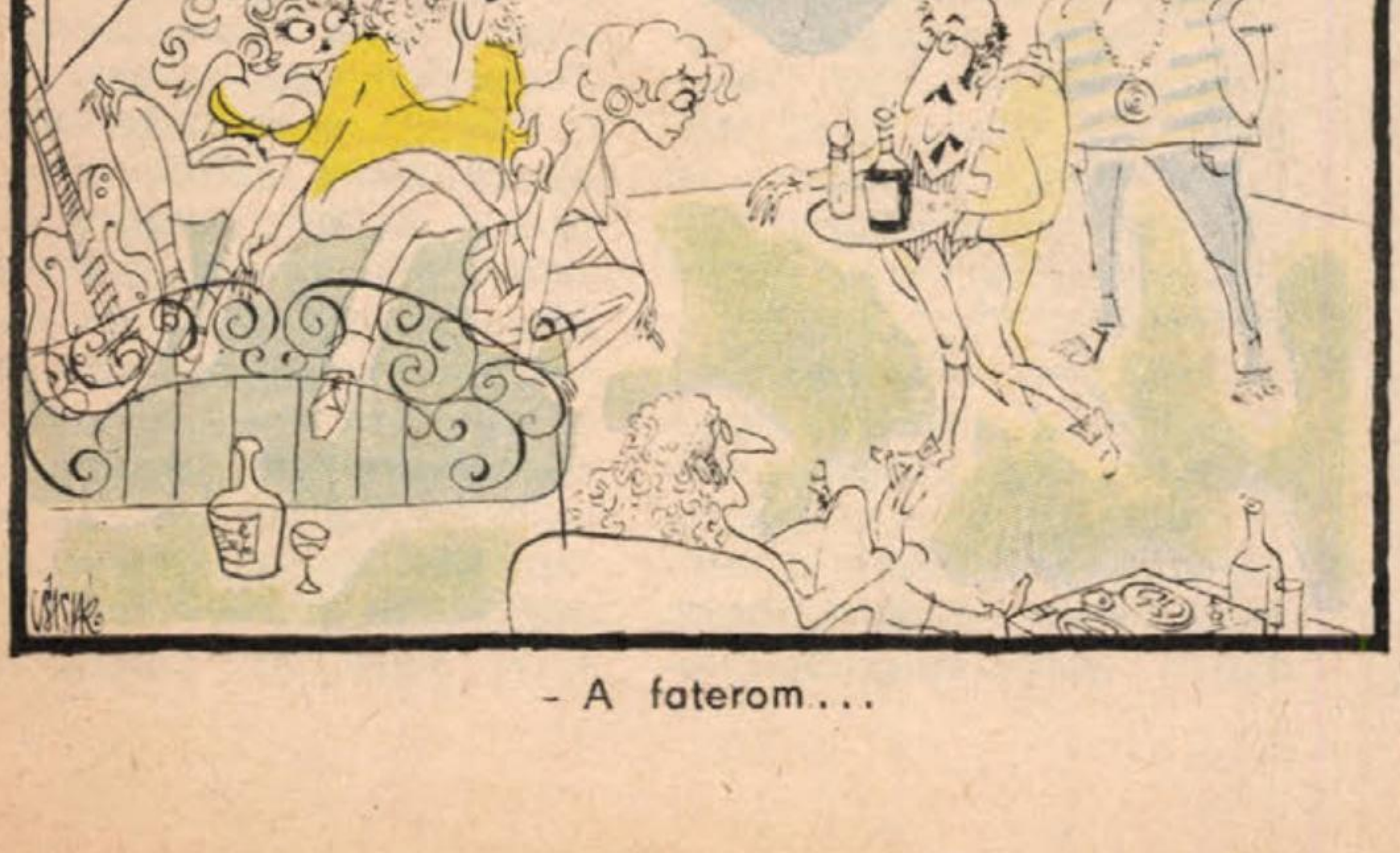

- A faterom...

IRORSZÁGI DILEMMA

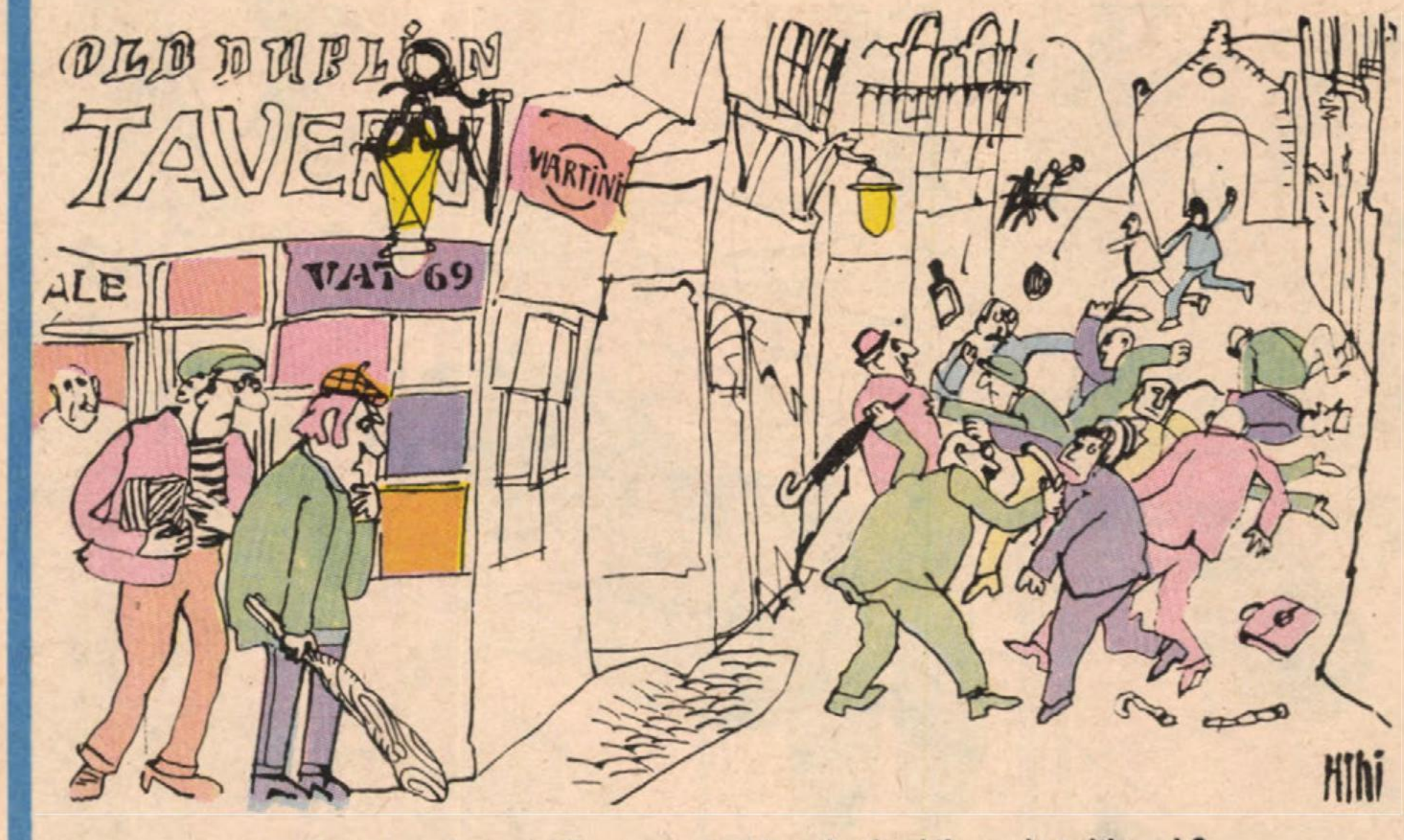

– Mit gondolsz, kik a protestánsok és kik a katolikusok?

VERSEK A VÍZPARTON

A VÖRÖS NŐ

Kifeküdt a középre.
Mindenki nézte.

A nap lassan lement.
Ő? Még sütkérezett.

UTAZÁS

A szeme zöld volt, a szandálja barna,
S valami kevés
ruha is volt rajta.
Székesfehérvárig
Bőszen olvasott,
Aztán persze, engedélyt kértem tőle,
Hogy feljebb húzhassam az ablakot.
Majd:
– Hova megy, kedves? –
Így én, kedvesen.
Battyánnál már szóbaállt velem,
Siófoknál meg... szóval... kiderült:
Arra utazott.

TÁNCDALFESZTIVÁL IDEJÉN

Körkérdés a táborban:
– Mondd, mi akarsz lenni?
– Táncdalénekes! – És te?
– Én is az, vagy semmi!
– Hát te, kislány? – Ősztől tán
Sikerül fellépnem...
– S a te terved? – A Zorán
Azt igérte nékem...
Táncdalénekes!! Igen,
Ez a vonzó pálya!!
Húsz gyerekből csak egy akart,
Az se akart más lenni, mint
A zsüri titkára.

HELYZETJELENTÉS

Mint a megszállottak napoztak a napon,
S néha közéjük fért néhány csepp Balaton.

Pápai Lajos

MUNKAKEZDÉS

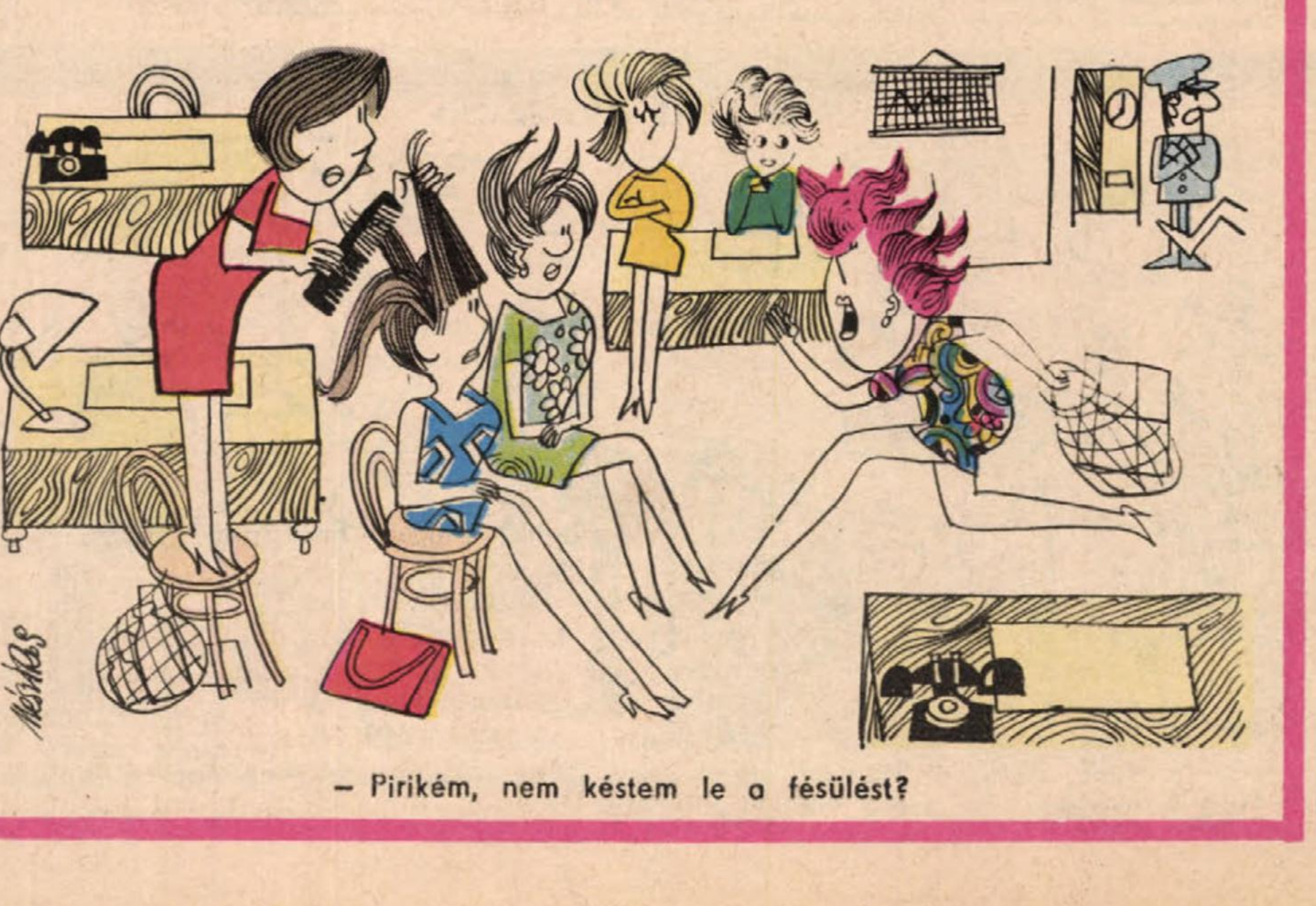

– Pirikém, nem késtem le a fésülést?

EGYRE KEVESEBB A BALATONI SZABAD STRAND

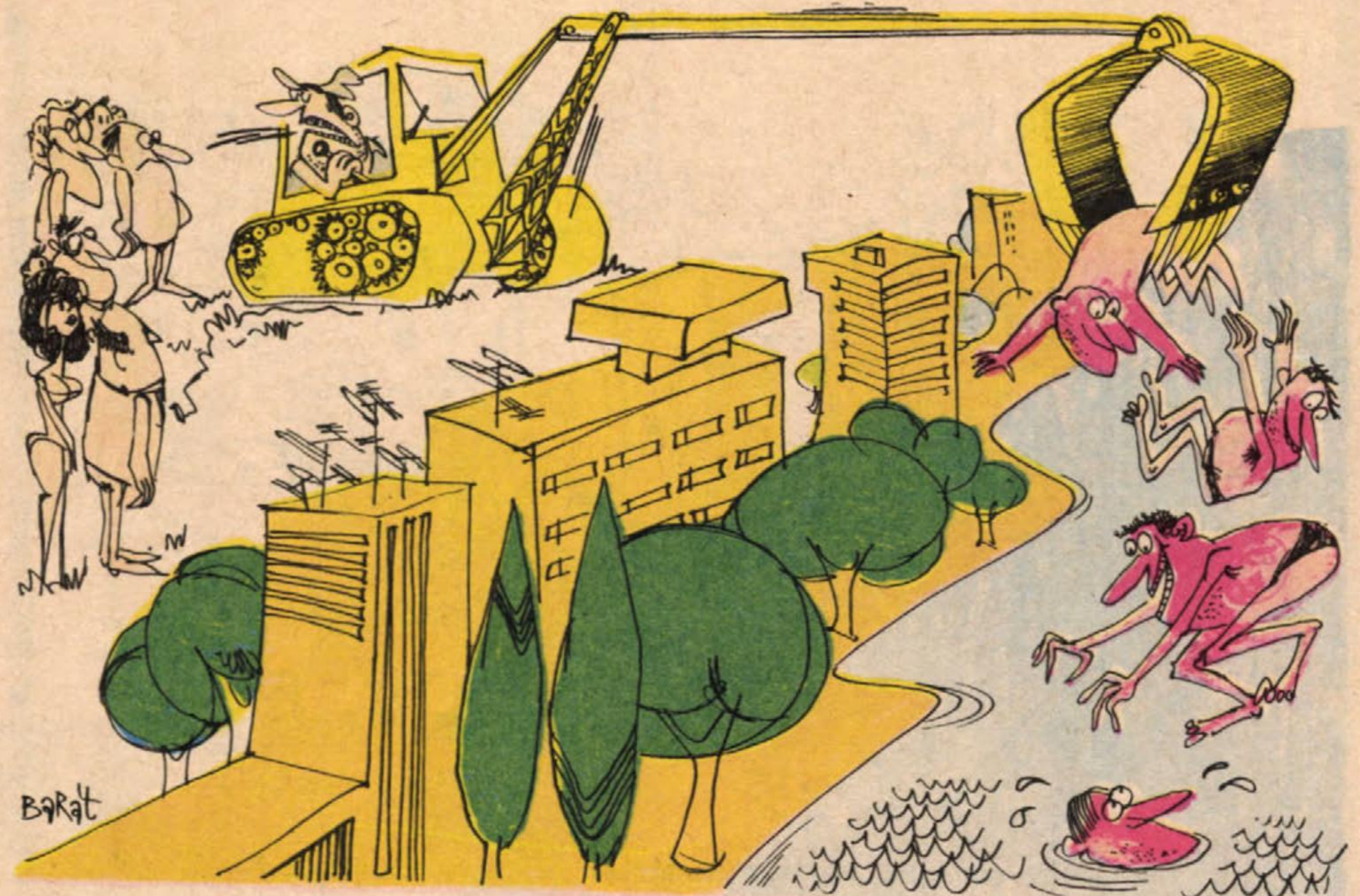

– Nyugalom, emberek! Őszig mindenki egyszer megmárthatja magát.

GÉPKORSZAK

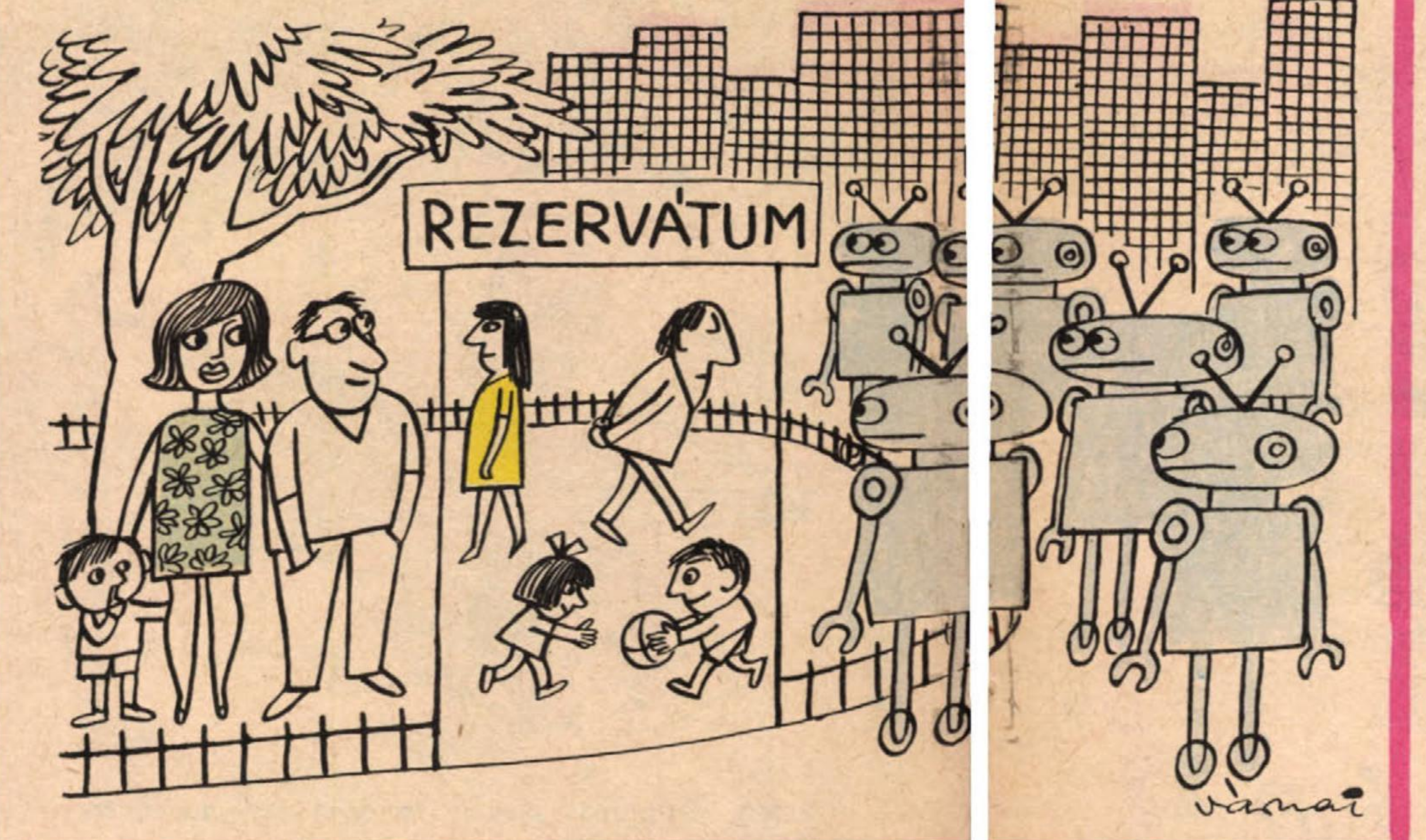

KOMMENTÁROK

— Hogy tetszett a tegnapi kommentár a tévében?

— Nagyon megkapó volt. Ezt a Csütörtökit kedvelem a legjobban. Viszont a Péntekit nem szeretem. Folyton pislog.

— Csakhogy ő meg állandóan izeg-mozog. Ha jól odafigyelt, akkor észrevehette, hogy a bal kezének gyűrűsujjával körkörös mozdulatokat végez.

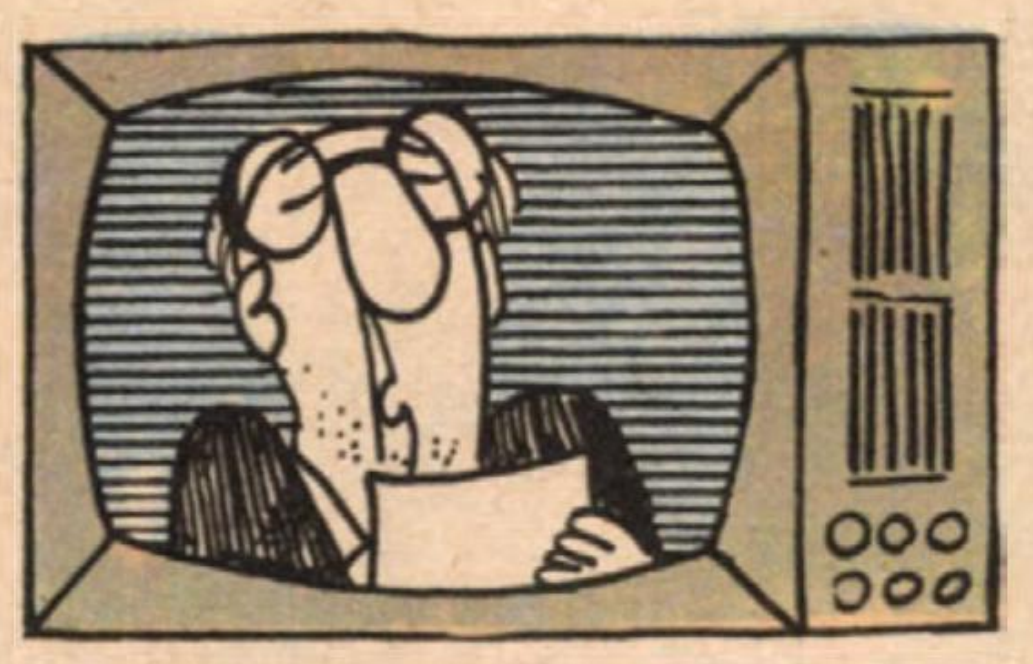

— Még mindig jobb, mintha Szerdai mondja a kommentárt. Ha közelről mutatja a kamera, látni, hogy a bal füléből egy szőrpamacs áll ki. Márpedig, akinek a fülében ilyesmi éktelenkedik, az nekem ne beszéljen a görög juntáról.

— Én a belpolitikai kommentárokat részesítem előnyben. Különösen, ha Vasárnapi a soros. Tudja, az, akinek az a szép, tömött, szőke bajusza van.

— Ki nem állhatom a bajuszos kommentátorokat. Idegesítenek...

— Ahá, akkor már értem, miért van úgy oda, ha Szombati elvtársé a szó. Annak olyan a feje, mint a kugligolyó.

— Szó sincs róla. Szombati nem tartozik a nívós kommentátorok közé. Eleinte ugyan jól mondja, de rendszerint kimutatja a foga fehérjét... Tudja, azt a nagy viplakoronát, a hátsó bal kettes helyén.

— Persze, az sem mindegy, hogy miről kell beszélnie a kommentátornak. Például Keddi ragyogóan kommentálta Johnsont, de mióta Nixon az elnök, nem megy neki. Merthogy pöszít, és a Nixont úgy mondja: Nikfon...

— És amellett nagyon meghízott az utóbbi időben. A minap, amikor az indiai éhínségről beszélt, csak úgy remegett a kis malac-tokája.

— Hát igen. Nem lehet könnyű nekik. Tudni, hogy az egész ország lesi őket minden este.

— Hja, persze, hogy lesi. A nemzetközi helyzet bonyolult.

(novo)

BONYOLULT TIZENEGYES

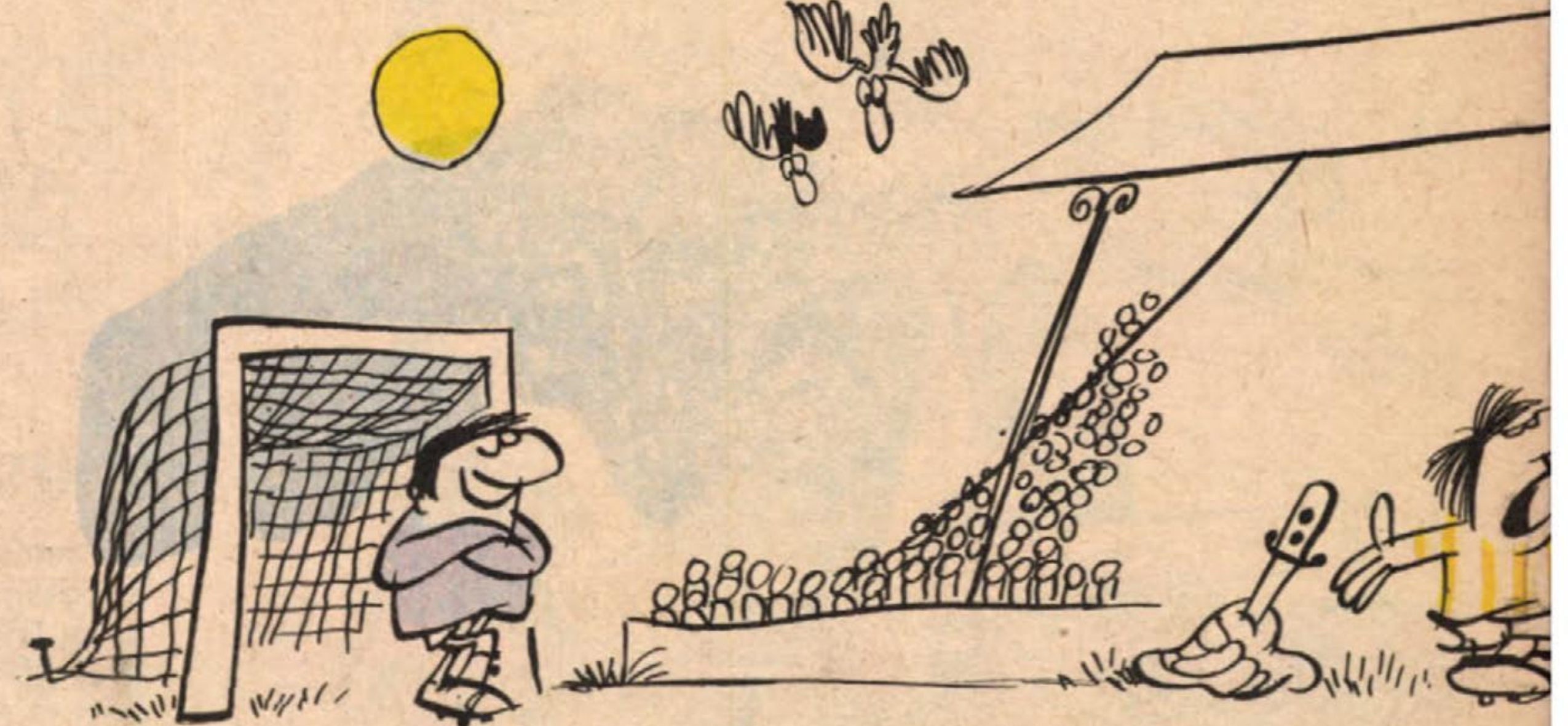

– Bíró úr, most mit csináljak?

MODERN MESE

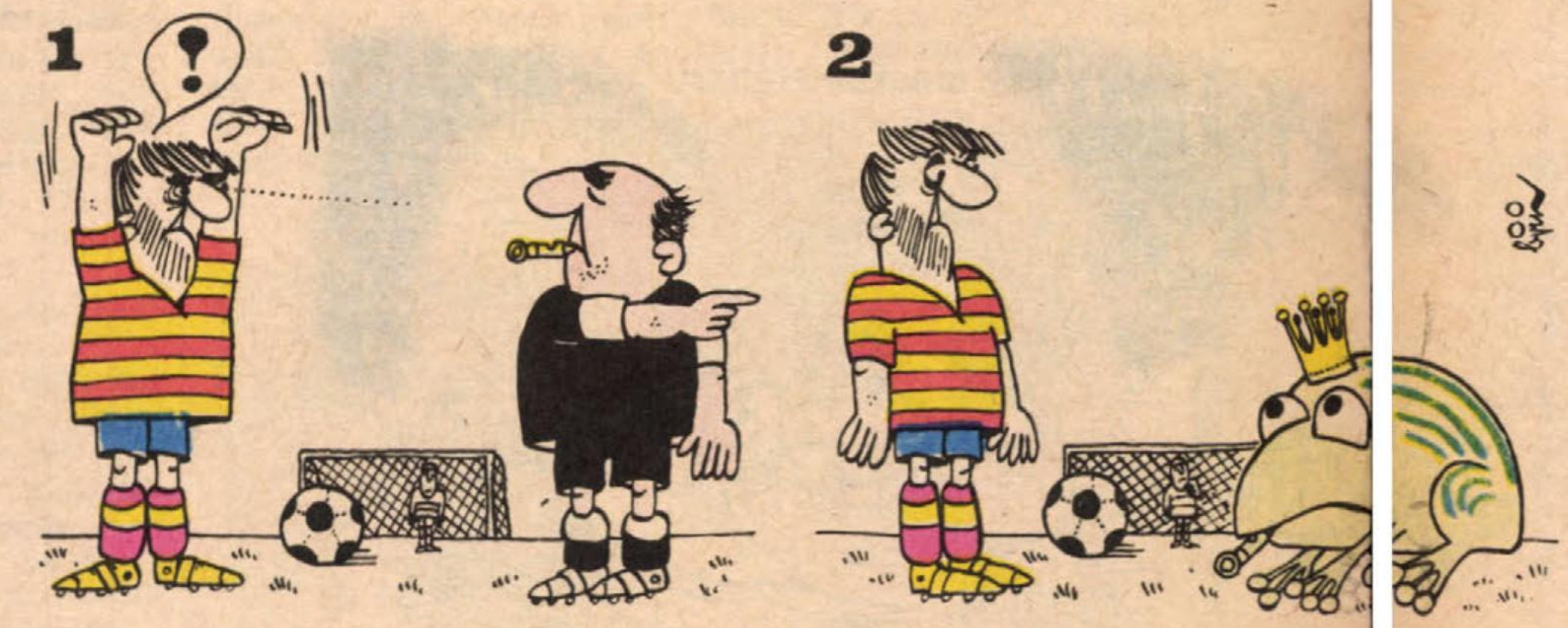

EREDMÉNYES KOOPERÁCIÓ

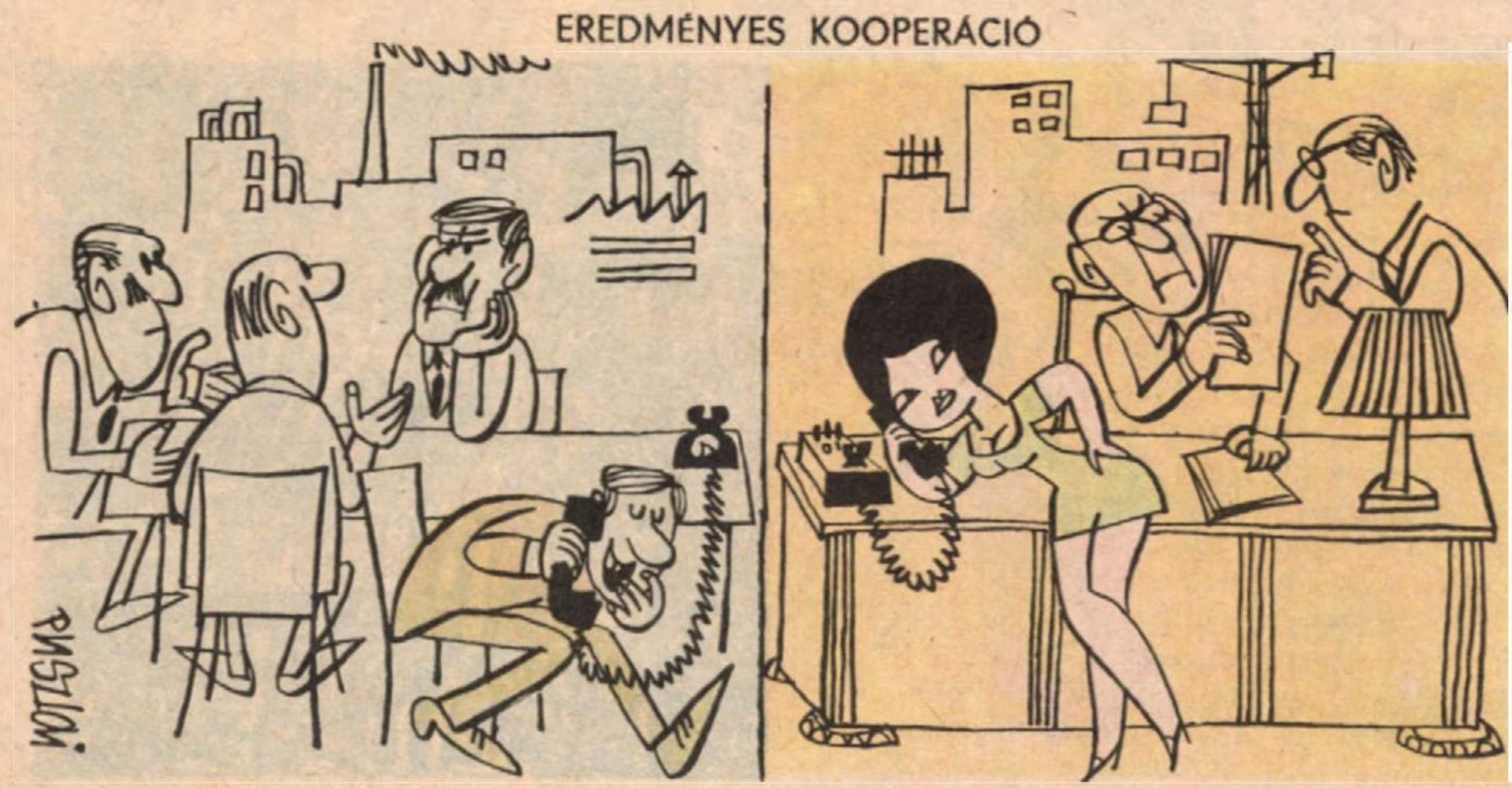

– Halló, Böbike? Szervusz, szivi! Légy szíves gügyögj az oregednél a szállítási határidőről. Én pedig küldöm a kazánokat...

BEFŐZÉSI SZEZON

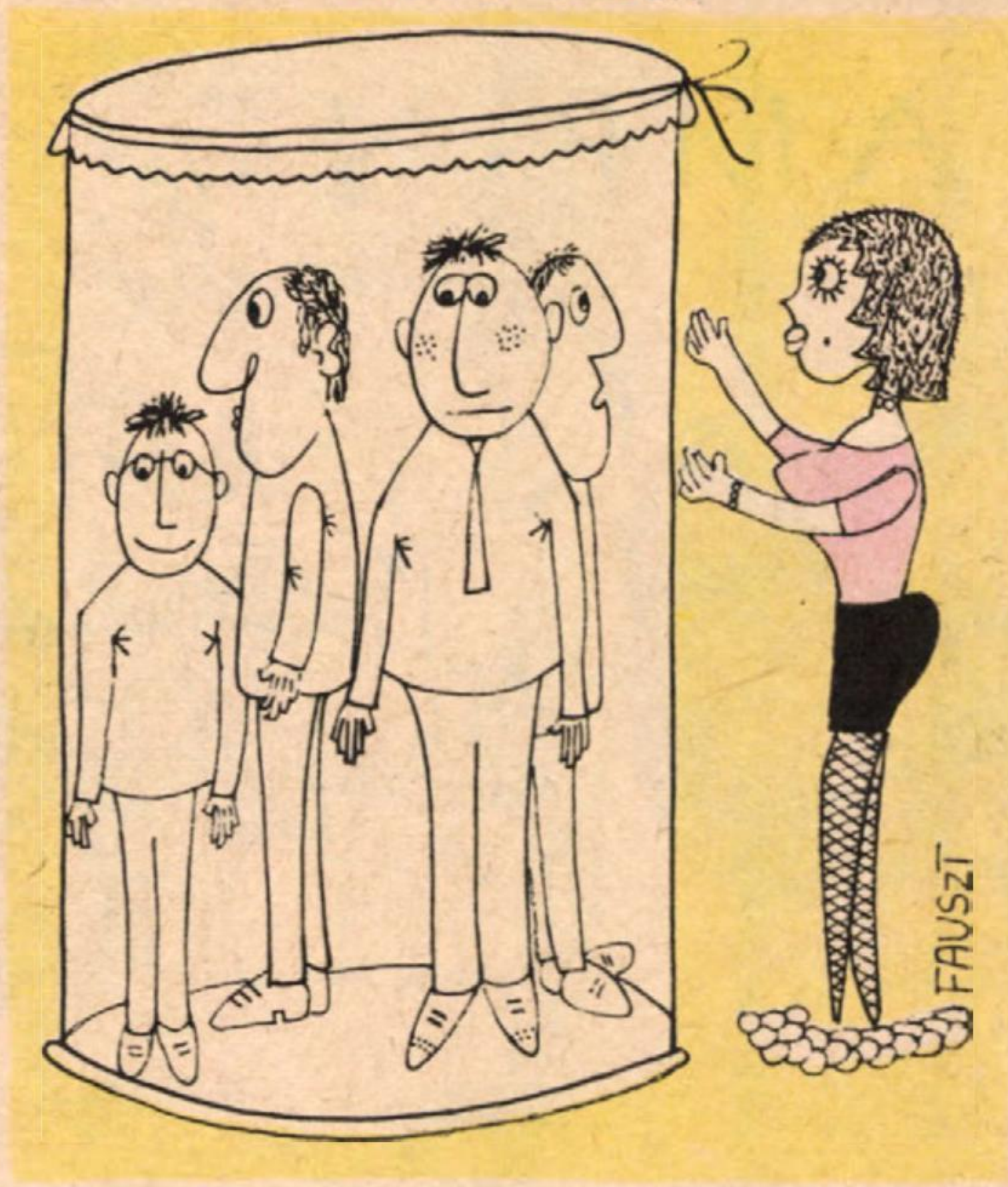

– A Lacit, Gyurit, Ferit és Jóskát elteszem télire.

DIVAT

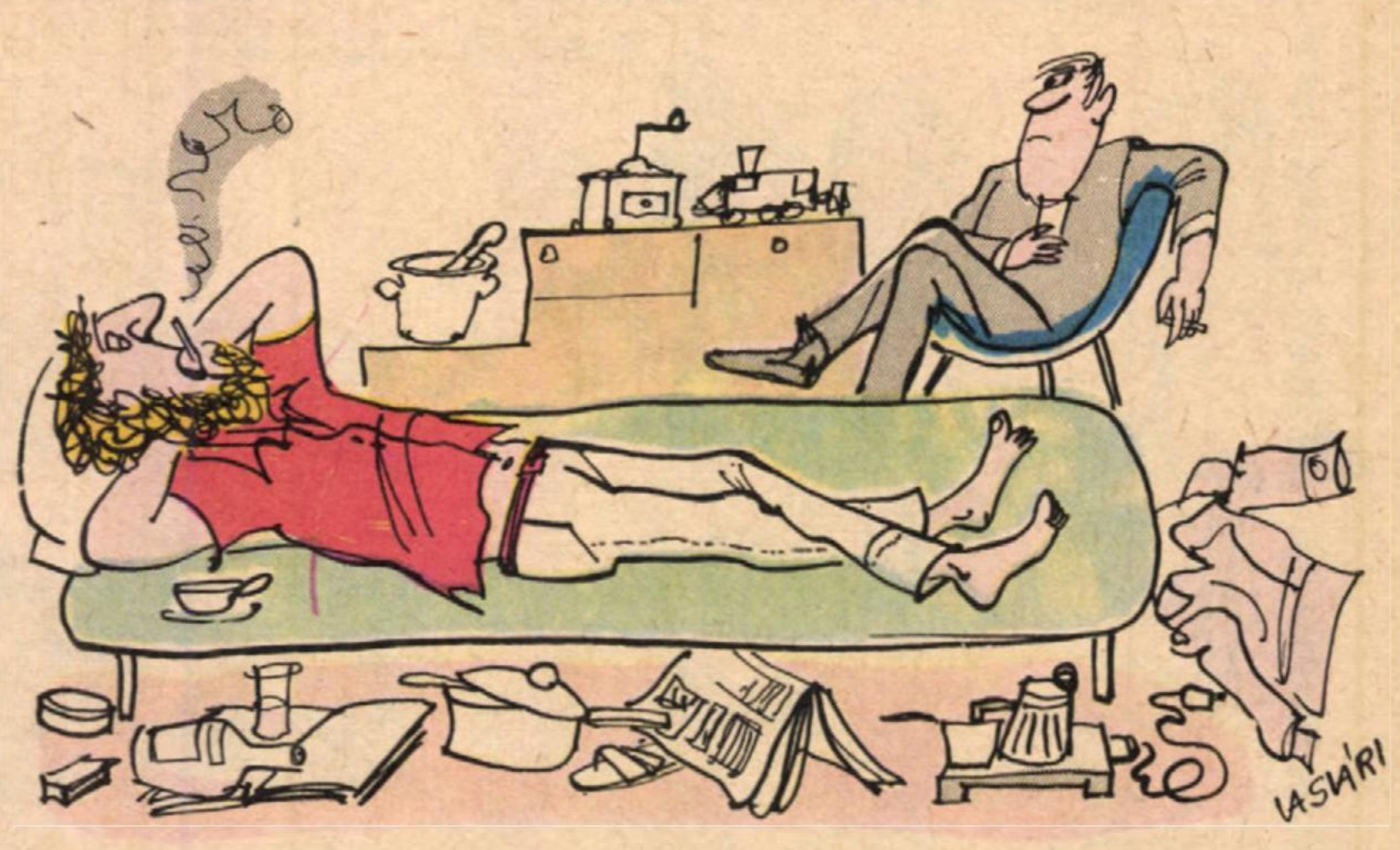

– Rengeteg munkám fekszik ebben az enerváltságban.

VÁR-ÜDÜLŐ

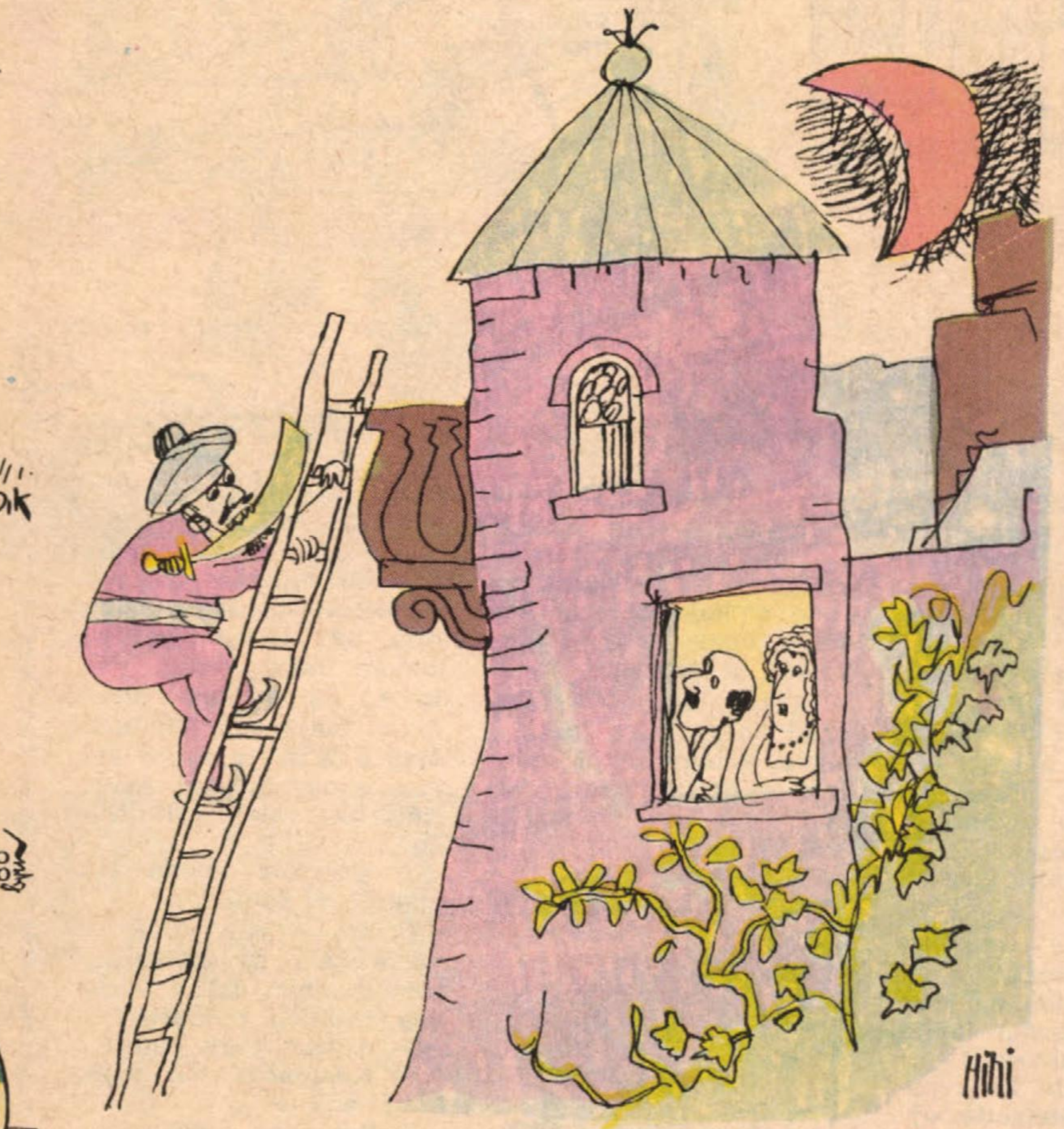

– Mit gondoltok, nem kéne szólni a gondnoknak?

VETÉLKEDŐ

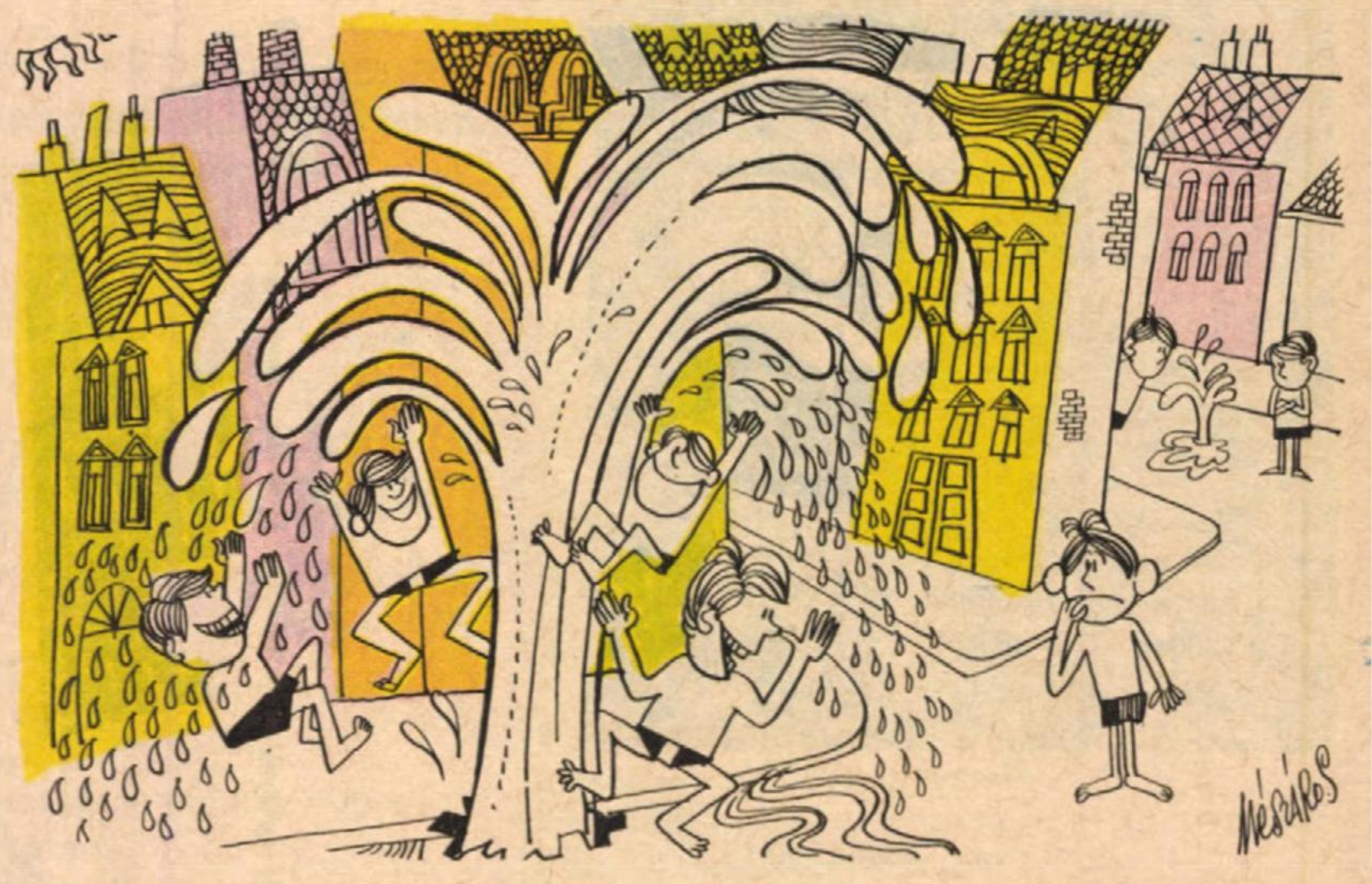

– A mi utcánkban sokkal nagyobb a nyomócsőtörés, mint nálatok!

LÁTOGATÓ

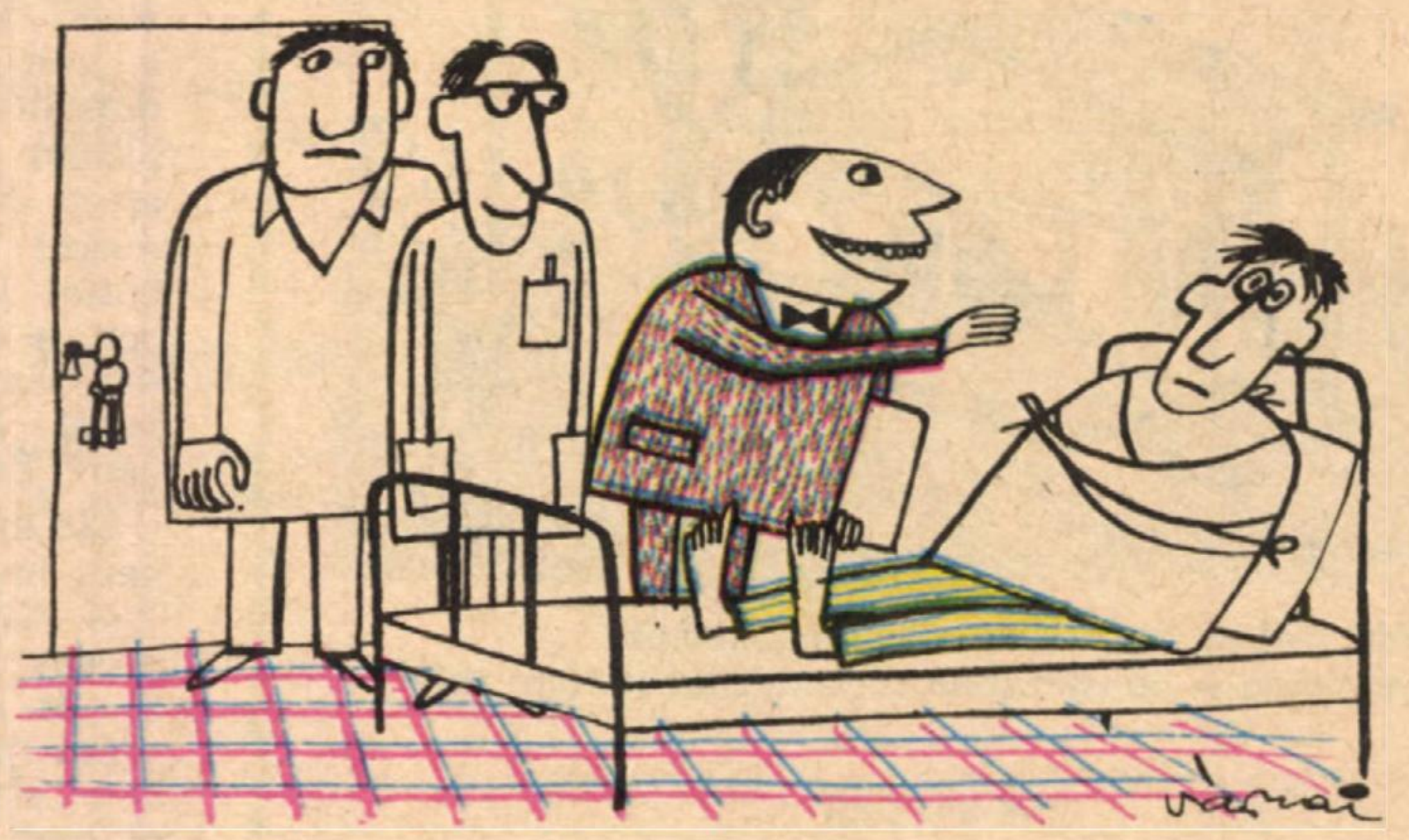

– Örömhírt közlök önnel. Végre elkészült a társasházuk!

megaláztatásom ...

Régebben az élet és a feleségem gyakran megalázó feladatok elé állítottak. Ilyen megalázó feladat volt számomra az, amikor az üres üvegeket nekem kellett visszavinnem a sarki közértbe.

Feleségem többszöri unszolására a lakásban összegyűlt üres üvegeket beraktam egy nagy sporttáskába, és levittem a sarki közértbe. Tudom, hogy nincs szánalmasabb látvány, mint egy csörömpölő férfi szatyorral, de ez engem soha nem zavart. Elmondom mi zavart.

Először is az a tekintet, ahogy az eladók végignéztek rajtam, amikor becsörömpöltem az üzletbe. Mert mi volt a tekintetükben? Az, hogy istenem, megint itt van ez a vén élvhajhász, aki miután fenékig itta a bort és az ecetet, fenékig ette az uborkát és a velőborsót, ahelyett, hogy az üveget eldobná, mint a kifacsart citromot, most eljött feltartani bennünket. A szeműkből láttam, tudják ki vagyok: egy vén üvegüzér, aki a megszorult kisemberektől potom pénzért összevásárolja az üres üvegeket, hogy extraprofitra tegyen szert, és azt saját céljaira fordítsa. Azt is sejtették rólam, hogy az üvegek egy részét háztáji kis üvegfúvó műhelyemben magam barkácsolom össze, azért hogy busás haszon mellett értékesítsem, s ezzel tetemes kárt okozzak a belkereskedelemnek és a népgazdaságnak.

Az üvegeket azután valamelyik eladó vette át tőlem. Persze nem mindegyiket, mert kettőt félretett és gúnyosan megjegyezte:

— Ezt a rumos és ezt a befőttes üveget ott tessék visszaváltani, ahol a rumot és az ananászbefőttet vásárolta.

Ilyenkor agyamon végigfutott, hogy a rumot sógorom a születésnapomra hozta, az ananászbefőttet pedig kisfiam az anyósomtól kapta. Sógorom Óbudán, anyósom Kőbányán lakik. Se Óbudára, se Kőbányára nem megyek ki az üvegeket visszaváltani, különben is, amilyen elvetemült család vagyunk, lehet, hogy nem is ott vették, hanem ők importálták valamelyik félgyarmati országból.

A két üveget visszaraktam a szatyorba, és blokkal a kezemben somfordáltam a pénztárhoz, hogy a pénztárosnő gúnyos mosolyától kísérve átvegyem azt a csekély összeget, amit a feleségem otthon néhány perc múlva úgyis elvesz tőlem, miközben azért korhol, mert a rumos és az ananászos üveget nem tudtam elsütni, mert egy lehetetlen alak vagyok. Így volt ez régen.

Fél éve az üres üvegeket lehozom a szatyorban, és amikor a kapu alatt senki nem lát, óvatosan belerakom a szemetes kukába. Ezután a sarki eszpresszóban iszom egy kávét, majd öt perc múlva ***hazamegyek, és a feleségemnek átadok 28 forintot.***

— Mind átvették? — kérdezi ilyenkor a feleségem.

— Természetesen — felelem én önérzetesen.

— Ügyes vagy — zárja le az ügyet feleségem.

És valóban ügyes vagyok, mert havi 28 forintért véget ért a megaláztatásom története.

Ennyit pedig megér az emberi méltóságom.

Miklósi Ottó

BÜSZKESÉG

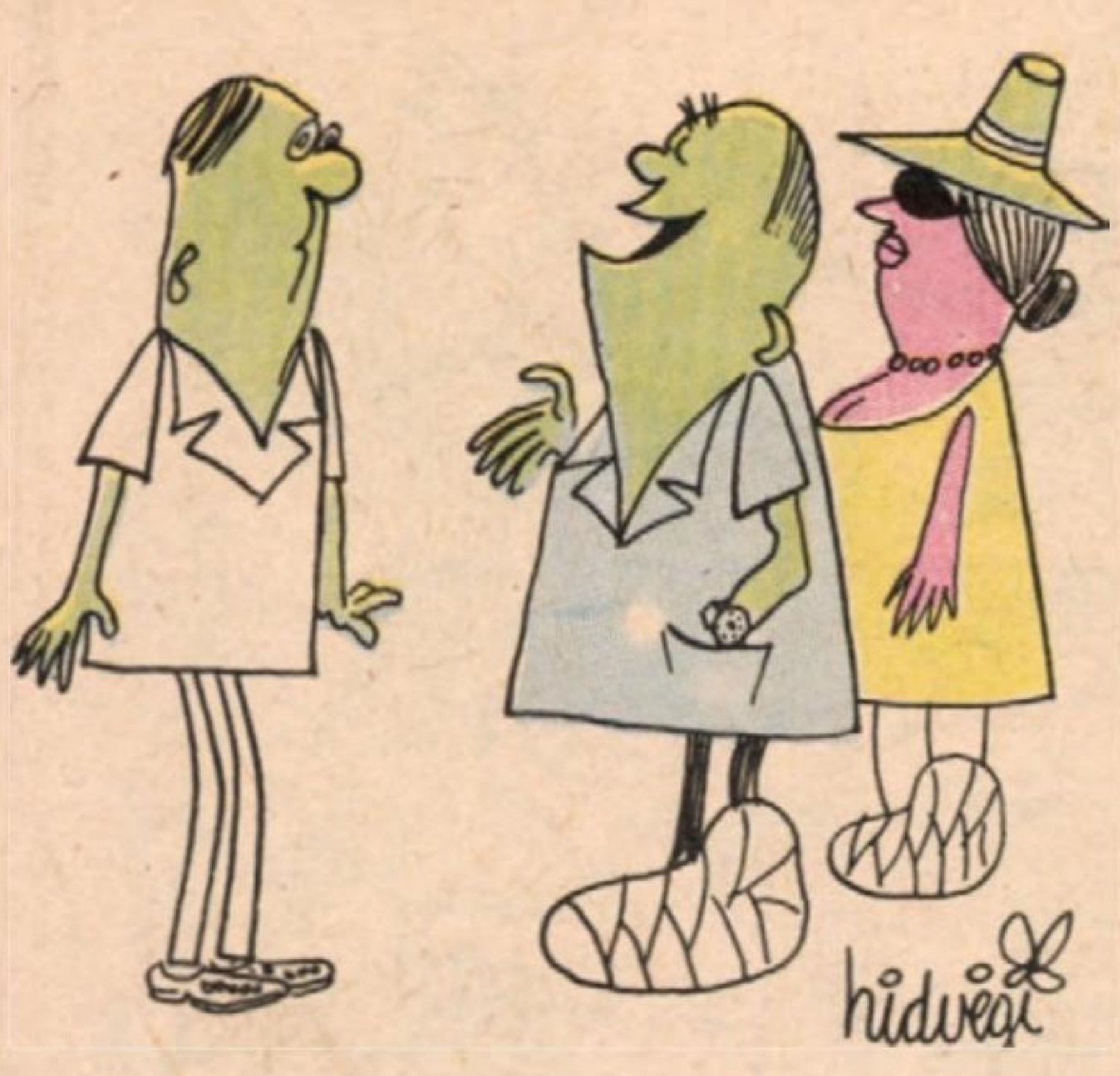

– Mi a hegyekben nyaraltunk, ott síelni is lehetett!

ELŐJEGYZÉSEK HOLD-UTAZÁSRA

A Pan-American légitársaság már elfogad előjegyzéseket a Hold-utazásra, s eddig már 16 700-an jelentkeztek. A társaság szerint az utazásra már az évszázad vége előtt sor kerülhet. Addig természetesen szállodákról, s más nélkülözhetetlen idegenforgalmi létesítményekről is kell gondoskodni. Hír szerint Mars-utazásról egyelőre nincs szó. Maga az út több hónapig tart, s ilyen hosszú szabadságot kevés ember tud kivenni.

CAMPING

Tóth Gyula rajzai

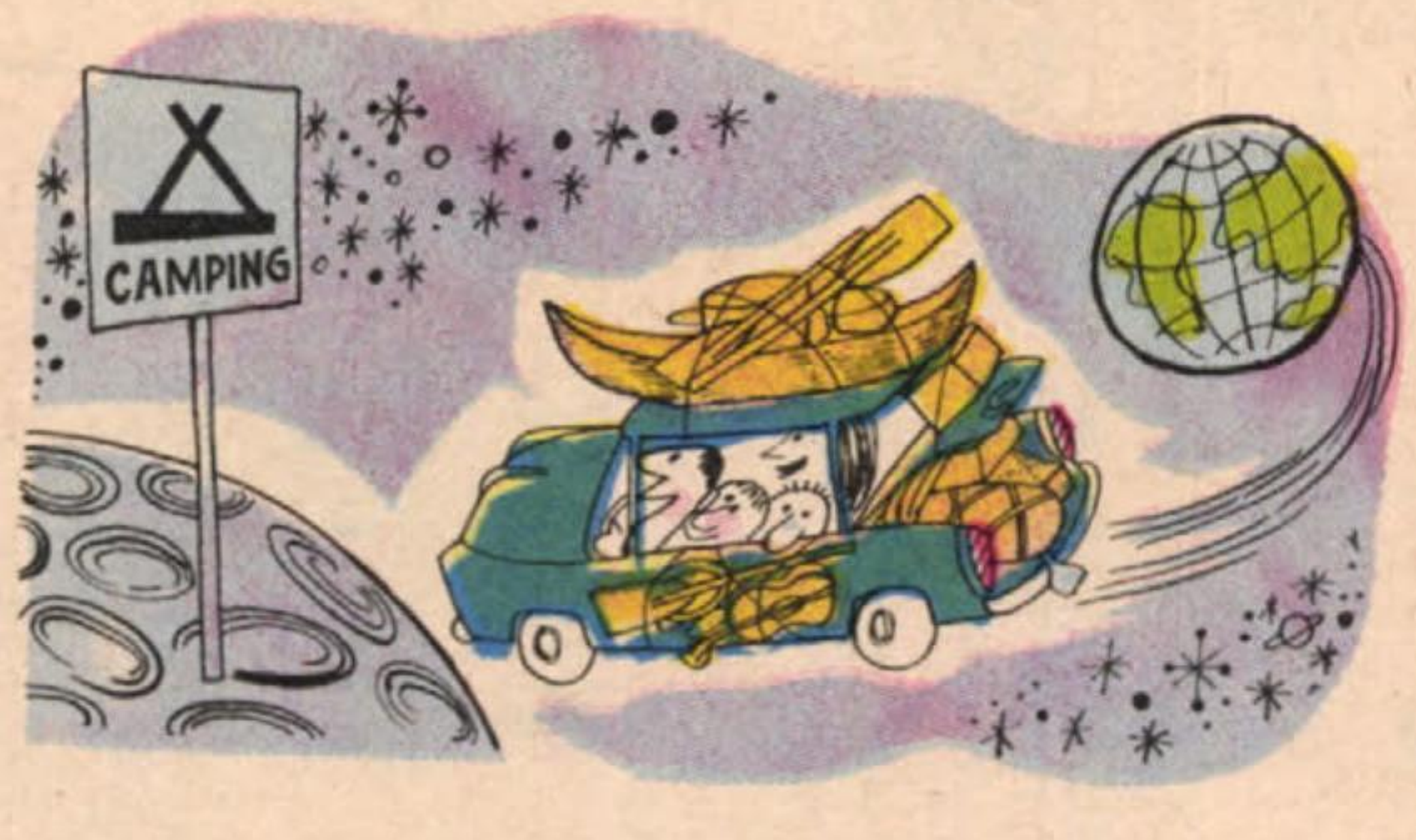

– Végre egy nyugodt, békés hely...

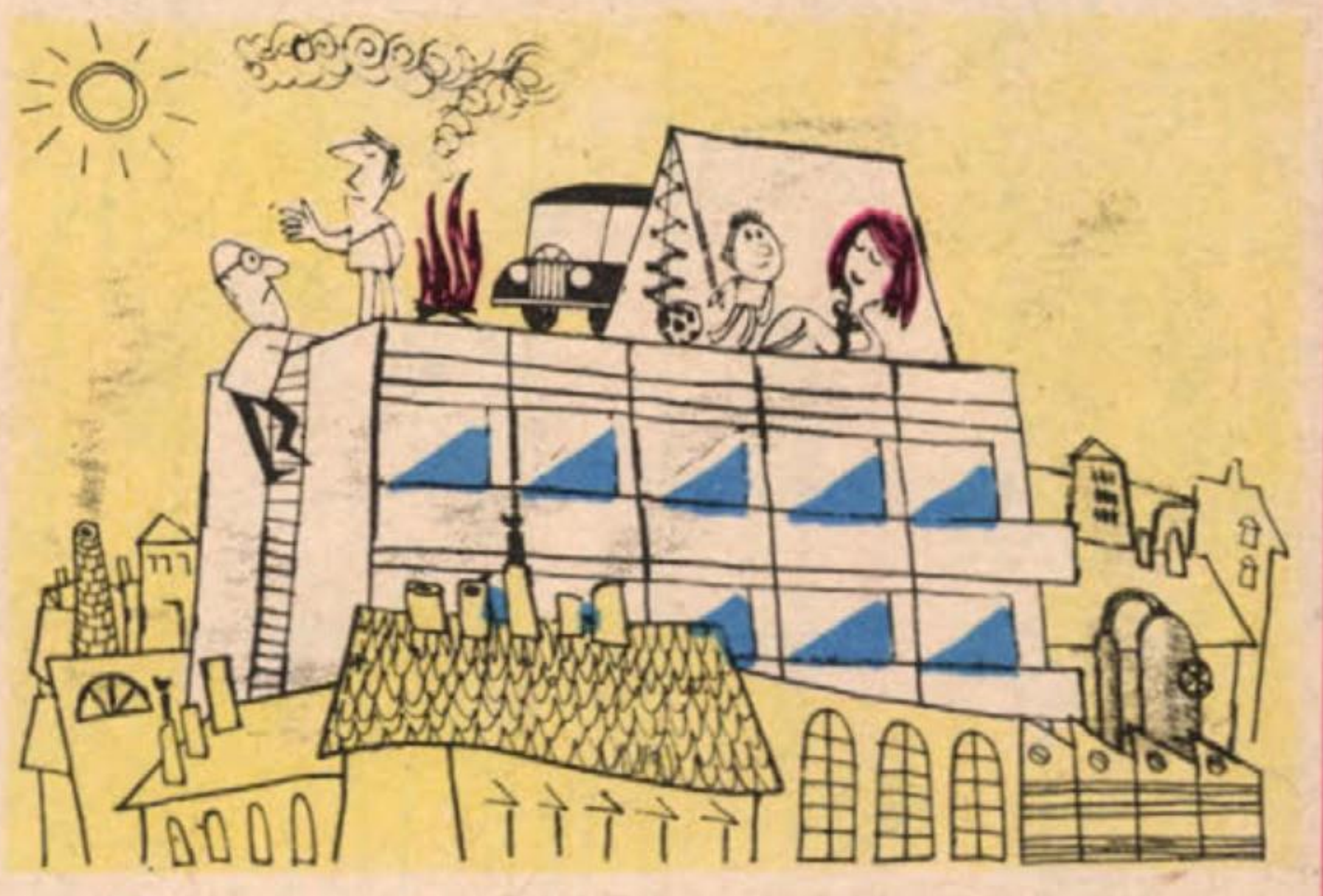

– Nem volt szívünk elszakadni a várostól...

TELJES KOMFORT

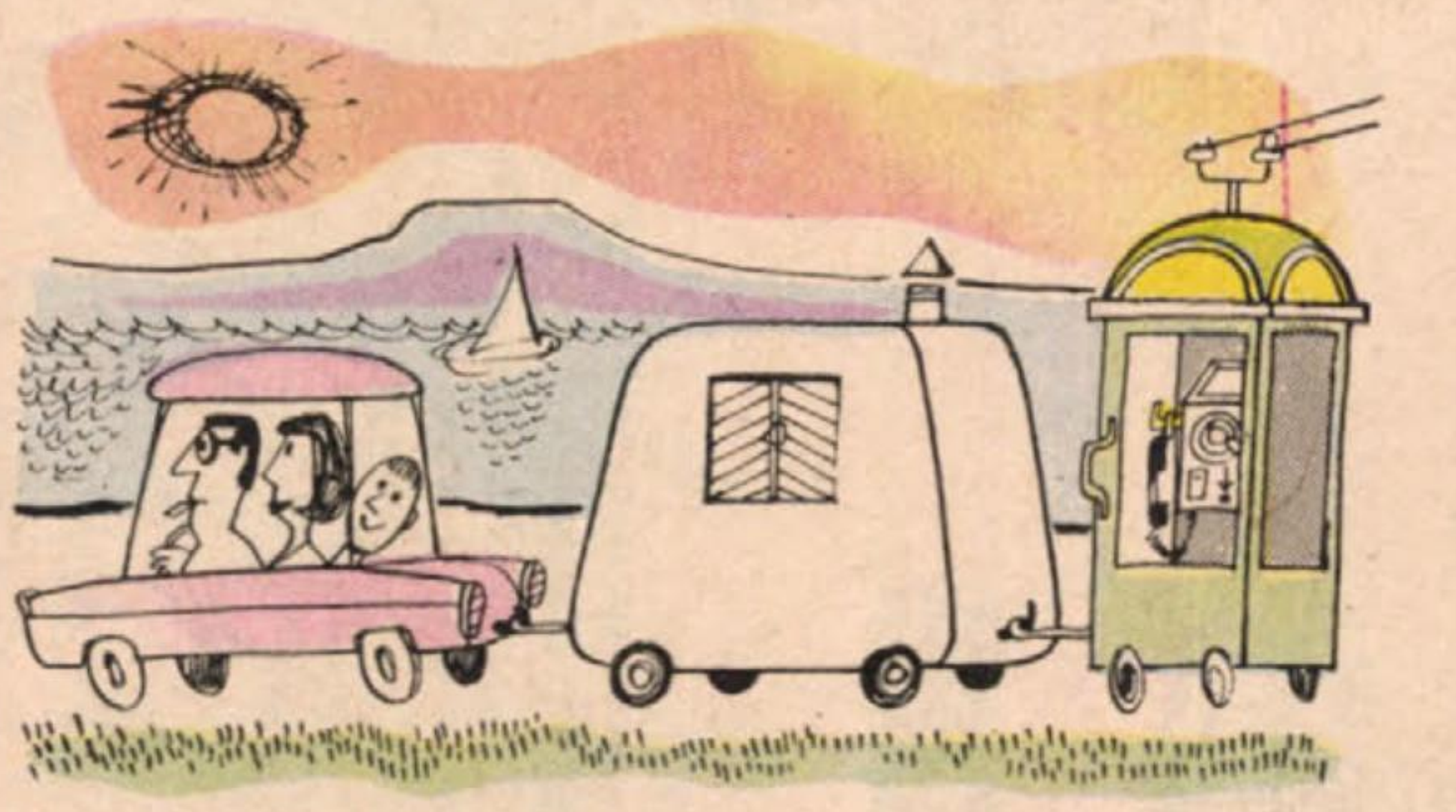

NAGYZÁSI MÁNIA

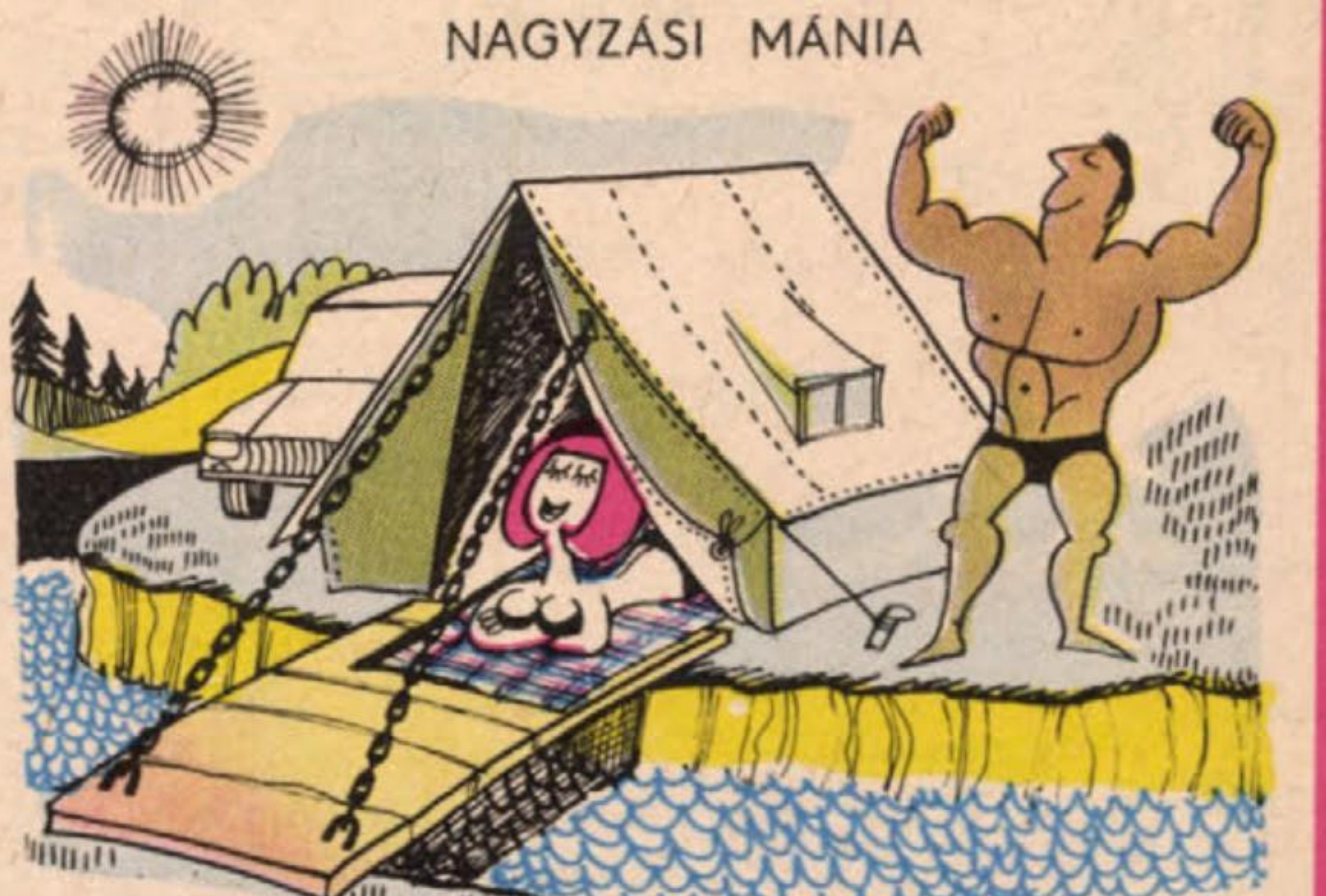

PRAKTIKUS

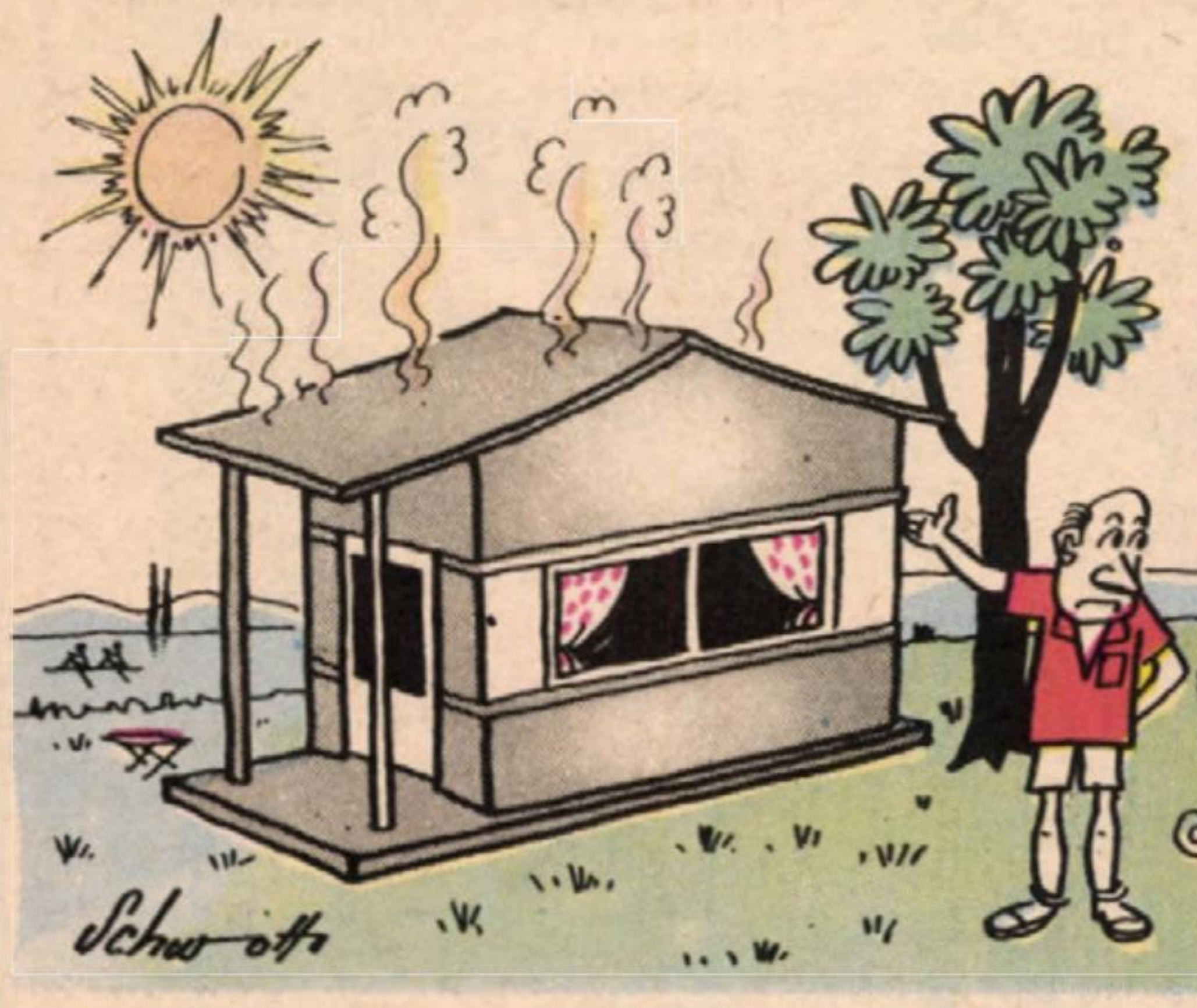

– Mit szól az alumínium víkendházamhoz?
– Jó dolog – napsütésben rántottót lehet sütni rajta.

ISMERKEDÉS

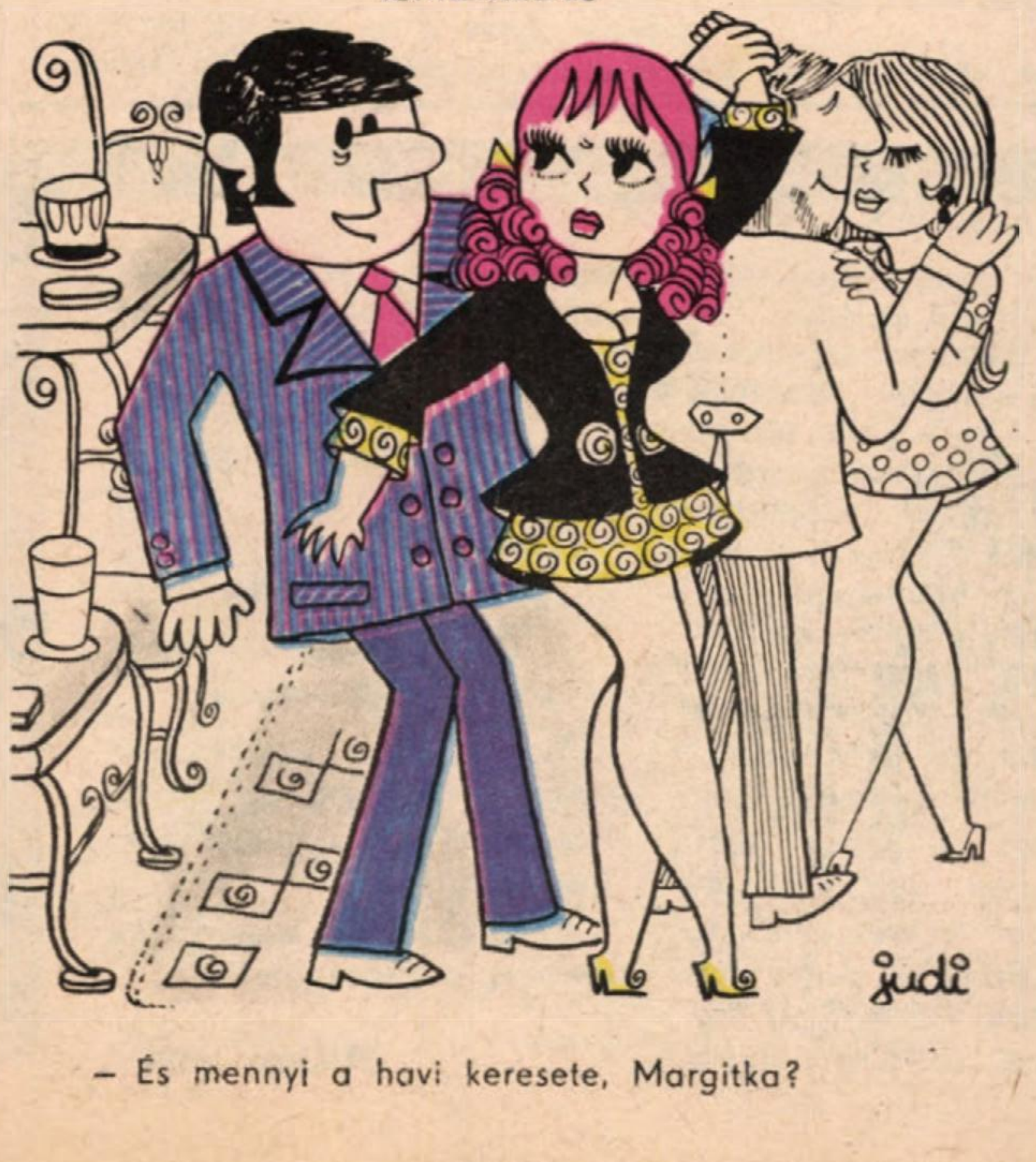

– És mennyi a havi keresete, Margitka?

Etelka néni Budapesten

Mikor Etelka néni, aki a szomszédos ország fővárosában lakik és nyolcvanéves, kinyilvánította azt a véleményét, hogy Budapestre akar látogatni, három lánya kétségbeesett. Jó, jó, a mama remekül tartja magát, bár bottal jár, de mégis, ebben a korban utazni! A kényelmetlenségek! És ha beteg lesz, ott, idegenben? És ha...

Etelka néni azonban nem hagyta magát:

— Az egyetlen élő testvérem Budapesten lakik. Én őt látni akarom!

Ezt jelentette ki kereken, ezt ismételgette újra meg újra, és hanghordozásában benne volt, hogy „persze, ti is tudjátok, akármikor meghalhatok, ezt a kívánságot teljesíteni kell”.

— Értsétek meg, a testvéremet látni akarom!

Végül is nem volt más hátra, kívánságát méltányolni kellett. A három lány hosszasan vitatkozott azon, melyikük kísérje el Etelka nénit. Rózsinak a kisbaba mellett kellett maradnia, Terinek postamunkája volt, Jucinak csak férje, őrá esett az erkölcsi kényszer. Jó, megy, de csak négy napról lehet szó. — Jó — mondta Etelka néni is.

A vonatutazás lassú volt, de kényelmes. Etelka néni kiválóan elbeszélgetett az utasokkal, még a kalauzzal is közölte, hogy megy Budapestre, a testvérét meglátogatni, de nem nála száll meg, mert kicsi a lakás, gondoskodott levelezés útján szállásról, csak napi negyven forint, mégis olcsóbb ugye, mint a szálloda, és kényelmesebb, telefon is van a lakásban, fürdőszoba is. Jucival pedig megtárgyalta a programot. A Zserbóba feltétlenül el kell menni, annak idején, jobb nem is gondolni rá, hány évvel ezelőtt, ott ismerkedett meg szegény apuval. Azután az Operettszínházba feltétlenül jegyet kell szerezni, a Honthy Hanna, majd meglátod, micsoda színésznő az. Igen, a Honthy, az se gyereklány már, és látod, ti úgy bántok velem, mintha kiskorú lennék, pedig alig tíz évvel vagyok idősebb nála, és a pesti lapokból olvasom, hogy még úgy táncol, énekel, jobban, mint a mai fiatalok. És a Váci utca! Azon majd végigsétálunk. Meg a Kossuth Lajos utcán, elmegyünk az Astóriáig, ott valami aluljáró épült.

A program lassan kialakult és telítődött.

Pesten a pályaudvaron várta őket az unokaöcs, taxi rendben, lakás rendben, minden rendben.

— Anyád hogy van?

— Köszönöm jól, csak kissé náthás.

Etelka néni arca elkomorult:

— Náthás? Nem, fiam, nem, nekem semmi kedvem sincs nyolcvanéves korban náthát kapni. Magad is beláthatod: nem mehetek ki hozzá.

És nem is ment. Megnézte a Váci utcát, az Astória aluljárót, az Emke aluljárót, Honthy Hannát, a Vörösmartynak átkeresztelt Zserbót, egyetlen élő testvérét pedig kétszer felhívta telefonon, aztán visszautazott.

— Jövőre megint elmegyek Budapestre, most már igazán meg kell néznem egyetlen élő testvéremet — mondta Rózsinak és Terinek —, remélem, addigra kigyógyul a náthából.

Gombó Pál

Az írónak most megjelent. „Szigorúan nyilvános” című kötetéből. (Szépirodalmi Könyvkiadó)

KAPU

VARNAI, PUSZTAI, CSASZAR, BALÁZS-PIRI, FÜLOP, HEGEDÜS, SAJDIK

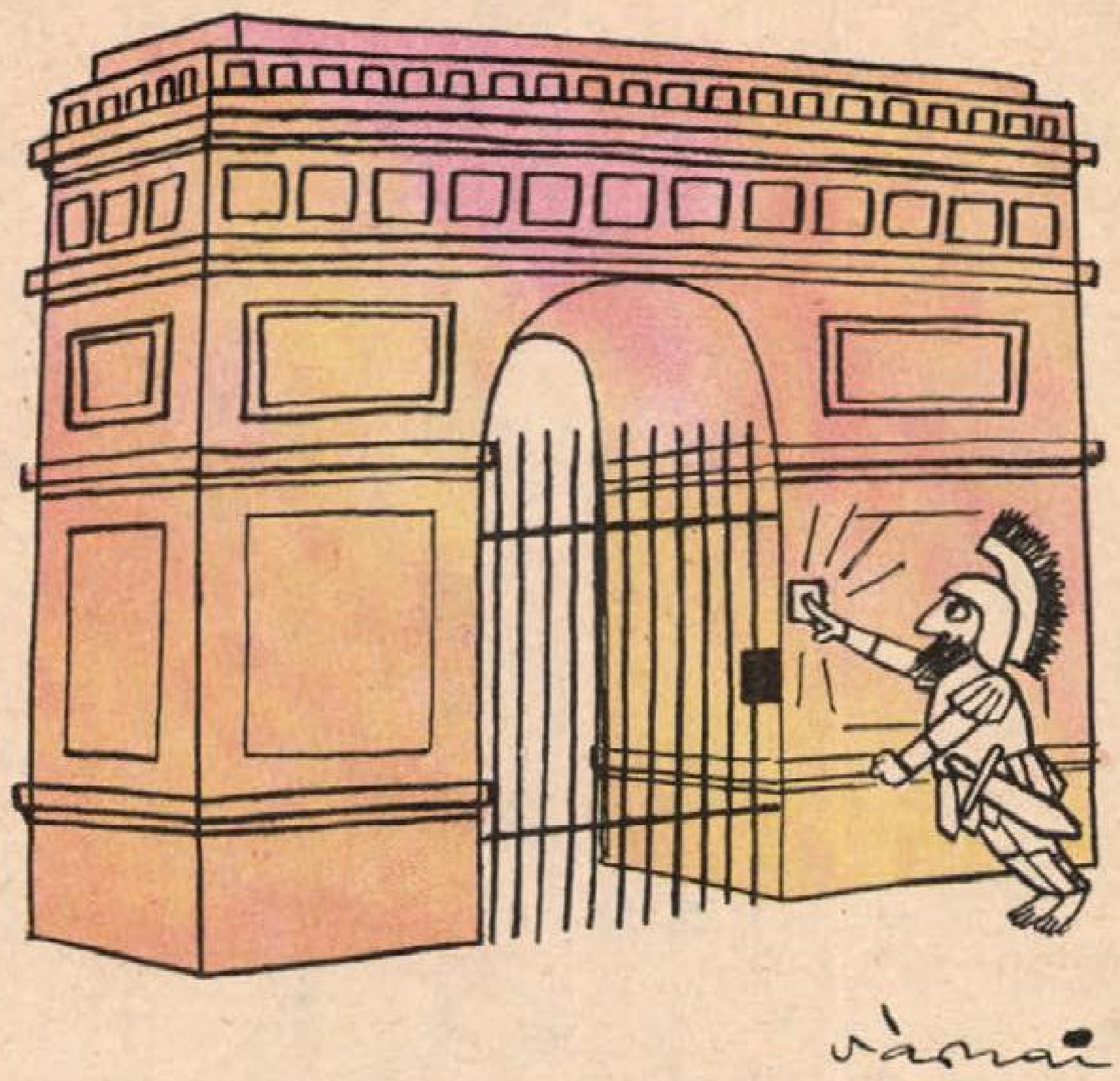

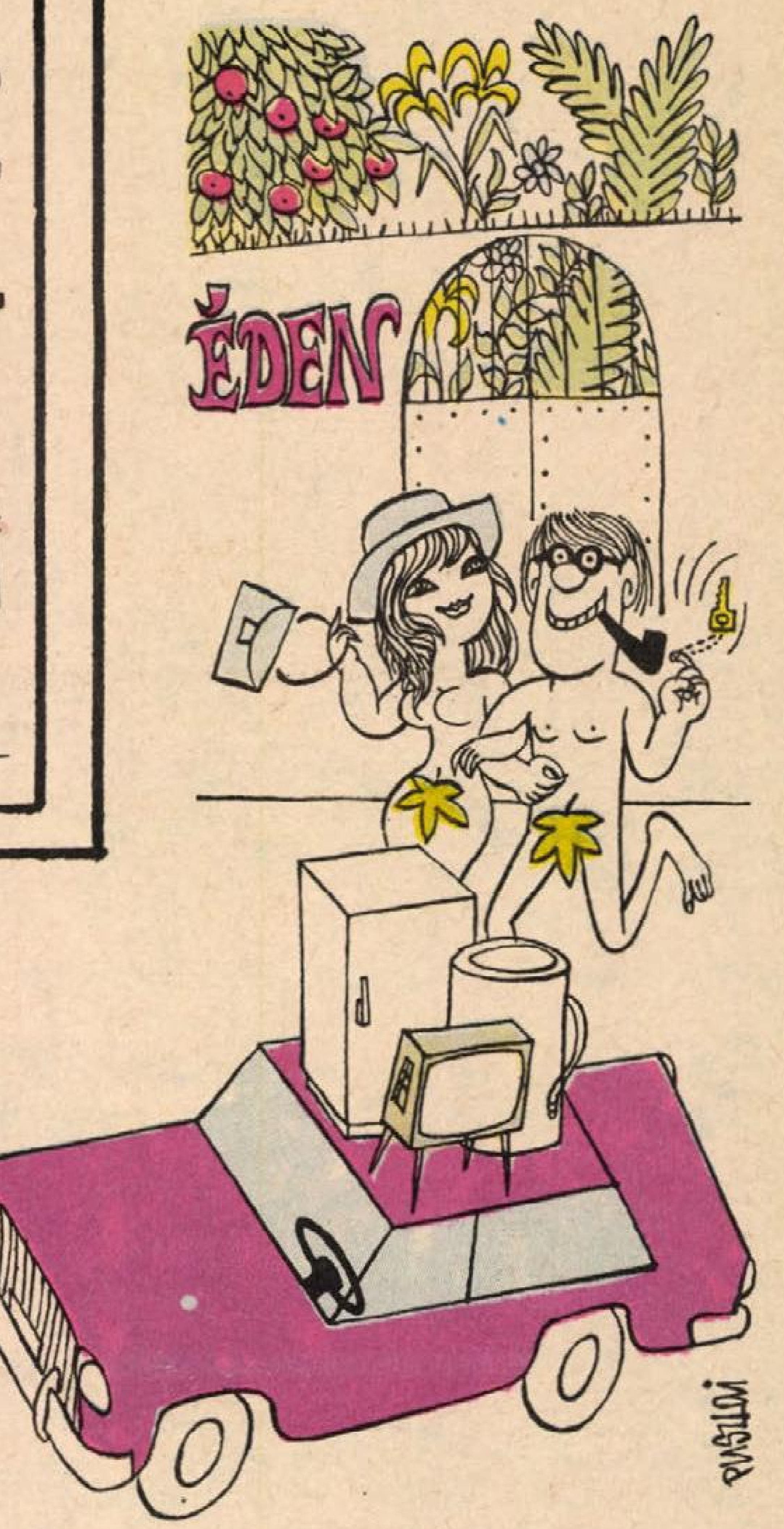
ÉDEN
PUSZTAI

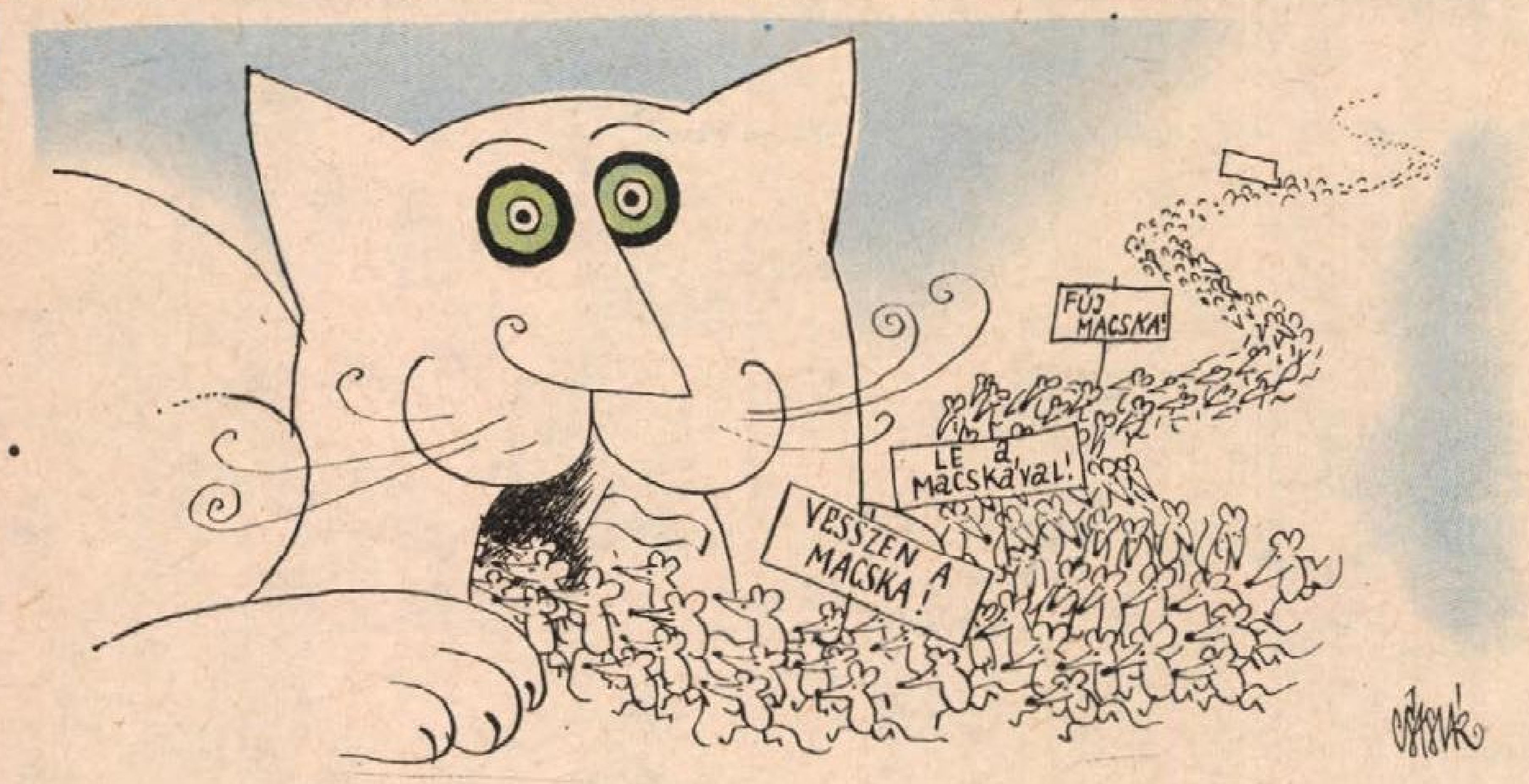
FÚJ MACSKA!
LE A MACSKÁVAL!
VESSZEN A MACSKA!
császár

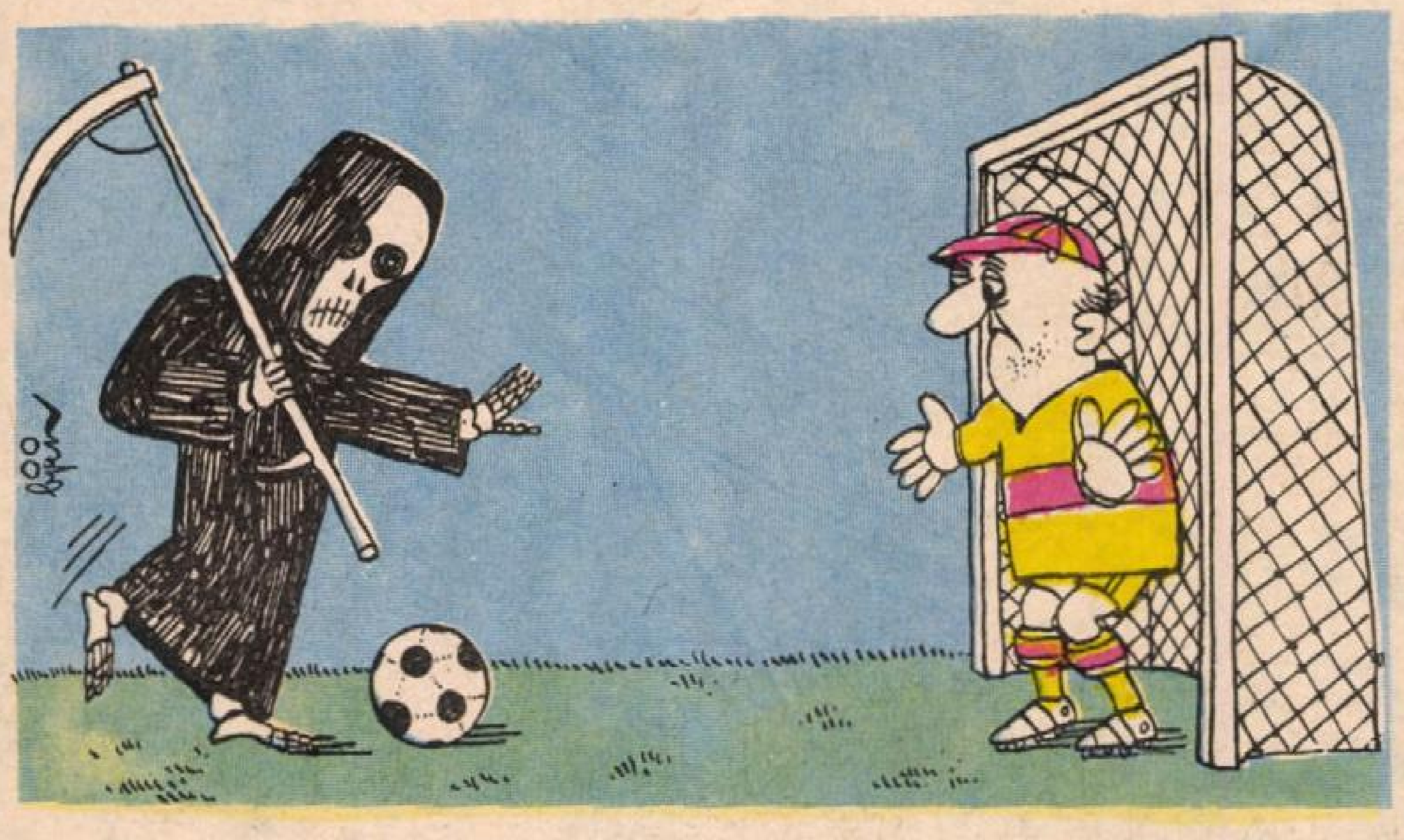

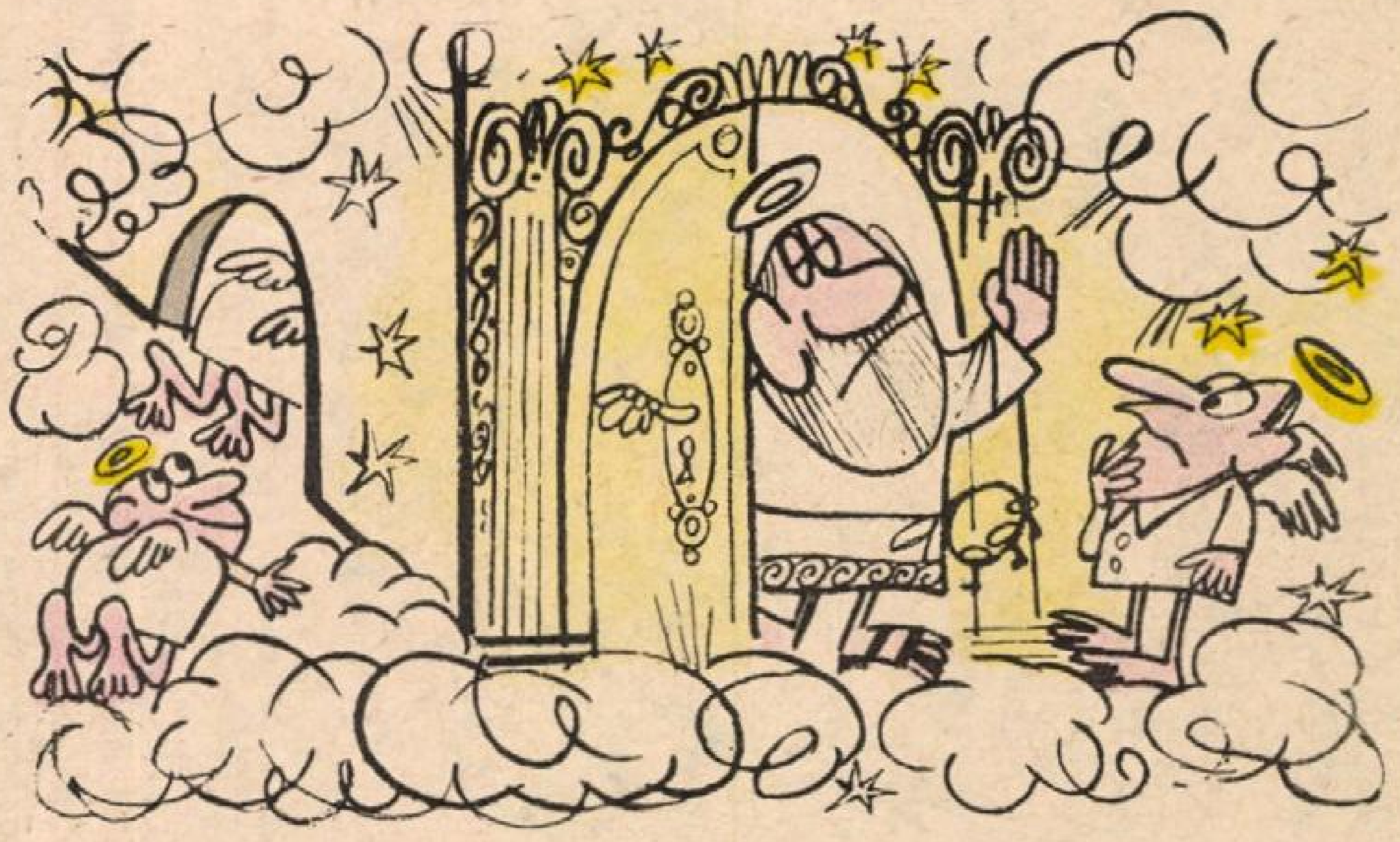

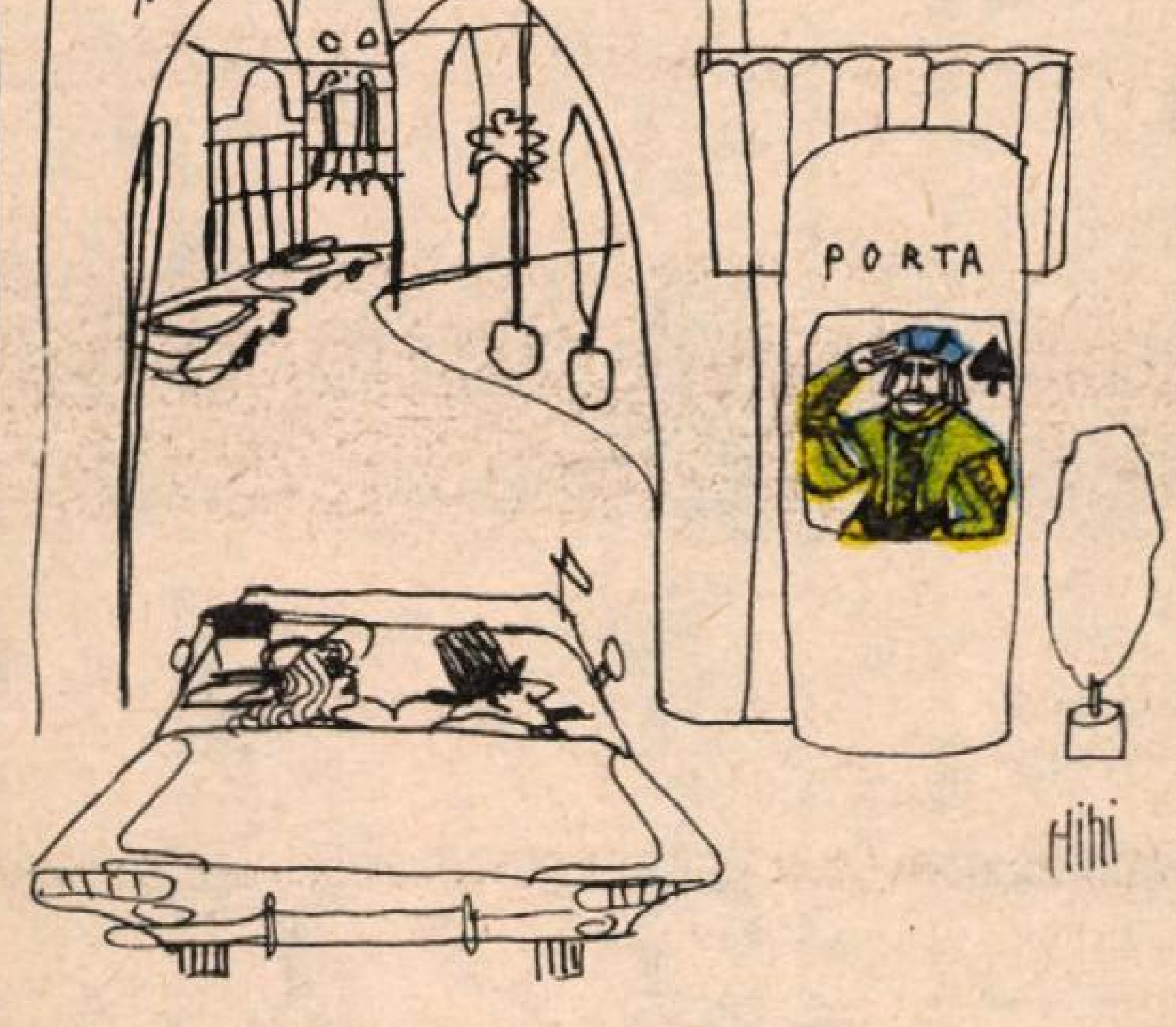
MONTE-CARLO
PORTA
Hihi

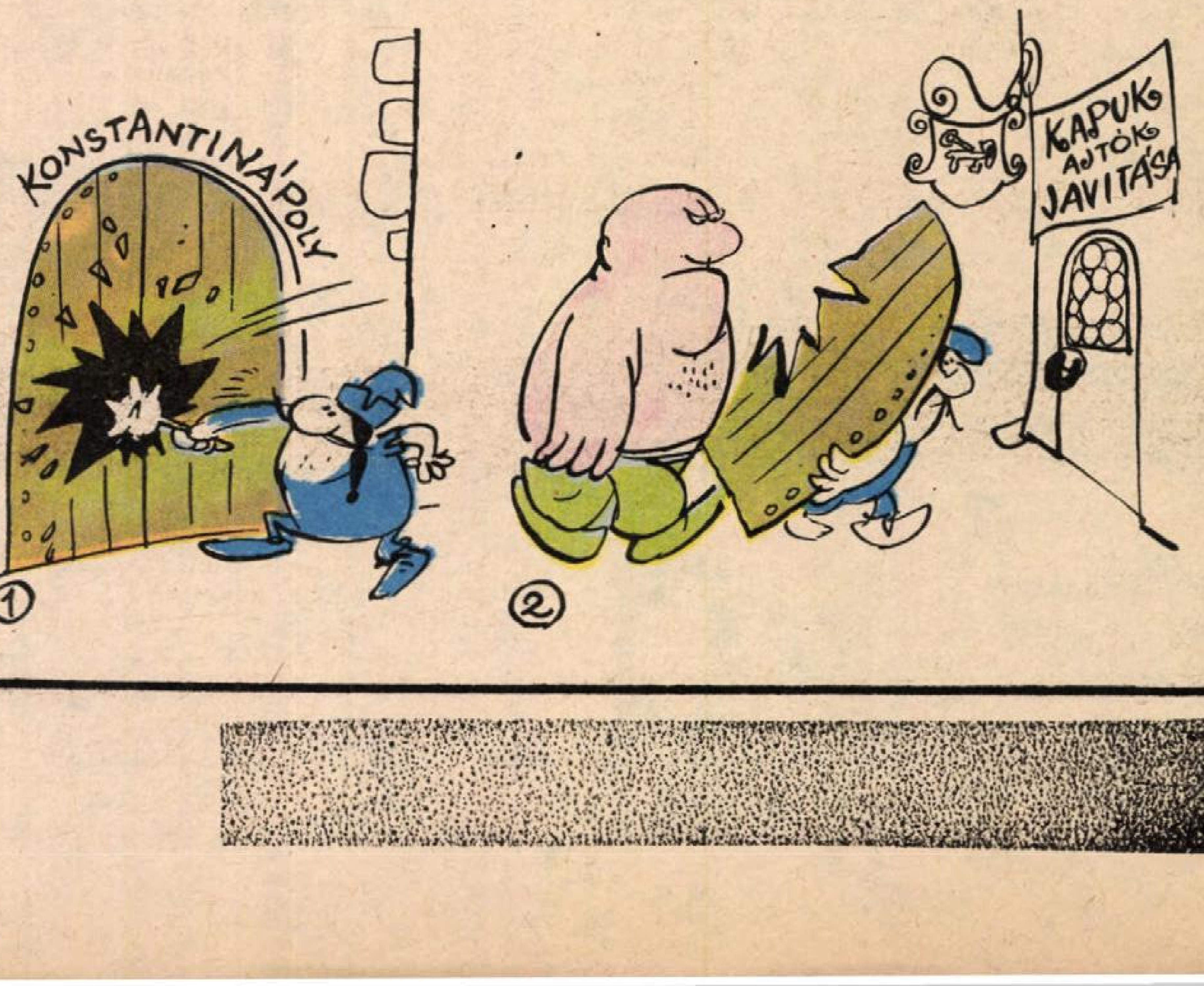
KONSTANTINÁPOLY
①
KAPUK AJTÓK JAVITÁSA
②

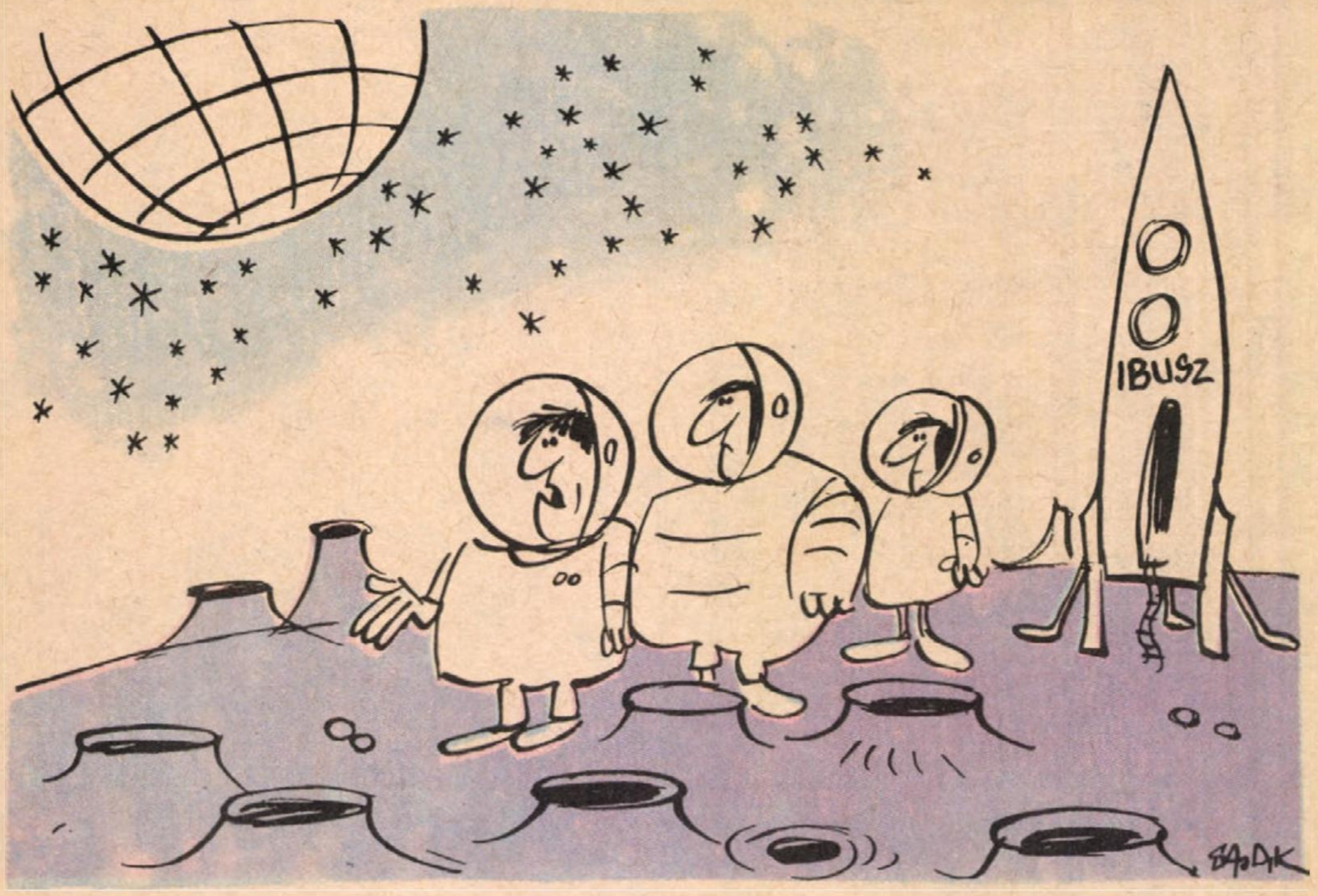

ISMERŐS UTCAKÉP

– Úgy látszik itt is magyar útépítők dolgoztak...

Sajdik Ferenc rajza

EZT OLVASTAM

HAZAFIAS FÜLBEVALÓ

A Népszabadság egyik tárcájában bukkantam az alábbi mondatra: „Elmerengett a jóképű vörös nőn, akinek fülében két *libazöld golyó himbálódzott.*"

Hogyan kerül a liba, úgy is, mint himbálódzó zöldség, a vörös nő fülébe? Nyilván ő hiányzott a nemzeti trikolórhoz.

KÉTÉLŰ AJÁNLAT

Apróhirdetés: „Kulturált férfi molett hölgy ismeretségét keresi házasság céljából. *Egy kisebb gyermek nem akadály.*"

Vigyázat, hölgyeim! Az a kisebb gyermek egyszer megnő!

KOLUMBUSZ ZSÖMLÉJE

Napihír: Győrben új sütőüzem nyílt. „Az üzem *30 ezer* darabbal több finomsüteményt, szaknyelven fehérárut gyárt a szükségleteknél. *Ezzel évekre előre megoldja az ellátás gondját.*"

Szerintem harmincezer többlet-zsömlével az ellátás gondját legföljebb ha egy fél napra oldja meg a győri üzem. Persze, el lehet tenni a többletet néhány évre, csak félő, hogy akkor már a finomsütemény (szaknyelven fehéráru) kevésbé lesz élvezhető.

MOSAKODNI VESZÉLYES?

Idézet az Élet és Irodalomból:

„A nyíratlan szakáll belelóg a levesbe, kiszűri a tésztát, tisztántartása *is kockázatos...*"

Ki, vagy mi fenyegeti a nyíratlan szakállok tisztántartóit? A rendőrség? A KÖJÁL? Netán a galeri? Kezdem érteni a huligánokat: úgy látszik, a fölösleges kockázatok kerülése végett hagyják piszkosan szakállukat.

KI KICSODA?

Gyarmati Andreáról olvasom a Magyar Nemzetben: *„Édesanyja edzője, Székely Éva társaságában indul útnak..."*

Valami tévedés lesz a dologban. Székely Éva nem Gyarmati Andrea *édesanyjának* edzője, hanem magáé Gyarmati Andreáé. Andrea édesanyjáé már csak azért sem lehet, mivel ő maga Andrea anyja.

Timár György

KITÜNŐ IDOMITÁS

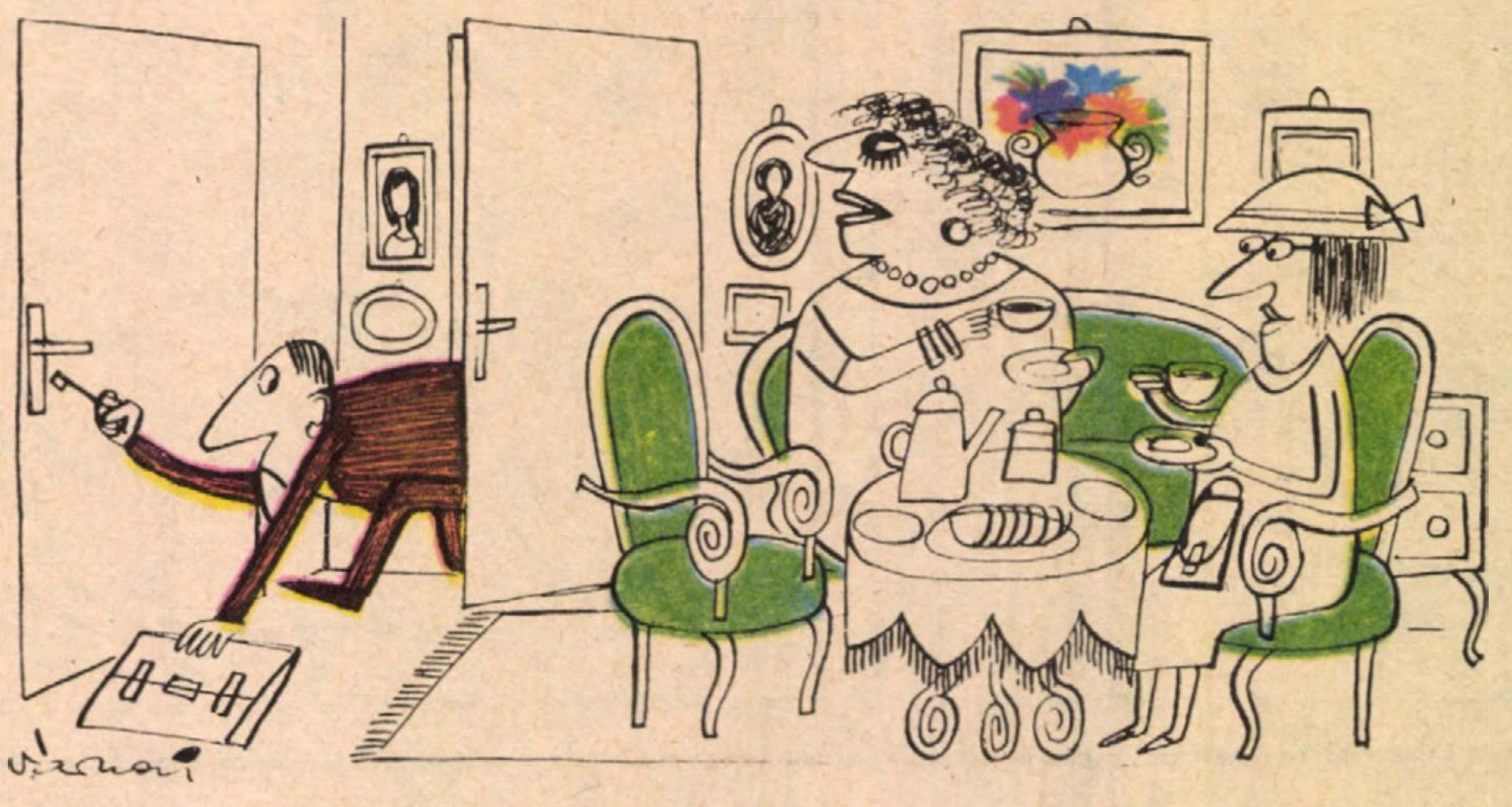

– Ne törődj vele, drágám, csak az albérlőm...

KITARTO UDVARLÓ

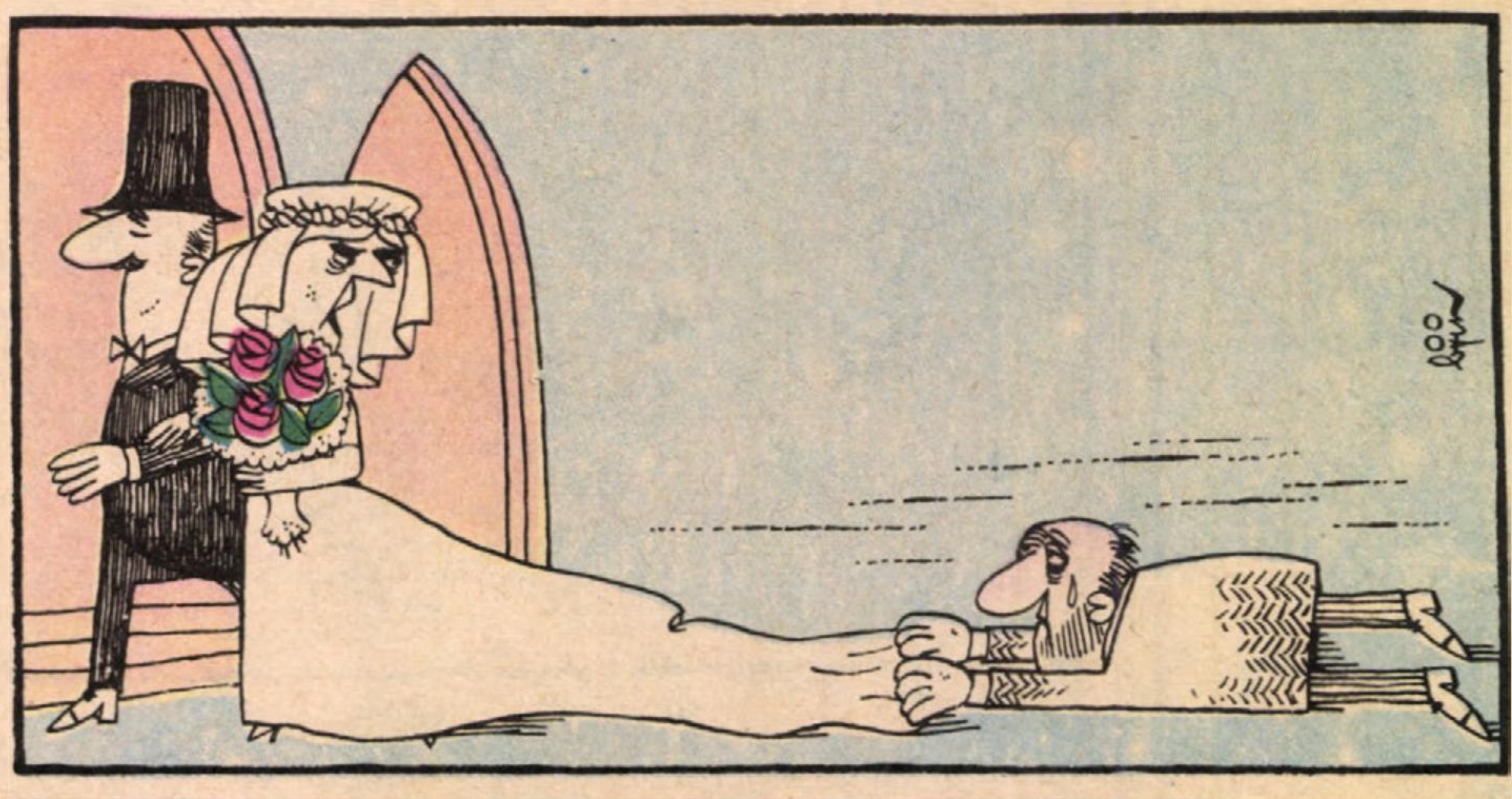

– Értse meg, Dezsőke, nem leszek a felesége!...

E HETI HIRDETÉSEINK ● E HETI HIRDETÉSEINK ● E HETI HIRDETÉSEINK ●

LEHET BÁRMI AZ INGBEN, PELENKÁBAN
KISZEDI A BIOPON
önműködő enzimes áztatópor

Mindenki élvezheti
olcsó, mégis jó
Rio
kávékeverék

A TEJIPAR ÚJDONSÁGA:

EMENTÁLI SZELETELT SAJT
LÉGTELENÍTETT csomagolásban
otthon
munkában
kiránduláson

MINDIG FRISS SAJT!

● E HETI HIRDETÉSEINK ● E HETI HIRDETÉSEINK ● E HETI HIRDETÉSEINK ●

ÜDÜLŐBEN

Endrődi István rajza

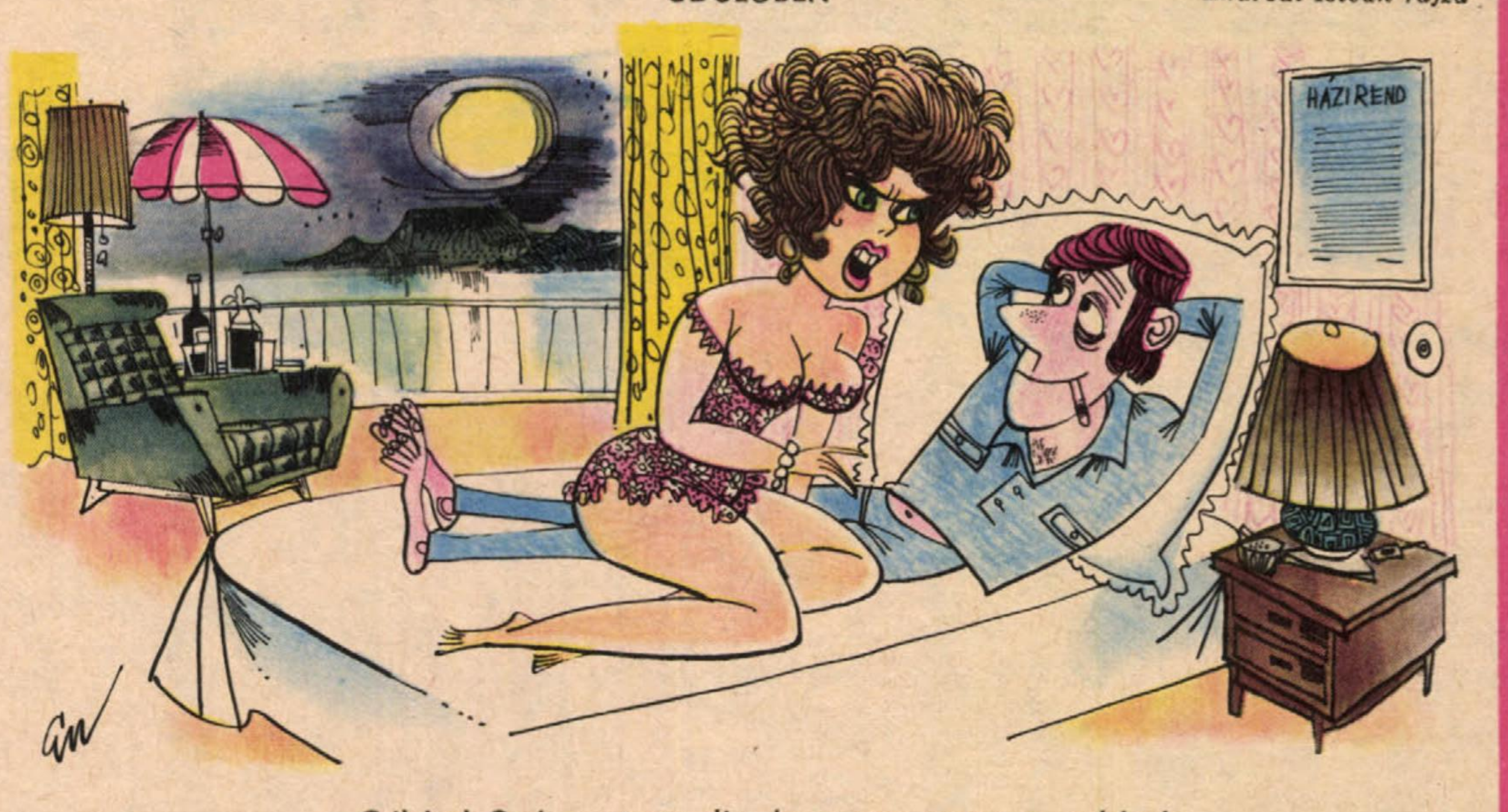

– Csibész! Csak most mondja, hogy nem maga a szakács!

Imádok felvilágosítást adni

1.

Tikkasztó hőség. Leszállok a buszról, s épp iramodnék át a napos oldalról az árnyékosra, amikor észreveszem, hogy alig kétszáz méterre egy bécsi rendszámú kocsiból kihajol valaki. Mellette a járdán hárman is állnak, de csak néznek egymásra nagy tanácstalanul.

Két kezem tele mindenféle pakkal, de törődöm is én ily csekélységekkel, futva iramodok az autó felé. Lihegve állok meg a Volkswagen farmotorjánál, ahol arról tájékoztat az egyik magyar, hogy valami Battai utcát keresnek.

— Hohó! Tessék csak rám bízni! — szólok.

Azok hárman, fölszabadultan távoznak, én pedig, miközben kilihegem magam, fogalmazom szépen németül a szöveget. Igaz, sokat felejtettem az elmúlt harminc s egynéhány év alatt, de a grammatikát Herczeg tanár úr jól a fejembe verte. Ma is tudom, hogy a felszólító mód — fordított szórendet követel, tehát: menjenek önök, az *gehen Sie*, azaz nem is *gehen*, mivel autóval vannak, s ilyenkor... hogyis... ja, igen! *Fahren* (utazzanak) és jobbra az... hm... megvan!

Már kezdem is mondani szép szabatosan a szöveget, a bécsi polgár hálásan mosolyogva bólogat — jeléül annak, hogy ért engem. Én izzadok és dadogok tovább, a kezemmel is segítek egy kicsit. Ő mosolyog egyre és bólogat folyamatosan és én végül mondom, hogy *also* és elismétlem újra.

Nagyon megelégedett és boldog vagyok, látom a bácsin, hogy ő szintén, már berregteti is az önindítóját, búcsúmosolyt ragyogtat felém, majd szól zengő pesti dialektusban:

— Köszi szépen, visszlát! — és megugratja a volkszit.

2.

Megyek a Fő utcán, az önkiszolgáló étterembe igyekezem.

Az előtte levő sarkon — látom — áll egy Volga. A pilótája kihajol az ablakon, előtte táskás fiatalember vonogatja a vállát, majd odébb áll. Mások is mennek arra, de teszik, hogy nem hallják a sofőr szólongatását. Nem így én!

Készségesen odalépek, kérdem, mit keresnek.

— A Gyorskocsi utcát — mondja a sofőr és magyarázatképp hozzáteszi —, úgy mondták odahaza, Nyíregyházán, hogy erre van valahol.

— Rosszul mondták — csóválom a fejemet és nagyon érthetően, nagyon pontosan elmagyarázom, hogy jutnak át Pestre, merre forduljanak a híd után, hogy közlekedjenek a Blaha Lujza téren, majd miként kanyarodjanak rá jobbra a Körútra, ahol az első mellékutca...

Megelégedetten, boldogan térek be azután az önkiszolgálóba, megebédelek komótosan, majd jóllakottan baktatok vissza a Fő utcán, hogy a ceglédieknél megvendégeljem magam egy pohár borral.

Épp lépnék be a poharazóba, amikor sikítva fékez mellettem a nyíregyháziak Volgája.

— No, a szentségit magának — szól ki a sofőr minden bevezetés nélkül —, maga aztán jól elküldött minket. Pesten a Bérkocsis utca van és máskor vicceljen avval az ídes jaó... — legyint egy sértőt, gázt ad és elhúz.

Sólyom László

SZERETI
A
HALÁSZLÉT

– A víz forró, hal már van benne...

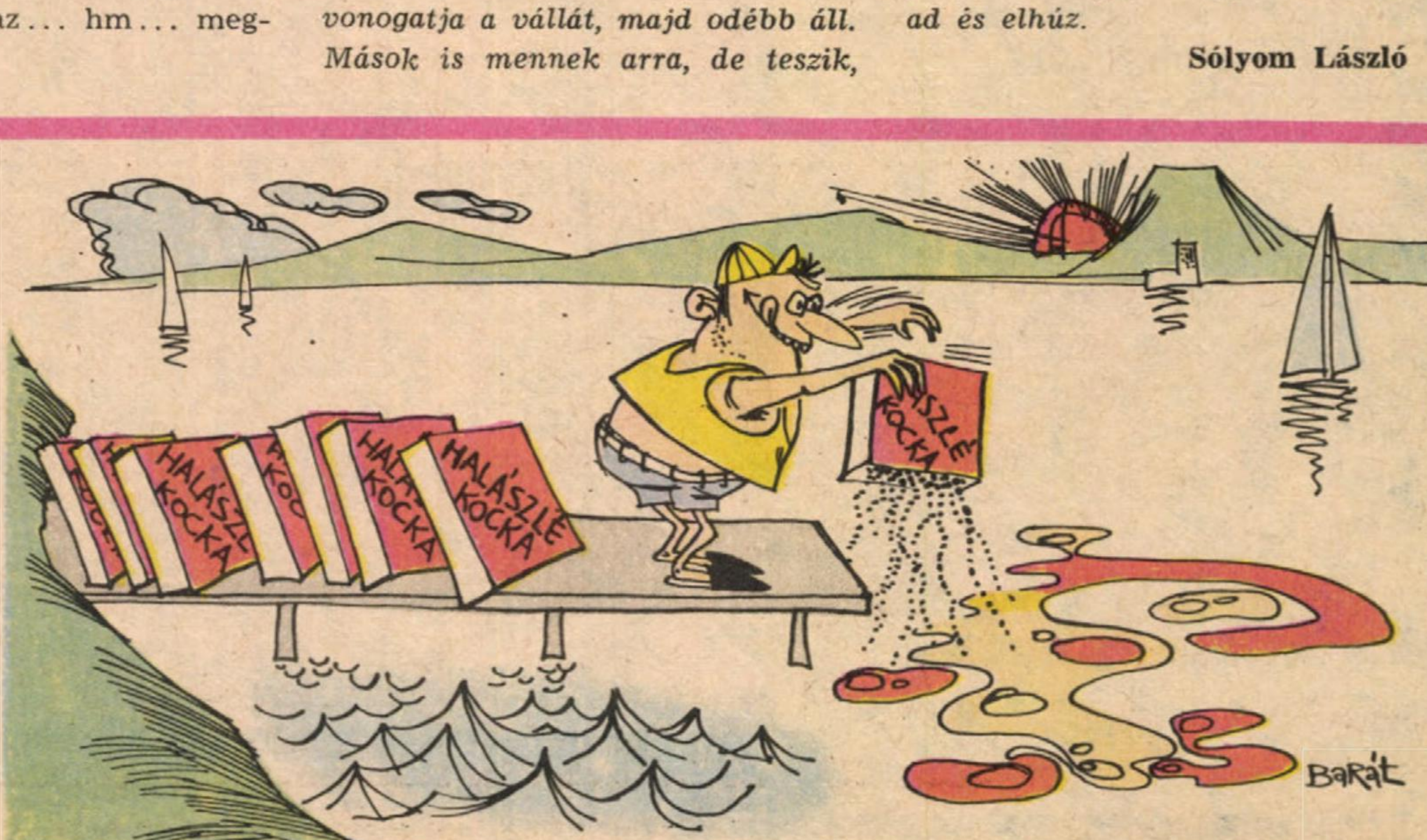

IMPORT HUMOR

ÚSZÓLECKE A TENGERPARTON

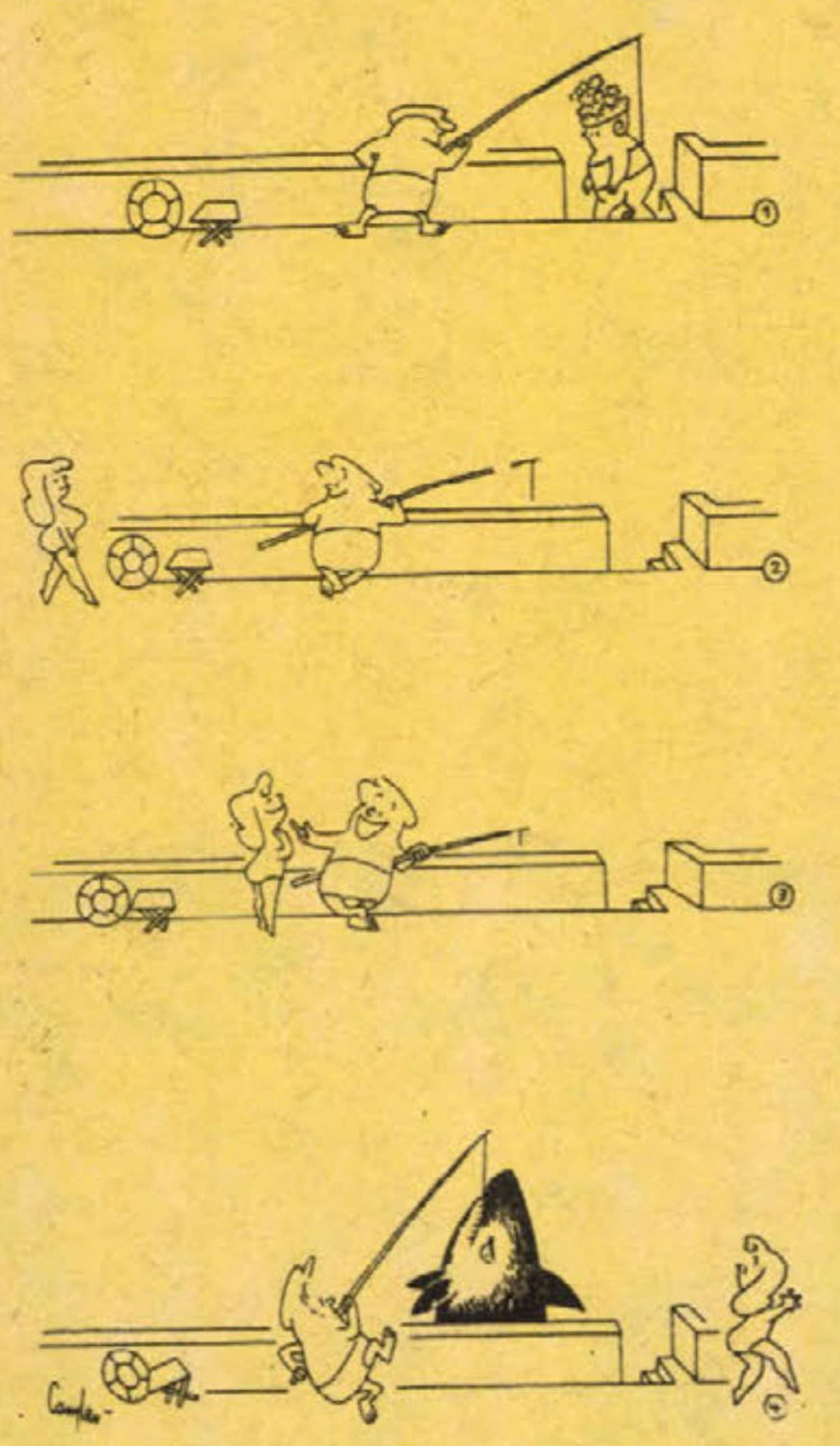

(„Stern", Hamburg)

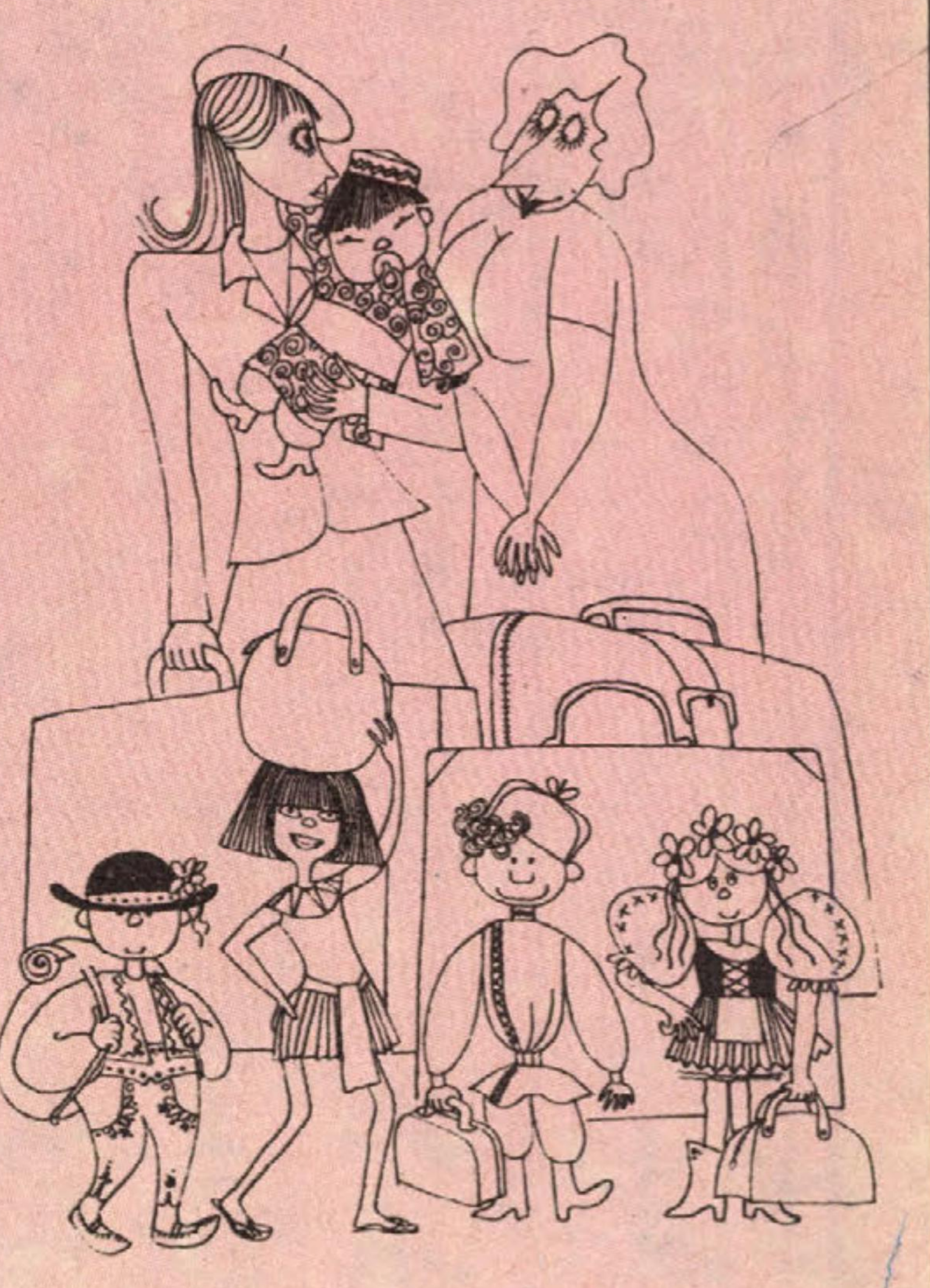

– És az idén melyik országba utazol kislányom?
(„Eulenspiegel", Berlin)

LEBILINCSELŐ OLVASMÁNY

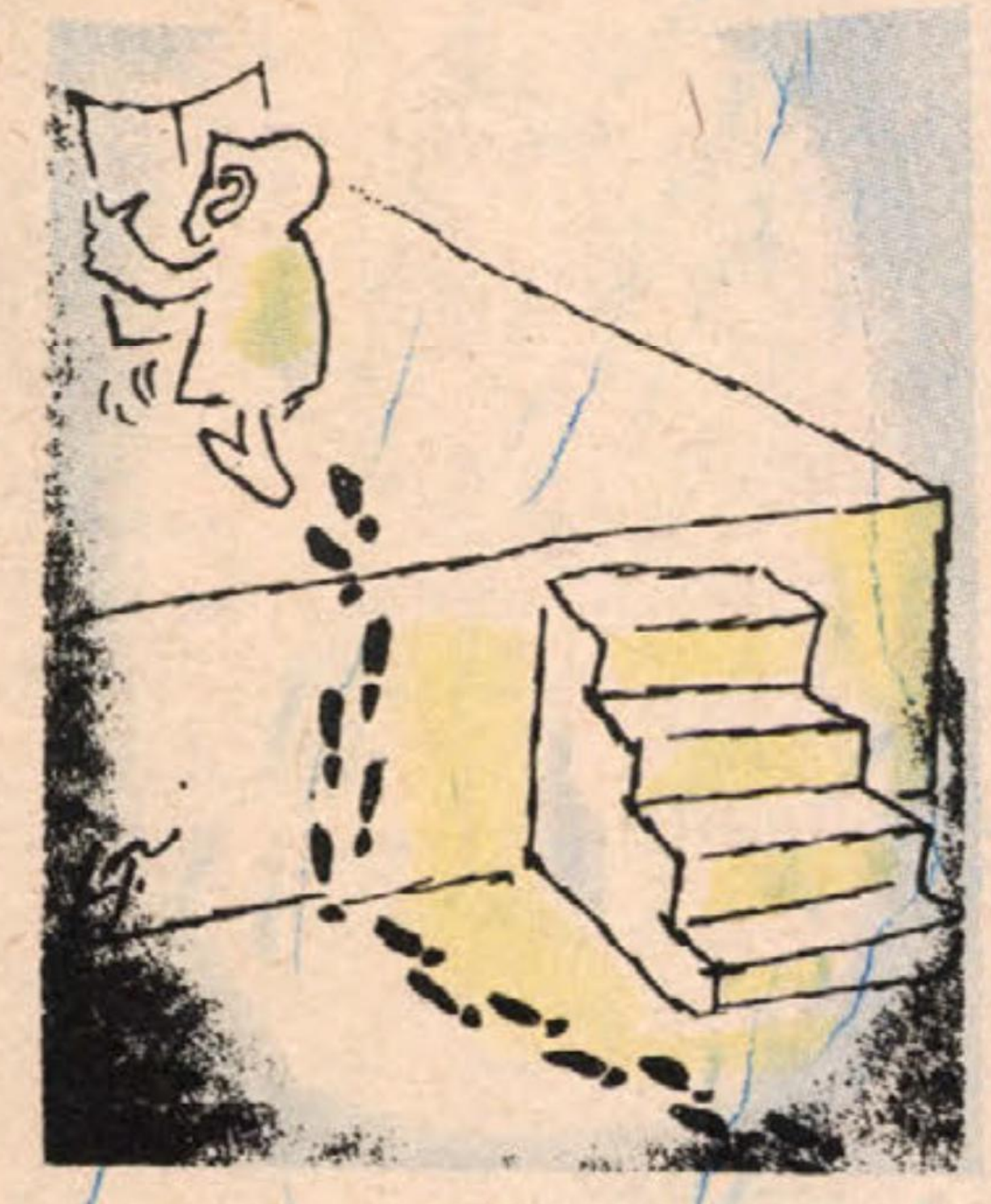

(„Rohács", Pozsony)

AUTÓSTOP

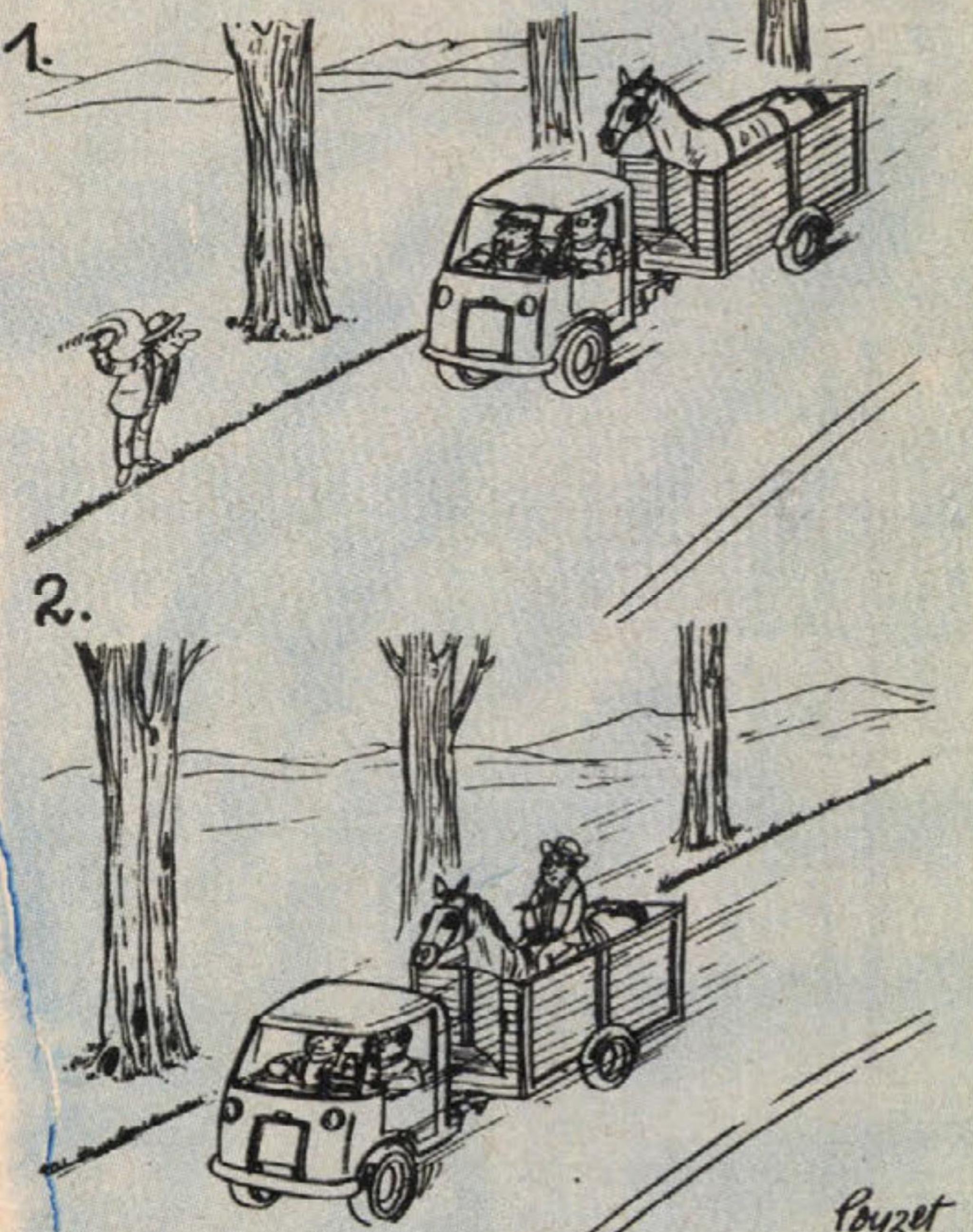

(„Pourquoi Pas", Brüsszel)

HAJÓÚTON

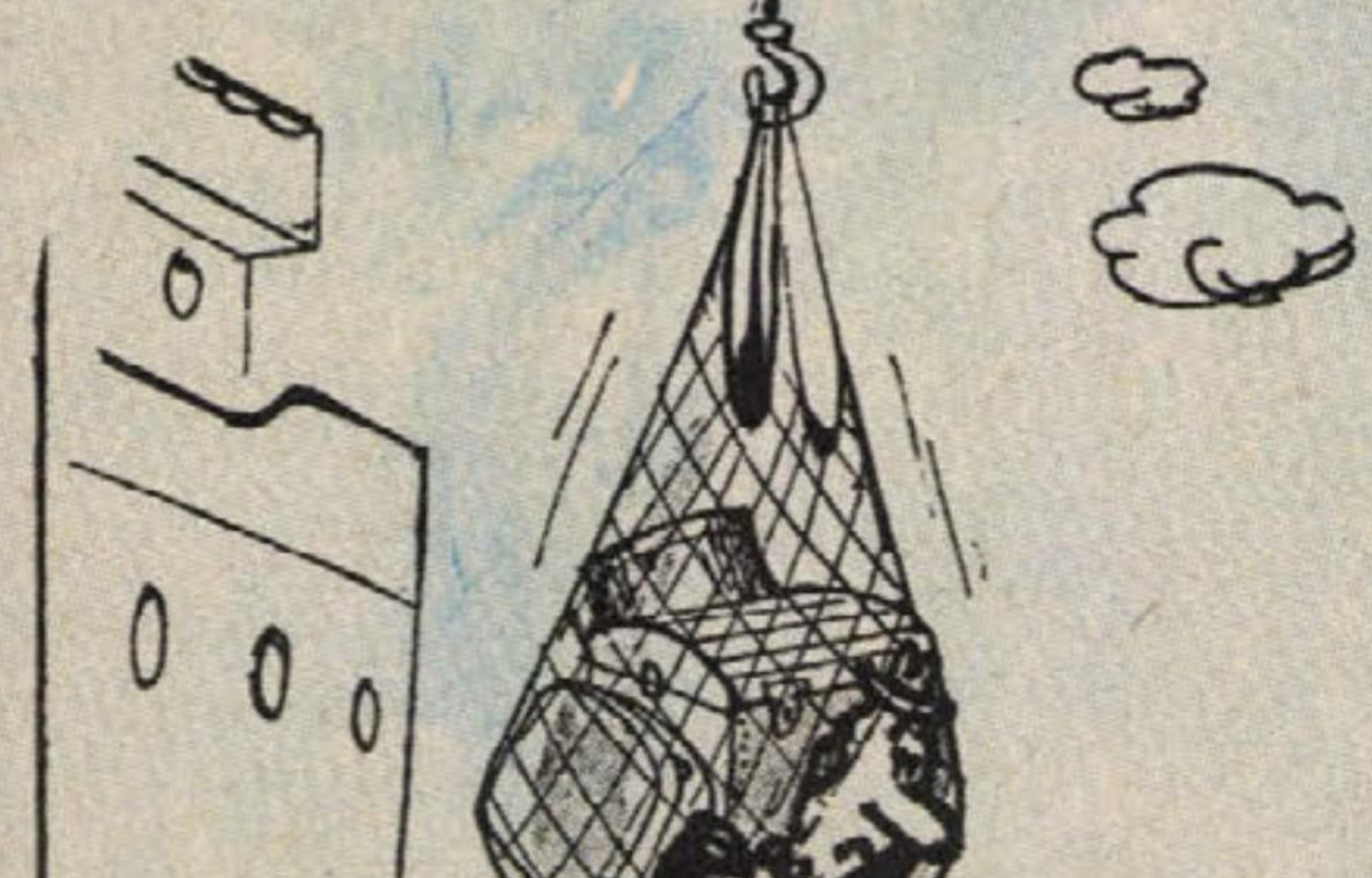

– És le ne vedd a szemedet a bőröndökről!...
(„Ici Paris")

SZILÁNKOK

FURCSA

Ugyan miért örülünk jobban a csőtésztának, ha az eladó a pult alól nyújtja át?

ALKOHOLISTA

— Holnaptól kezdve nem iszom. De, hála az égnek, ma még ma van!

SZŐLŐSGAZDA

— Zala megyében van egy kis szőlőm.

— Mennyi?

— Körülbelül egy fél kiló.

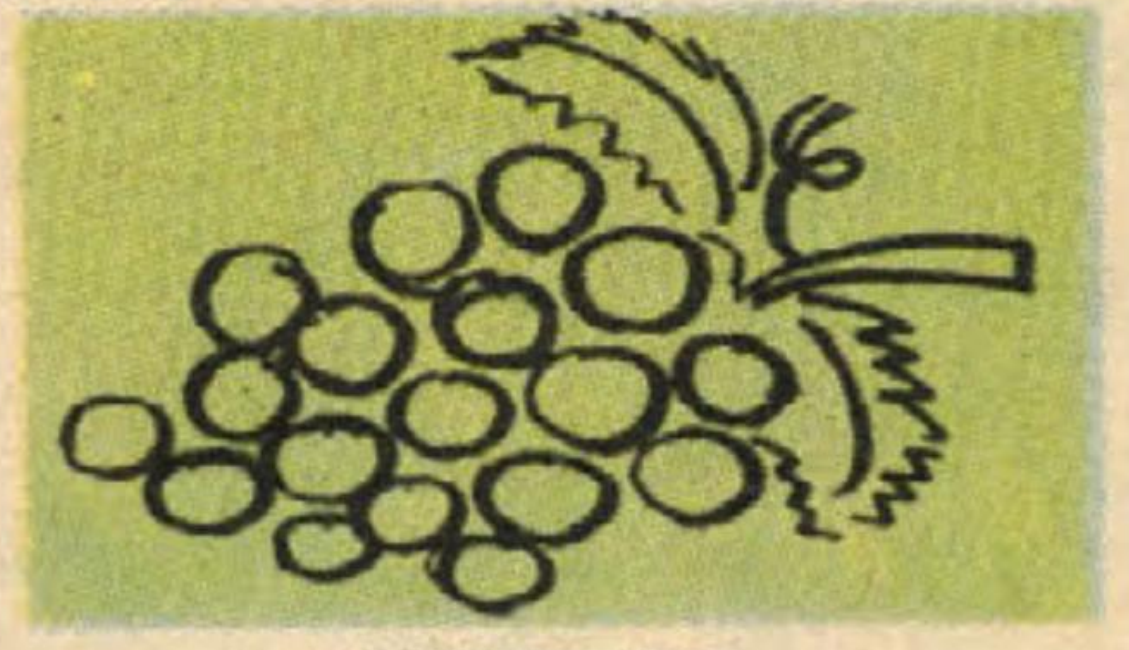

NOTESZ

„Inget elhozni a Patyolattól, zöldpaprikát vásárolni, elválni."

NAPLEMENTE

— Sajnos, öregszem.

— Miből gondolod, Erzsi?

— Tegnap még ötvennégy férfi szólított meg az utcán: „Kisasszony, meghívhatom egy kávéra?" Ma már csak negyvenkilenc.

ÁRAMSZÜNET

Csak az esti áramszünetnél jöttem rá, hogy tévé nélkül is lehet élni.

TAKARÉKBETÉT

Brahovácz meséli:

— Titkos, jeligés takarékbetétkönyvre tettem be a pénzem az OTP-be. Szerencsére elfelejtettem a jeligét. Ameddig nem jut az eszembe, legalább megmarad a pénzem.

MULATÓBAN

Azt álmodtam, hogy az egyik pesti műsoros lokálban fellépett Maria Callas. De nem volt sikere, mert fel volt öltözve.

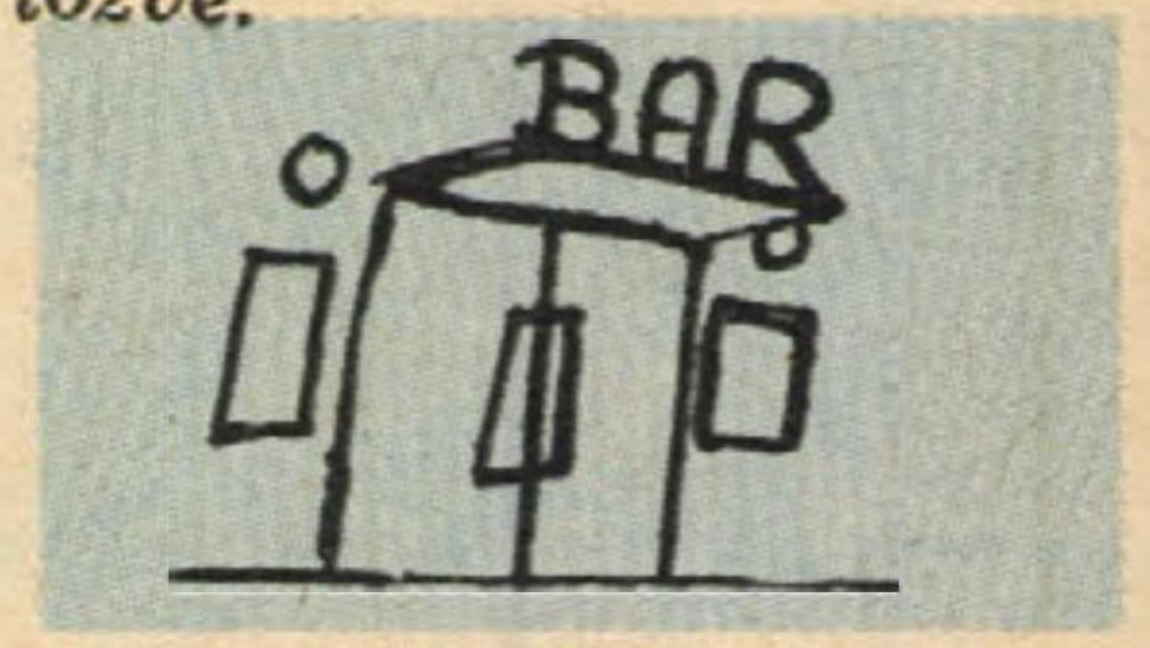

PECH

Életemben egyszer találtam egy tömött pénztárcát. Akkor is kiderült, hogy én vesztettem el egy órával ezelőtt.

SZAKÍTÁS

Cseng a telefonom. Ismeretlen női hang beszél. Mielőtt elhebeghetném, hogy téves, magas fejhangon hadarni kezd:

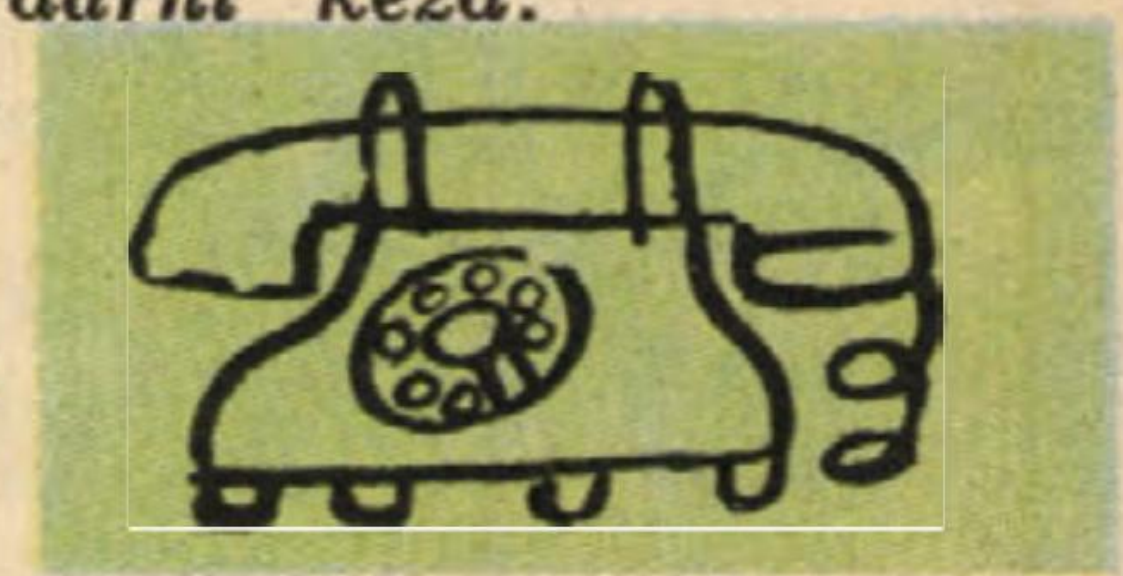

— Te vagy az? Vedd tudomásul, hogy vége közöttünk mindennek. Tegnap este lehetetlenül viselkedtél. Soha többet nem akarlak látni.

Hosszú szünet.

— Egy szavad sincs?

Fátyolosan szomorú a hangom:

— Igazad van. Ami szép volt, szép volt, de elmúlt.

— Gazember!

Dühösen lecsapja a kagylót. Töprengve nézek magam elé. Talán elhamarkodottan döntöttem. Talán kölcsönös jóakarattal még tovább virágozhatott volna szerelmünk.

Galambos Szilveszter

ÉRDEKLŐDIK A KAPITÁNY

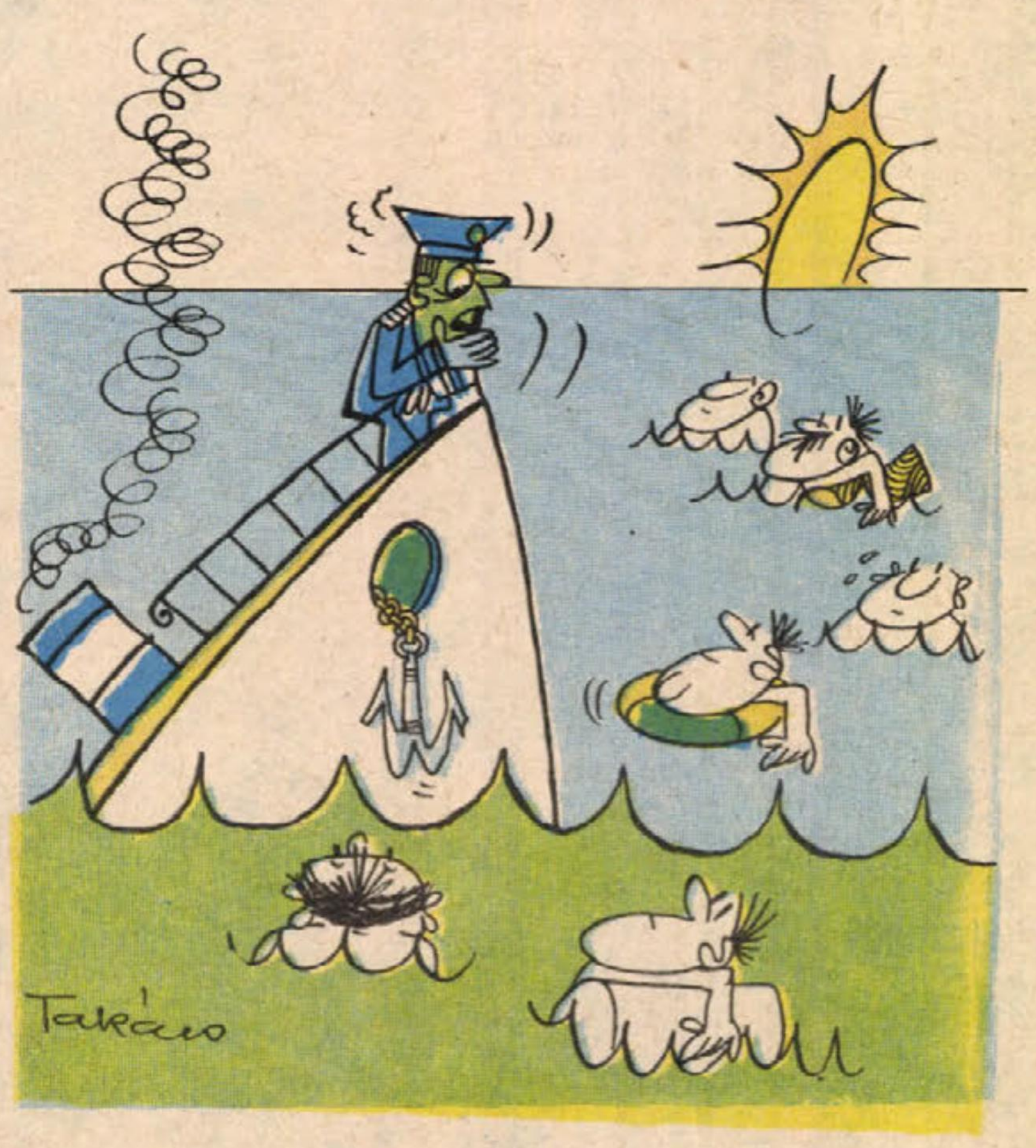

– Emberek, nagyon mély itt a víz?

ÍRÓ–OLVASÓ TALÁLKOZÓ A KÖRÚTON...

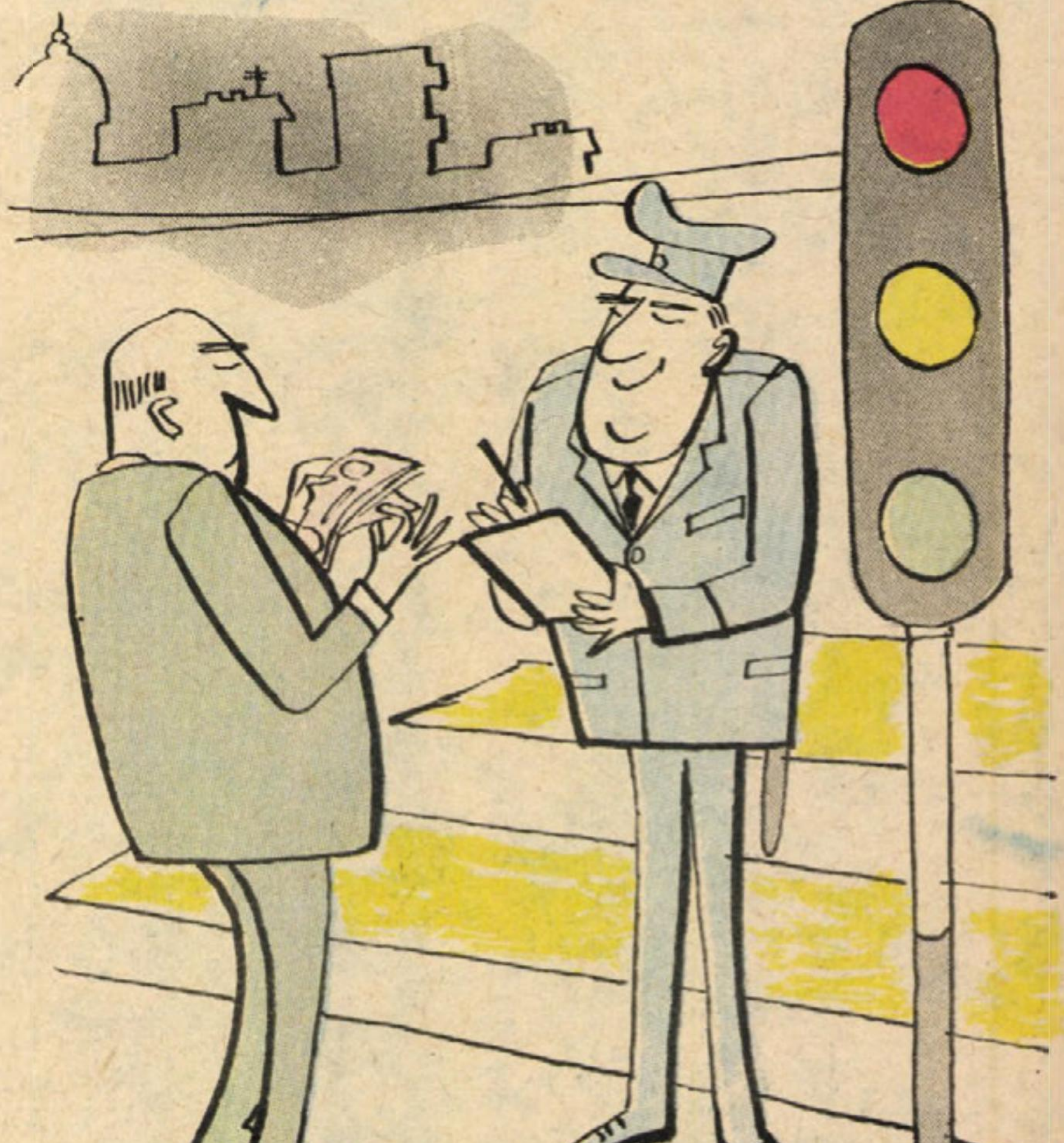

FÁRASZTÓ ÁLLÁS

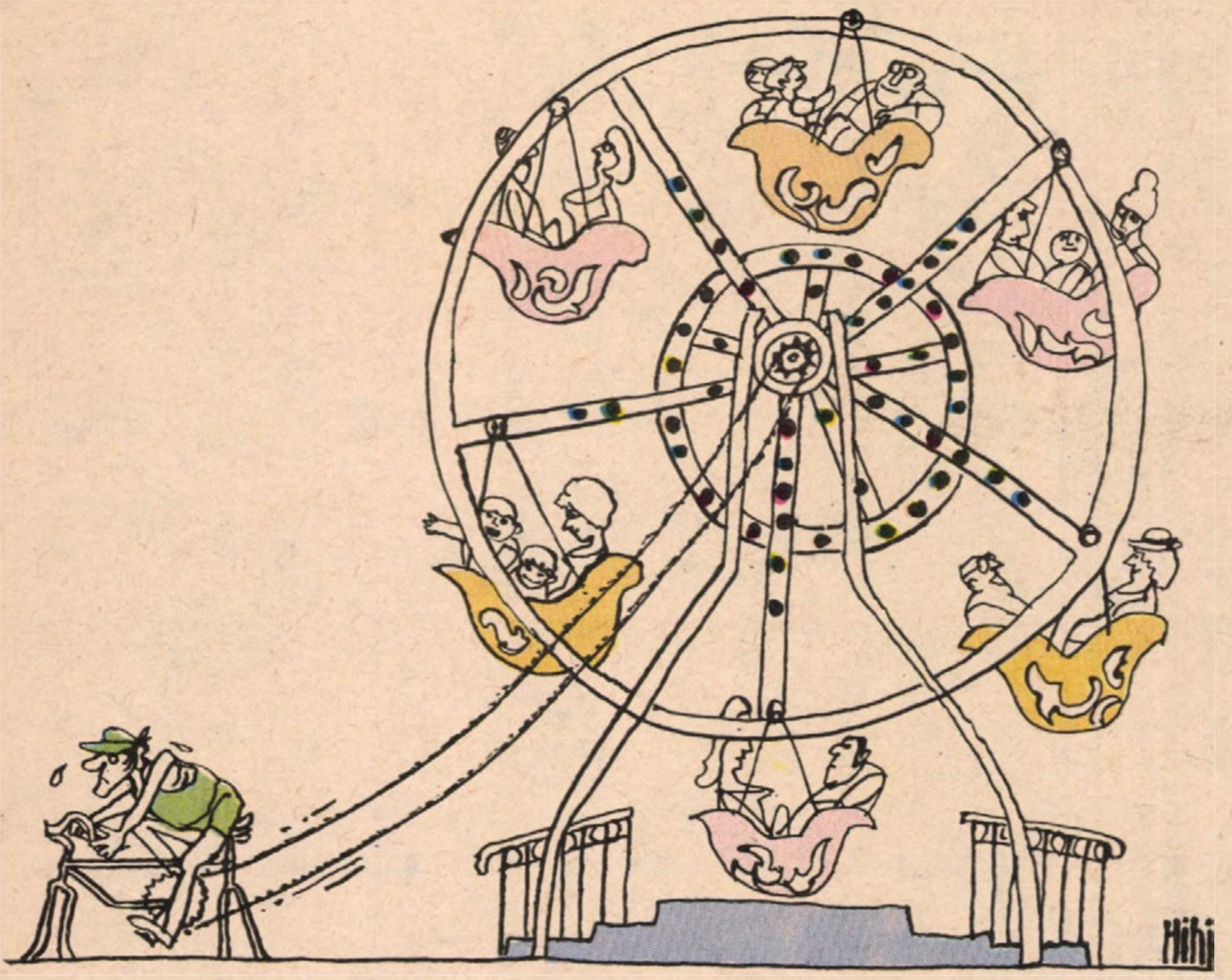

ÁTKOZOTT TECHNIKA

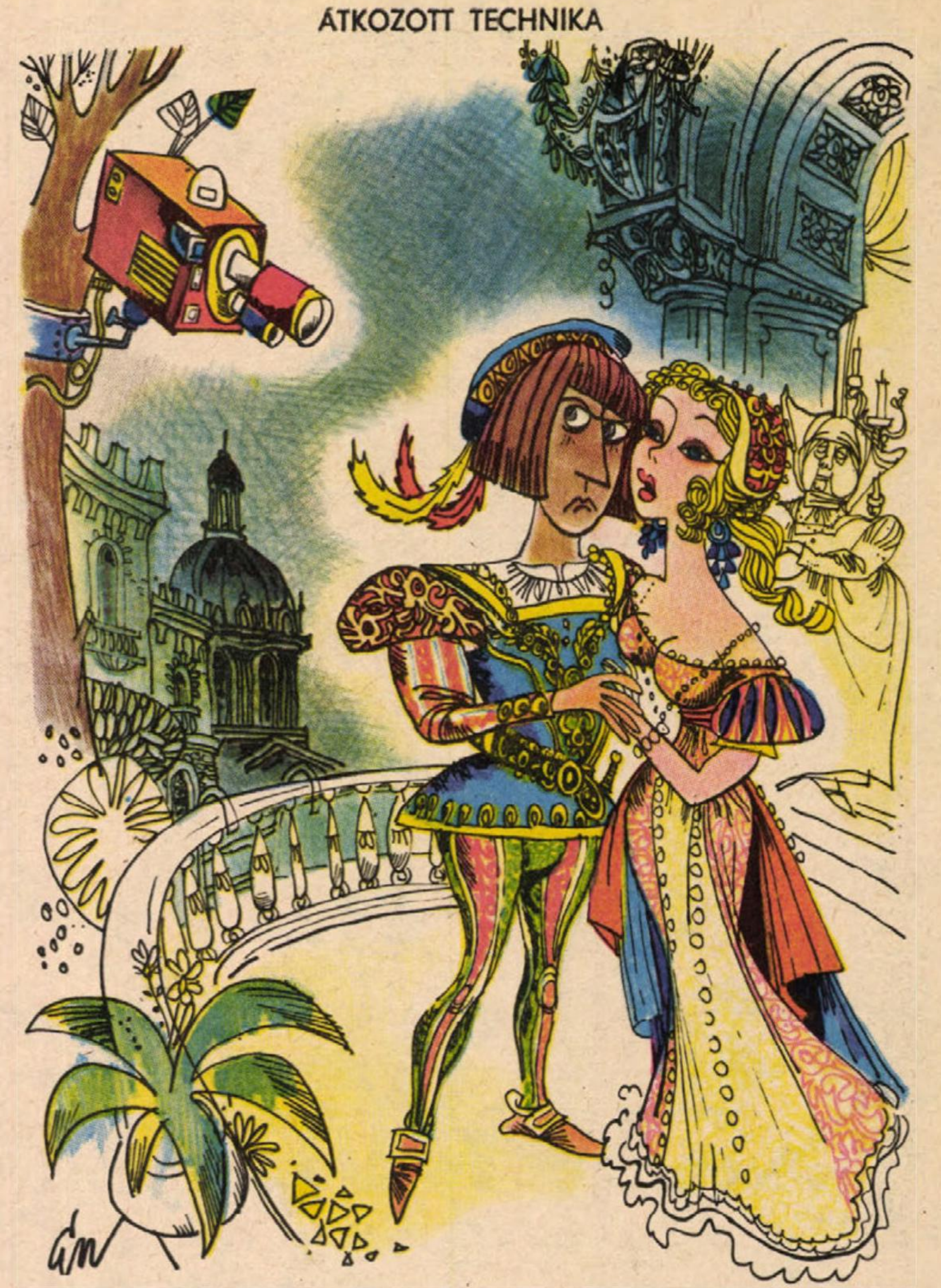

– Menekülj, Rómeó! Apám ipari tévékamerát szereltetett az erkély előtti fára!...

RÉBUSZ

85. sz. rejtvényünk megfejtése

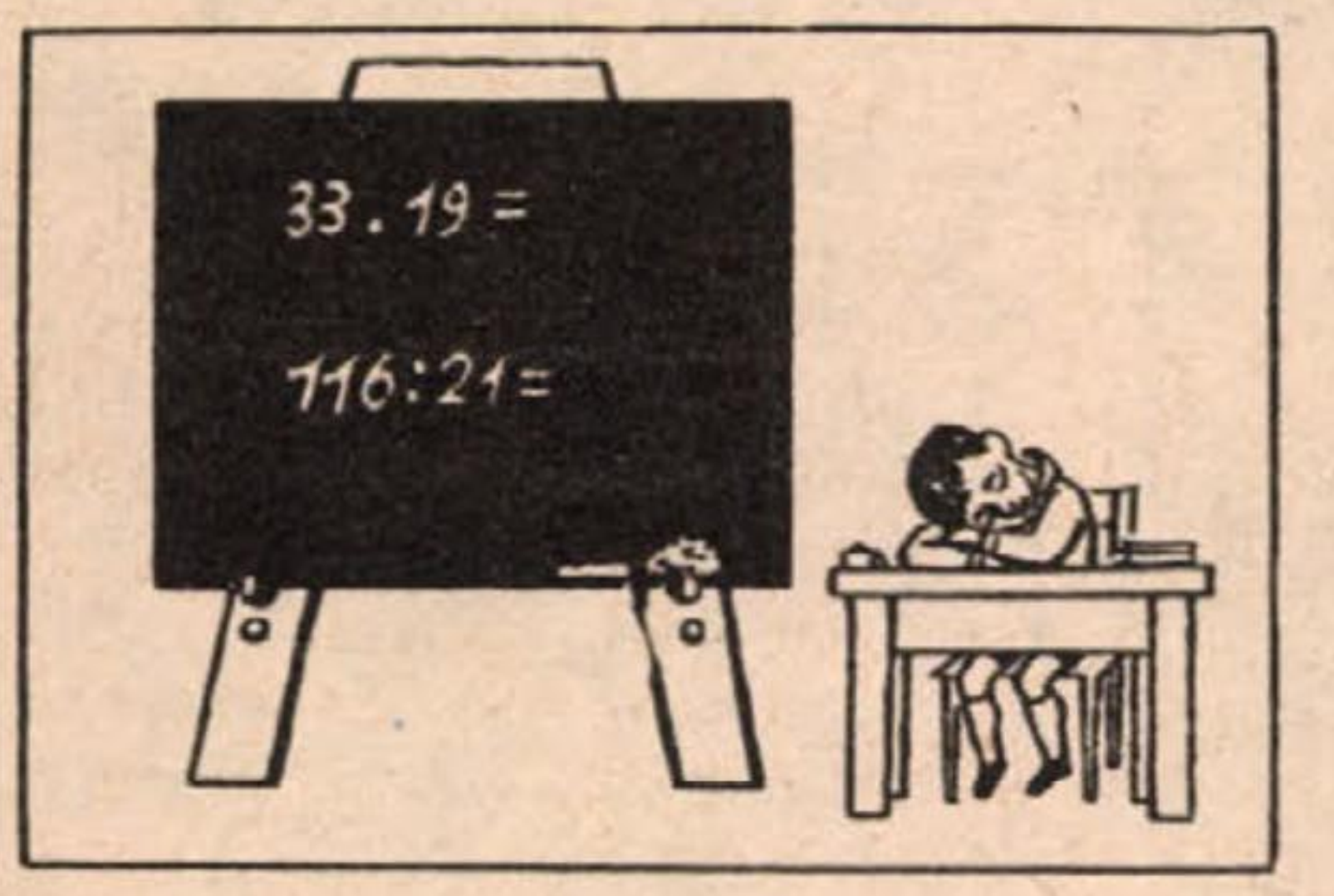

Se nem szoroz, se nem oszt

A 100 forintos díjak nyertesei:

Dancs László, Szombathely, Vöröshadsereg útja 7. Dr. Mentényi Ottó, Bpest XI., Rozmaring utca 3. Nagy Gergely, Bpest XI., Szabolcska utca 7.

87. SZ. REJTVÉNYÜNK

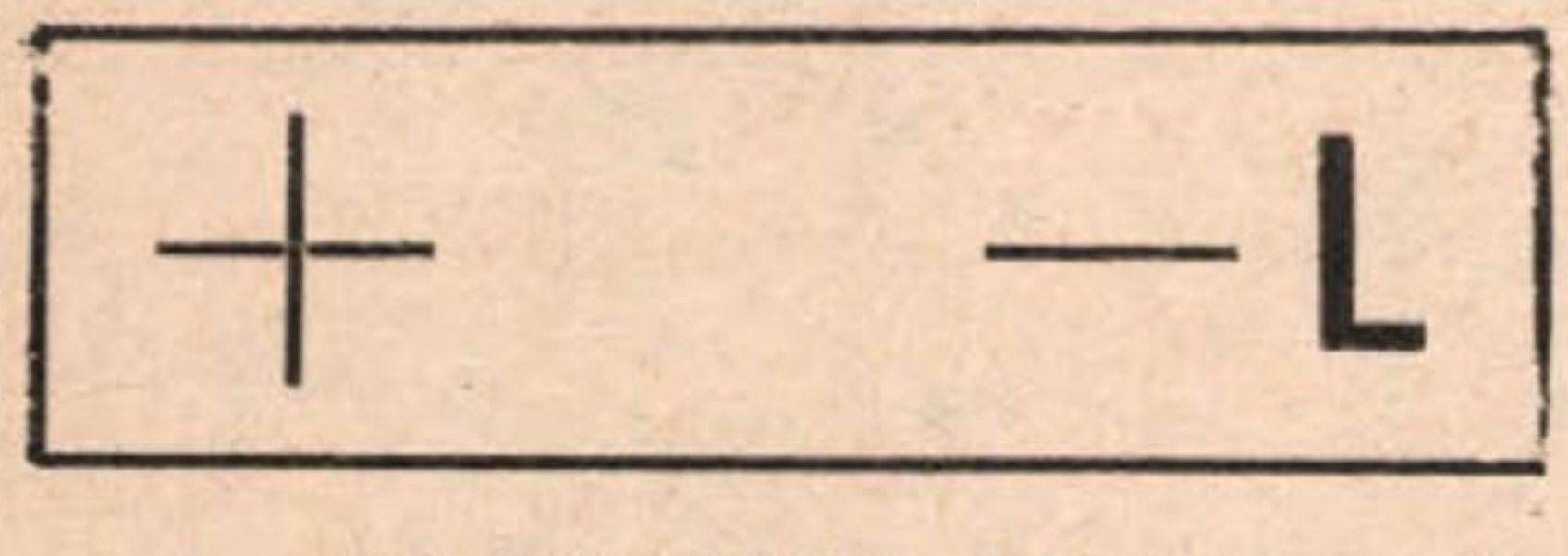

A megfejtők között háromszor száz forintot sorsolunk ki. A megfejtéseket legkésőbb szeptember 5-ig kell postára adni, csakis levelezőlapon erre a címre: Ludas Matyi, Budapest VIII., Gyulai Pál utca 14.

SEGÍTŐKÉSZSÉG

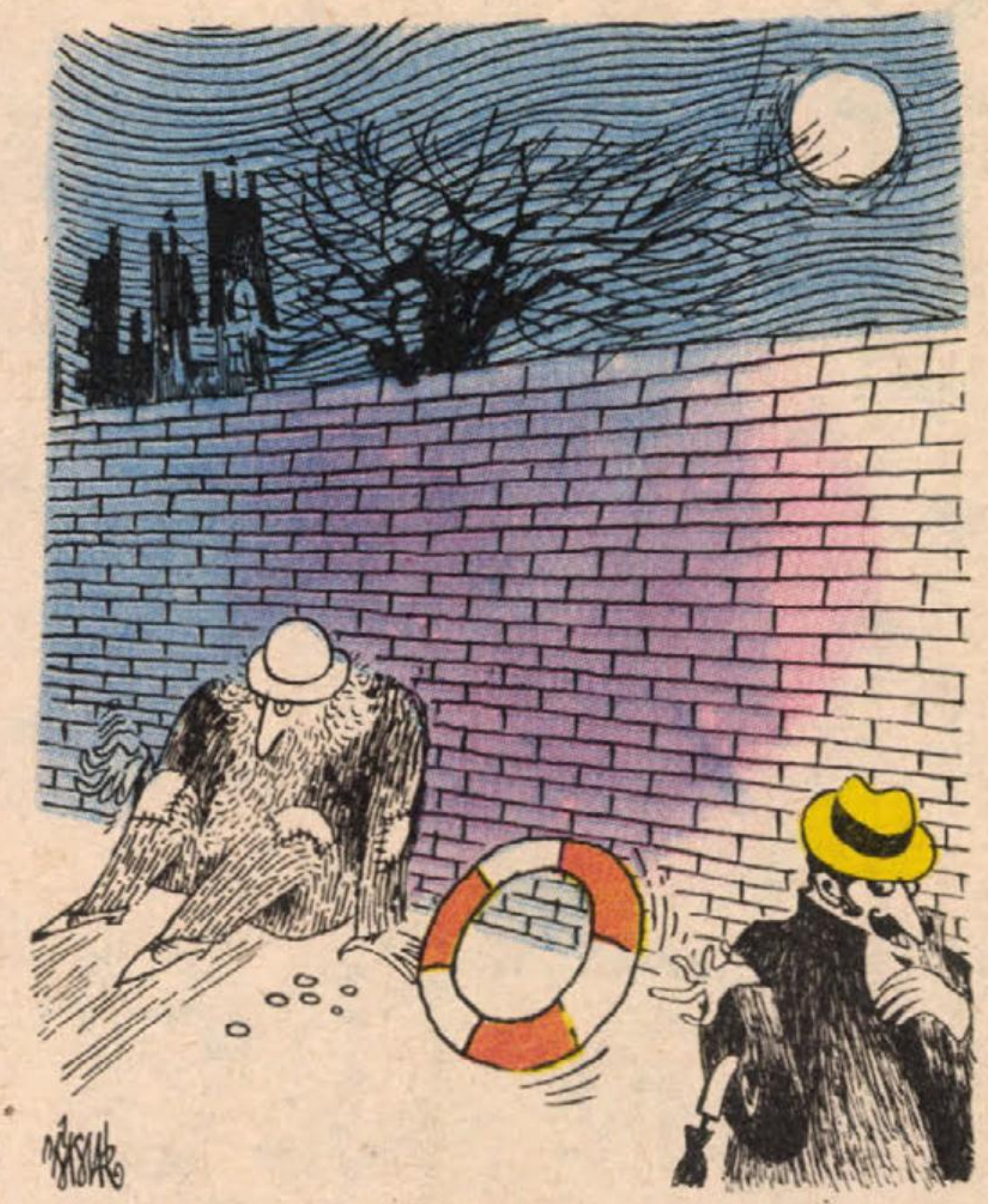

Beküldött rajzokra és kéziratokra csak akkor válaszolunk, ha azokat figyelemre méltónak találjuk. A válasz nélkül hagyott küldemények megőrzésére nem vállalkozunk.

KÉSZÜL A „HIVATALOS FELSZÓLÍTÁS"

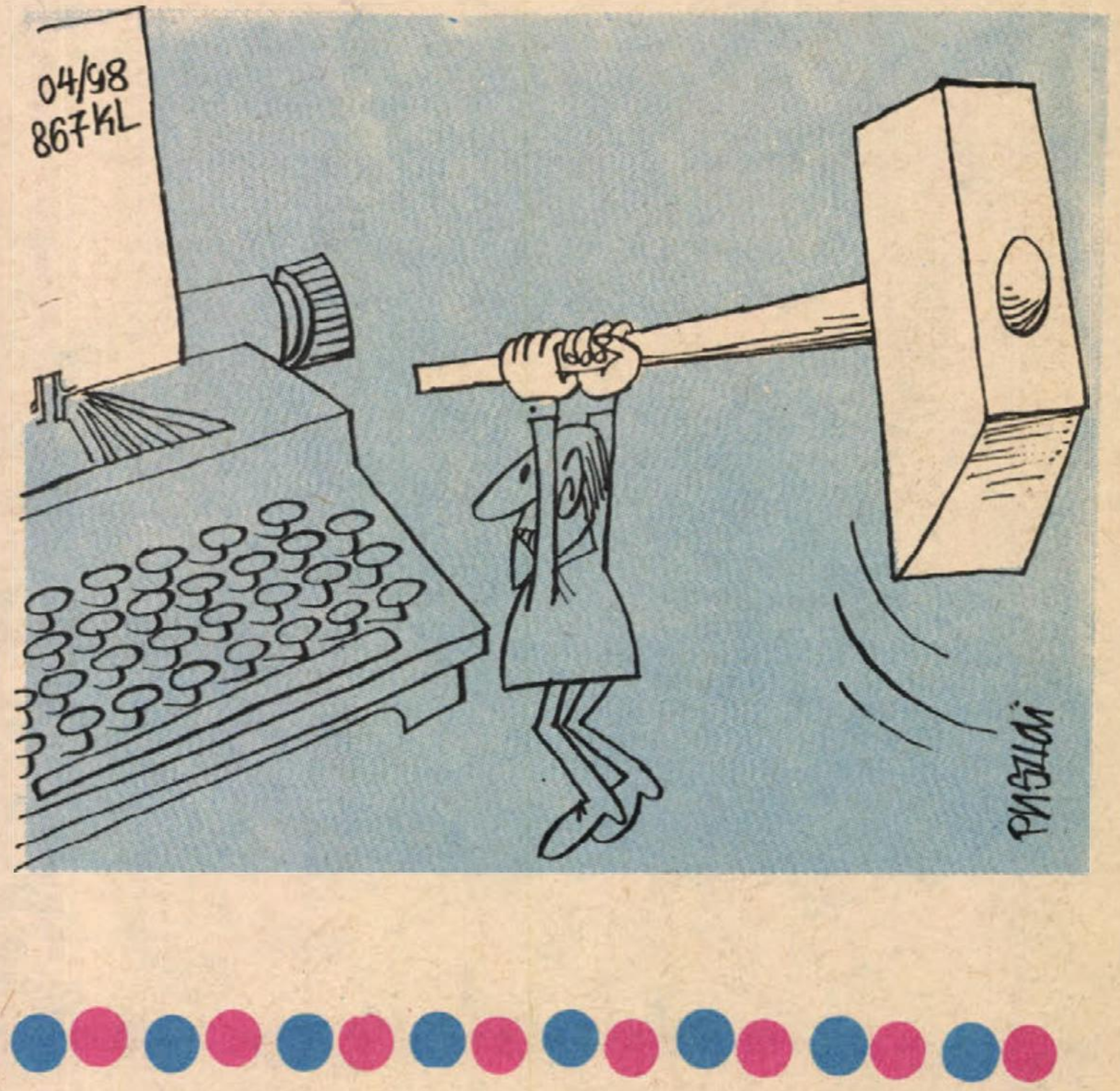

BUKSI TAPINTATOS

Sajdik Ferenc rajza

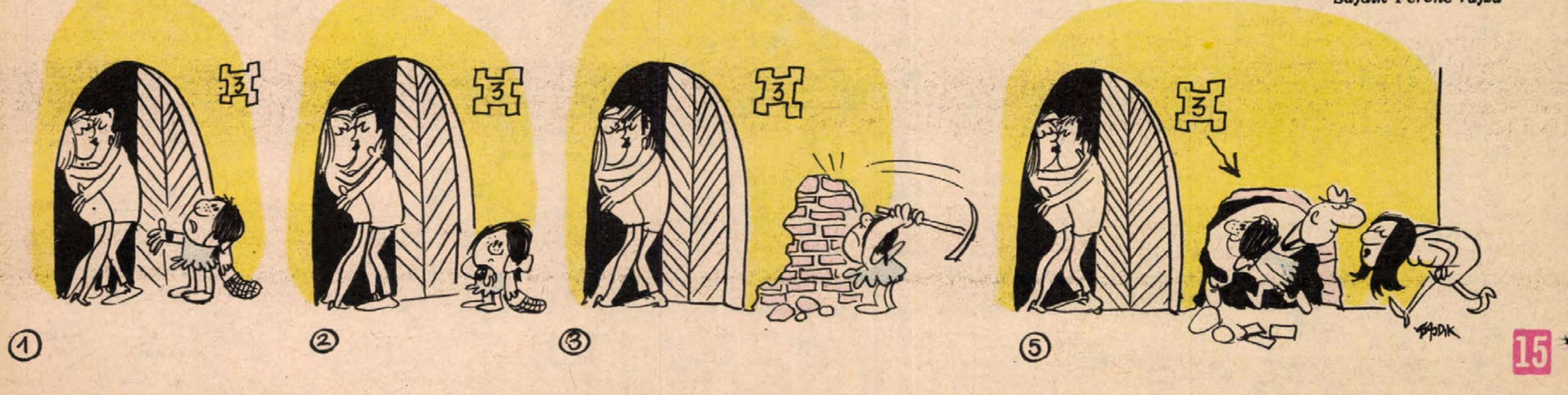

A MENTŐTANÚ

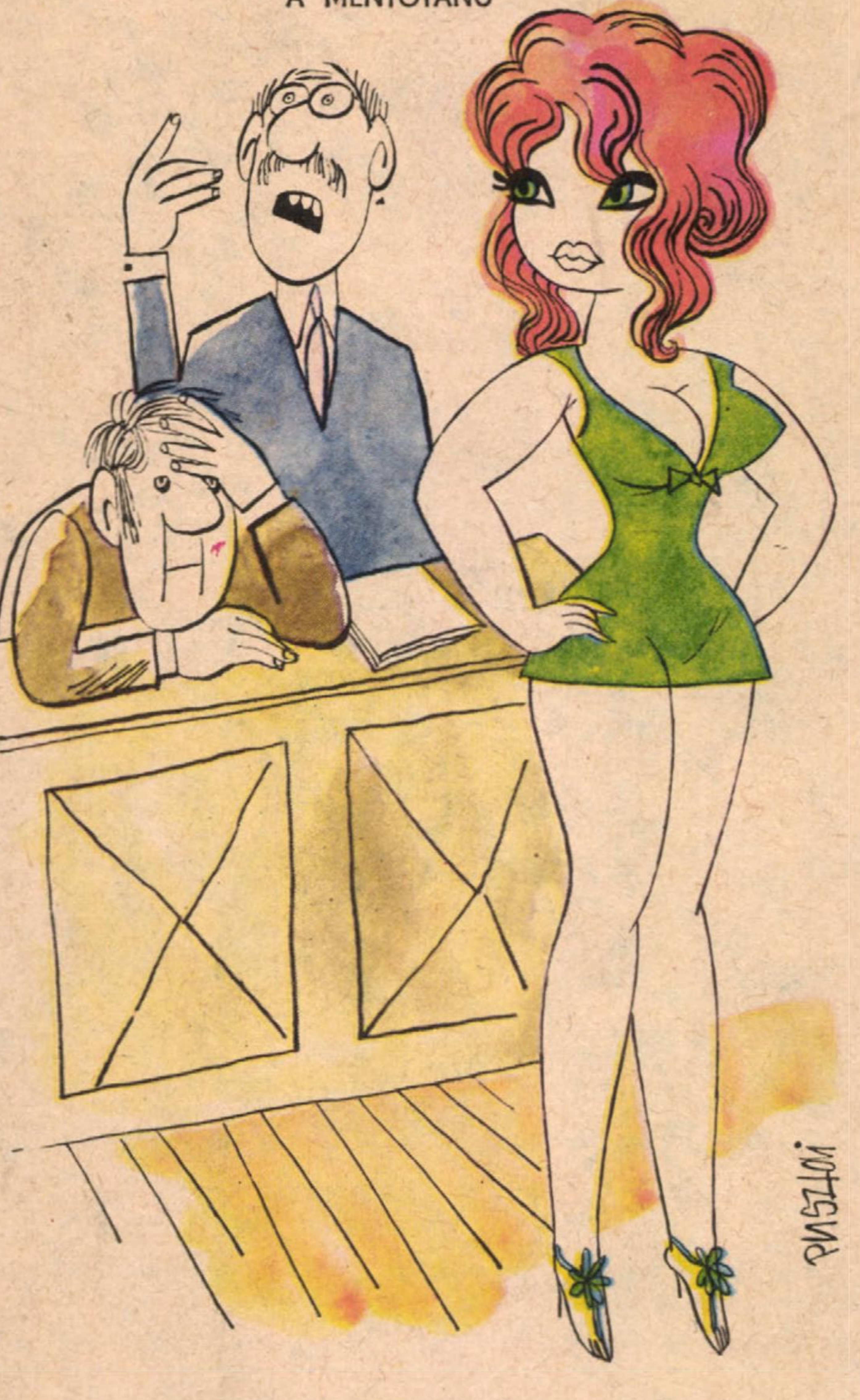

– Tisztelt bíróság! Kérem figyelembe venni, hogy a vádlott a sikkasztott pénzt az itt álló tanúra költötte.

FELSZOLITAS

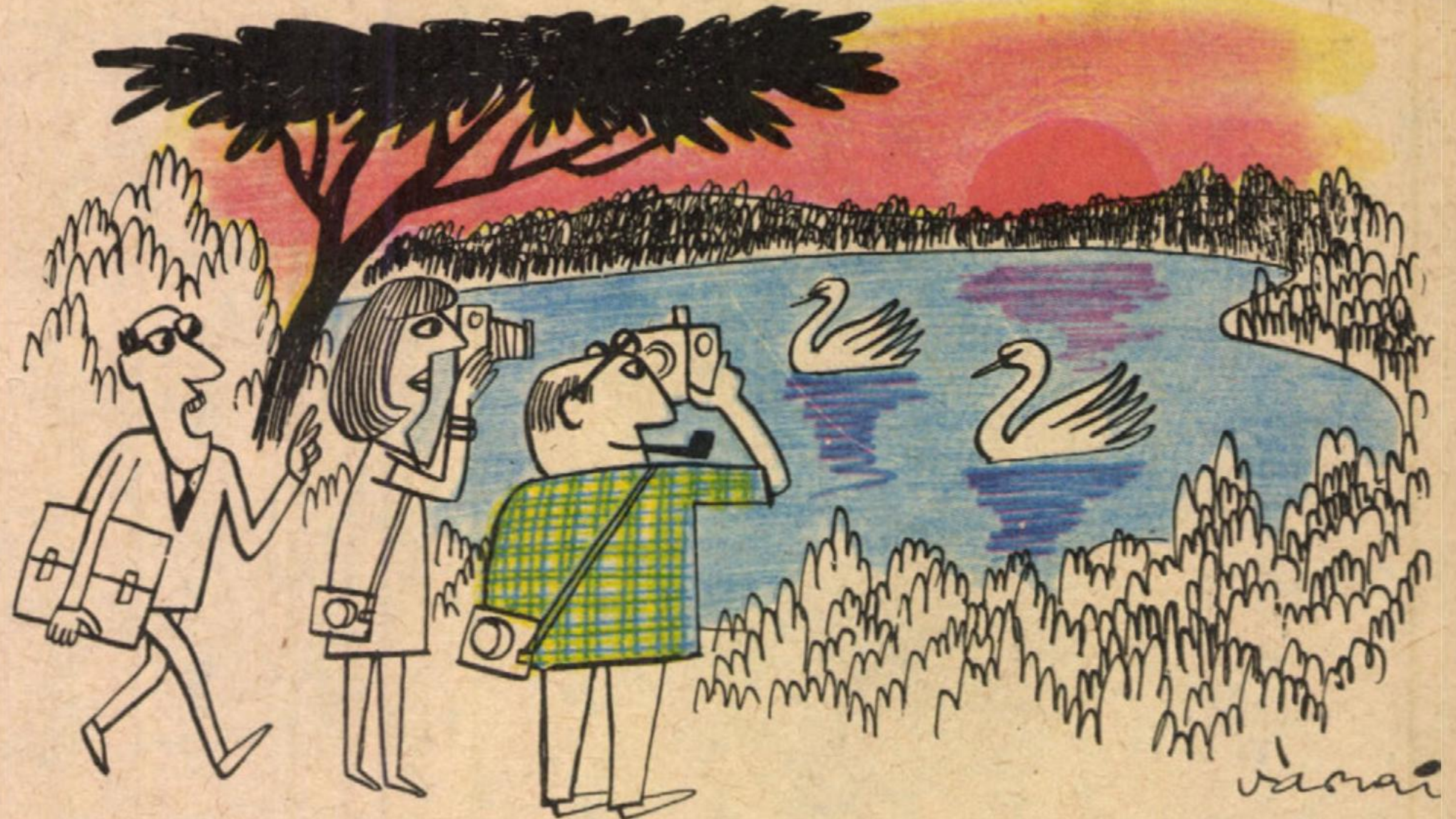

– Bocsánat, fényképezés előtt tessék a giccsadót befizetni!...

BÜSZKESÉG

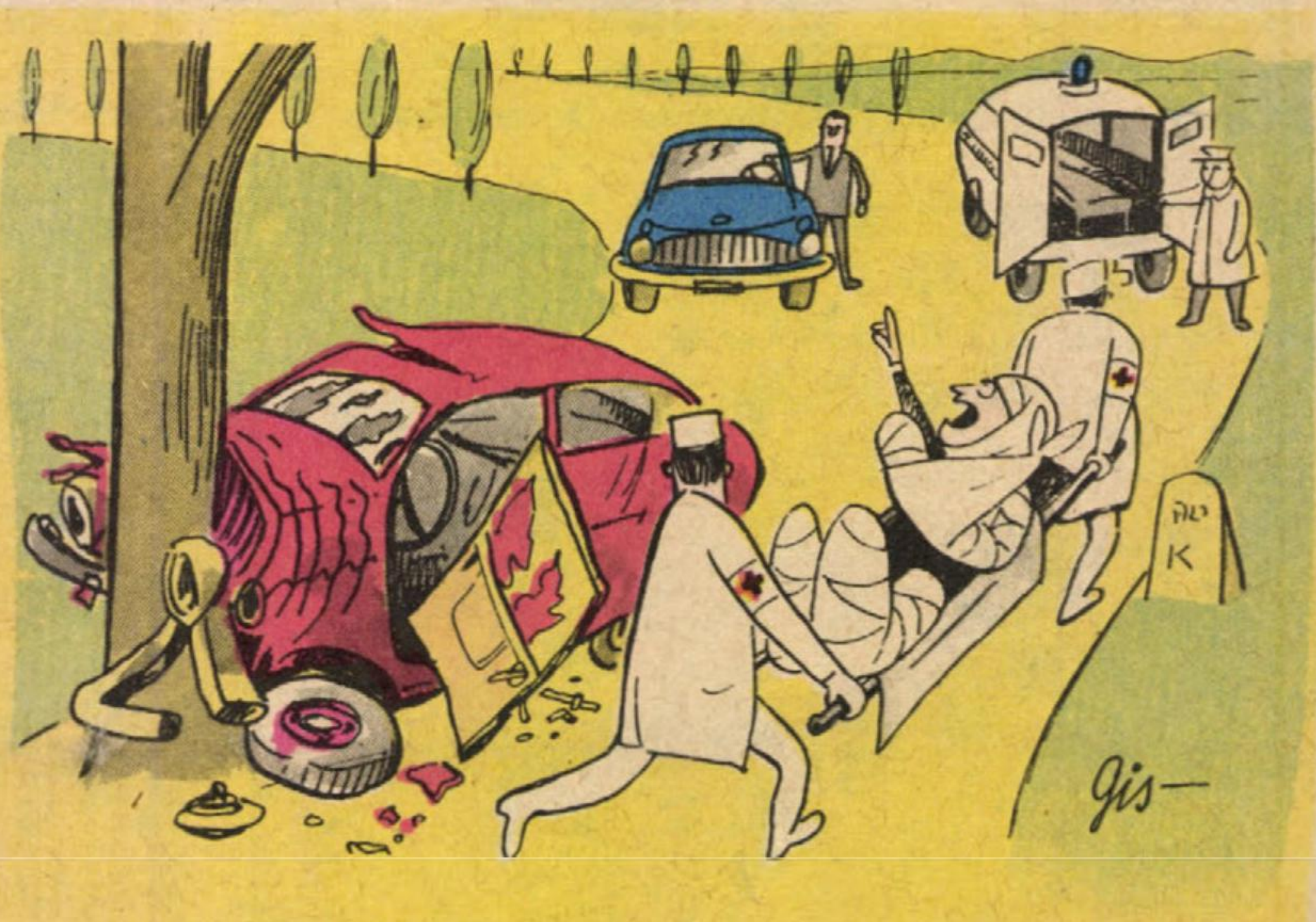

– Az a fő, hogy megelőztem azt a nyavalyást!

VIGYÁZNI KELL A NAPOZÁSSAL!

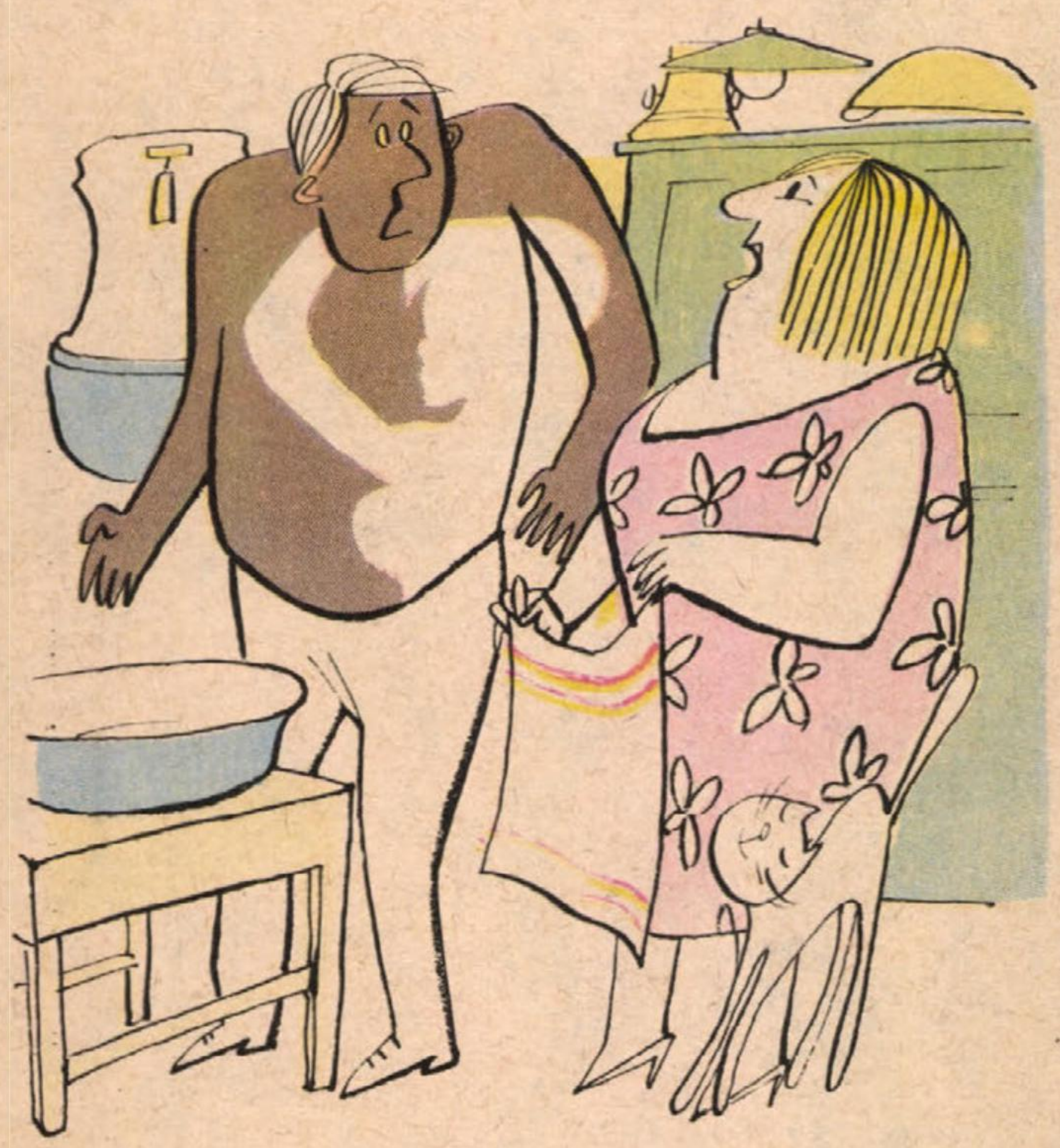

KÖTELHÁGCSÓ

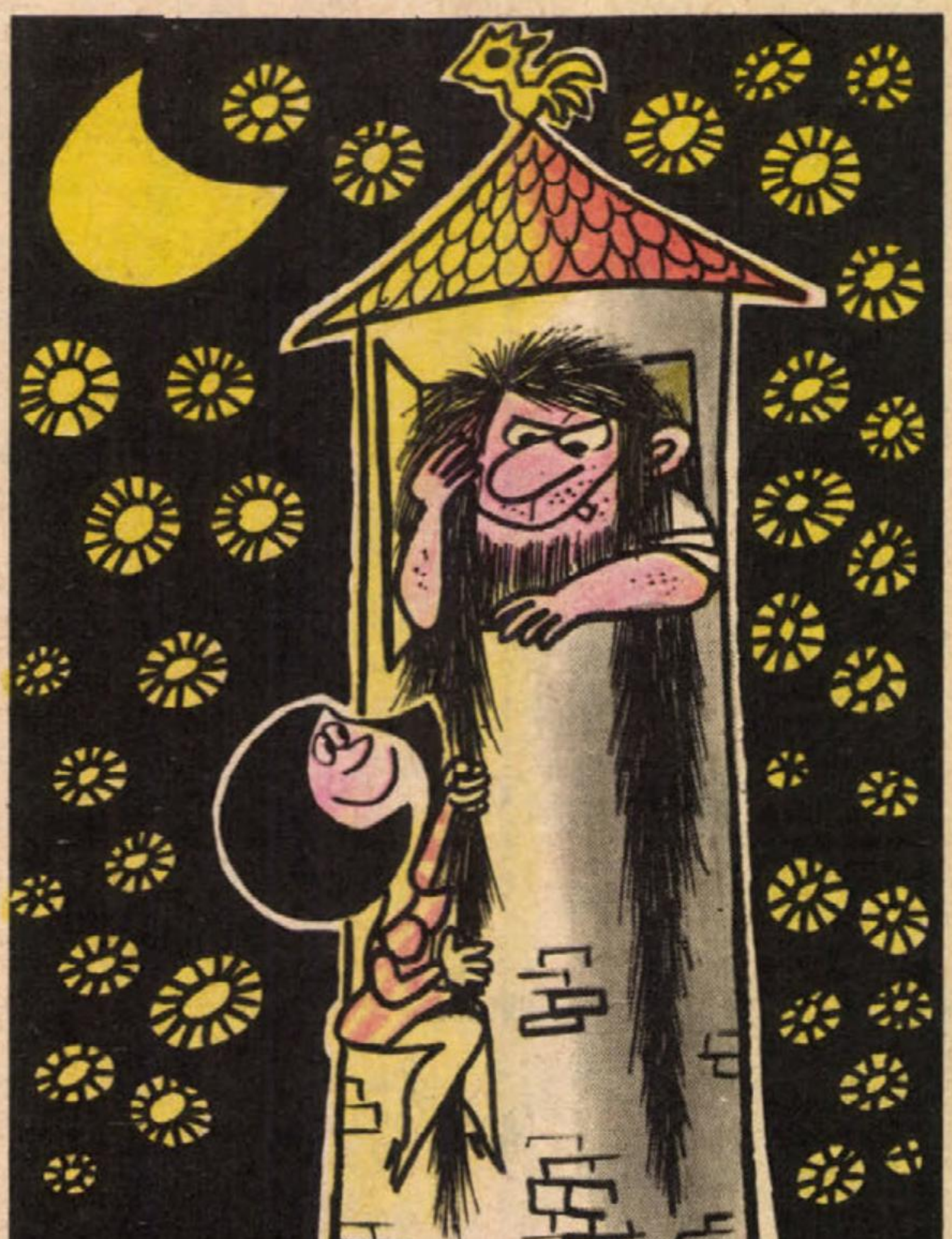

SZEPTEMBERI RIADÓ

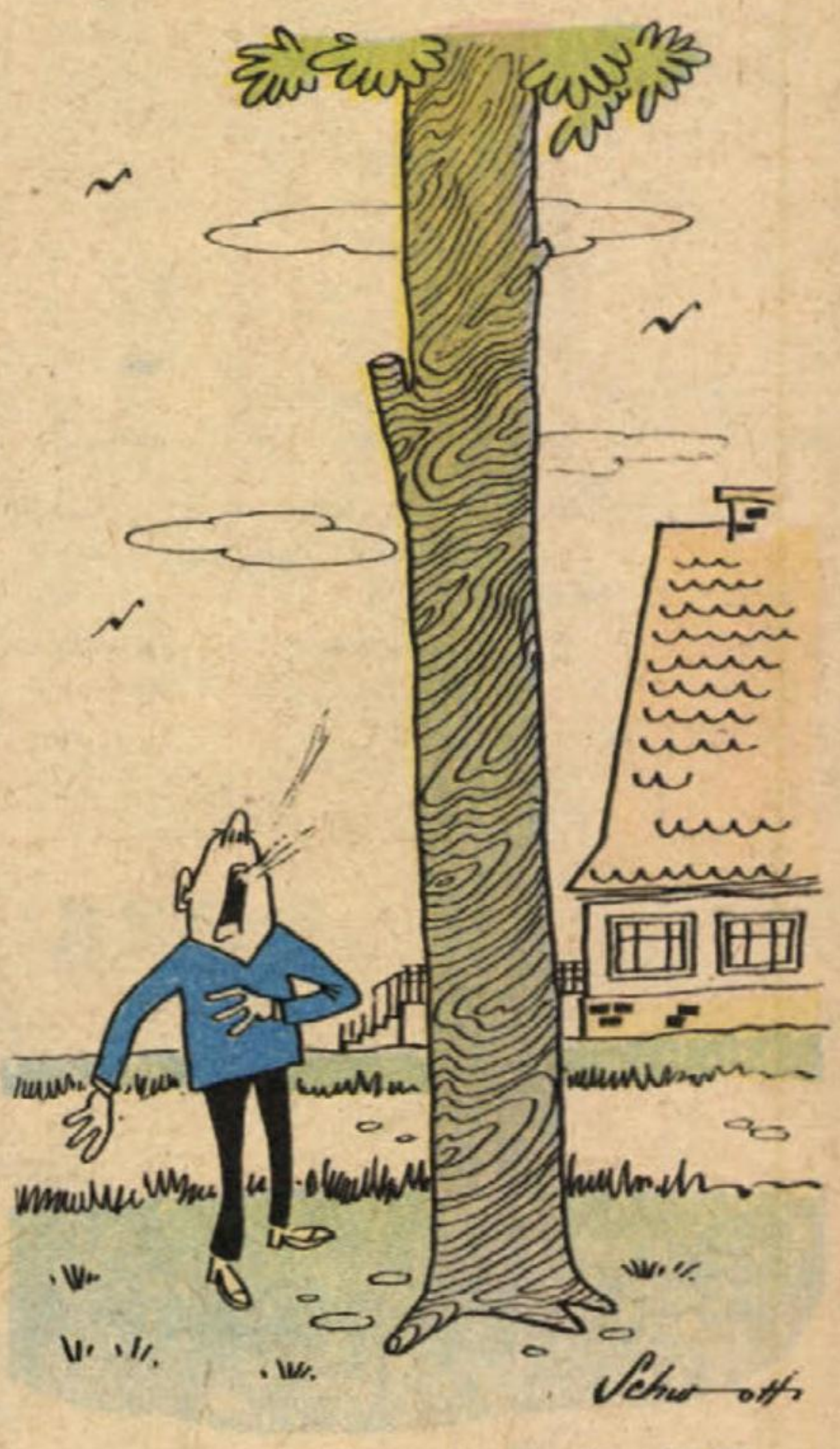

– Gyere le, fiacskám! Kezdődik a suli!

Főszerkesztő: Tabi László – Szerkesztő: Földes György – Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat – Felelős Kiadó: Csollány Ferenc – Szerkesztőség: Budapest VIII., Gyulai Pál utca 14. – Telefon: 335–718. – Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Telefon: 343–100, *142–220. – Árusítja a Magyar Posta
INDEX: 25.504
Készült ofszet rotációs eljárással, Ultraset Junior 72-es gépen, a Zrínyi Nyomdában – 69.3639 2 – Budapest V., Bajcsy-Zsilinszky út 78. – F. v.: Bolgár Imre